

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cehennem

Hayatı akışına değil, aşkına bırakanların romanı!

JAMIE McGUIRE

TATLI BELA VE
AYAKLI BELA'NIN
YAZARINDAN

12.03.2014

Jamie McGuire
CEHENNEM

Çeviren
Nergis Karababa

Cehennem
Özgün Adı | *Requiem*
Jamie McGuire

Yayına Hazırlayan | Arzu Sarı
Kapak Tasarımı | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Şubat 2014, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-04-3

Türkçe Çeviri © Nergis Karababa, 2014
© Yabancı Yayınları, 2014
© Jamie McGuire, 2011

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

12 03 2014

İçindekiler

1. Üç	9
2. Geçmiş	33
3. Mesafe	54
4. Yorgunluk	76
5. Landstuhl	97
6. Cadı	116
7. Mükemmel Birleşme	130
8. Veda	145
9. Elçiyi Öldürmek	159
10. Yenilik	180
11. İyilik	199
12. "O"	211
13. Ders	229
14. Bu Senin Cenaze Törenin	248
15. Altmış Saniyede Gerçekler	268
16. Her Şeyi Bilseydin	280
17. Çatı	295
18. Hata	317
19. Bekleyiş	333
Son	344

Birinci Bölüm

Üç

Geri döndüm. Karanlığın içinde, büyük bir kitaplığın arkasında saklı duran, açık olan kasanın önünde çömelmiş, belli belirsiz iki gölge vardı. Geçen aylarda araştırdıkları şeyi bulmak için hararetle bir şekilde çalışırken ağır ağır nefes alıyorlardı. Aniden adamlardan biri buz kesince her şey de onunla birlikte dondu. Adam, kasanın içindeki kalın ve deri kaplı bir kitabı çıkarmak için kasaya doğru biraz daha eğildi.

"İşte, bu. Ah, Tanrım, işte bu," diye fısıldadı Jack.

Odanın her köşesinde tehlike sinyalleri çalıyordu adeta. Odadaki tek camdan içeriye ay ışığı süzülüyor, savaş ve ölümün tasvir edildiği el boyaması olan resimlerin çevrelediği, duvara asılmış antika kılıç ve baltaları aydınlatıyordu. Hava o kadar boğucuydu ki sanki akciğerime hava gitmiyordu.

Orada daha önce birçok kez bulunmama rağmen çok kısa bir süre sonra panikleyeceğimi bildiğimden ellerim hâlâ titriyordu. Panikleyeceğimi biliyor, ama buna engel olamıyordum. Zamanın, bir kâbusun ya da cehennemin bir noktasında takılı kalmışım gibi sanki defalarca oynanan bir sahneydi.

Jack parmaklarını kitabın ortasındaki damgalarla mühürde gezdirerek bakışlarını arkadaşına çevirdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Jack?"

"Bunun o olduğundan emin misin Gabe?" diye cevap verdi Jack. Gabe kafasını yavaşça sallayarak onayladı, ardından Jack belli belirsiz bir iç çekerek, "O halde cevabı biliyorsun," diye devam etti.

Bir insan olan Jack'in duyamayacağı sesleri duyan Gabe kafasını aniden yan tarafa çevirdi. "Çok geç" dedi gözleriyle arkasını ve dışarıyı tarayıp etrafı dilerken. "Buradalar."

Mücevherleri, sanat eserlerini ve belgeleri tekrar kasaya tıkaştırdılar ve sarı saçlı adam orada bulunduklarına dair bütün delilleri yok etmek için hiç çaba harcamadan ağır olan kitaplığı duvara doğru itti.

"Şimdi bunu düşünme Gabe! Hadi gidelim!" diye homurdandı Jack.

"Biraz zaman kazanmaya çalışıyorum!"

Kaçan iki adamın gölgesi hızla ahşap zemin üzerinde süzülüyordu. Bense akıbetlerini bildiğimden sessizce onları izlemek için kenara çekildim.

Gabe, elinde bir silahla koşuyor, her zamanki gibi Jack'i ardında bırakıyordu. Koridorun sonunda durup bir çıkış yolu bulmaya çalışırken arkadaşını bekledi.

"Çatı," diye fısıldadım kulağına. "Her zaman çatıyı kullanırsın."

Sıcak, büyük bir el uzanarak Jack'i duvara yapıştırdı.

"Sen ne..." diyerek konuşmaya çalıştı Jack.

Gabe, parmağını dudağına götürerek üst katı işaret etti. Jack kafasını evet anlamında hızla sallayarak yorgun bedeniyle duvardan uzaklaştı. Birlikte koridordan fırlayarak sıkışık bir şekilde bir köşeden dönüp merdivenleri çıkmaya başladılar. İkisi de aynı anda hareket

ediyor, attıkları her adımda kendilerini çeksin diye elleriyle korkuluklara tutunuyorlardı.

"Çatı!" diye seslendi Gabe. Arkalarından sesler geliyordu ve hiçbir bir insana ait değildi.

Arkadan gelen dehşet verici çığlığı duyunca Jack'in gözleri korkuyla açıldı. Başka bir kapıdan hızla geçip ikinci bir merdivene ulaştığında adımlarını daha da hızlandırdı ve sonunda rahat bir nefes aldı. Ulaştığı dar koridor ve ufalan beton parçaları yalnızca birkaç adım sonra çatıya ulaşacağı anlamına geliyordu.

Merdiveni çoktan tırmanmış olan Gabe dışarıya açılan bir kapıyı omuzlayarak açtı ve çatının diğer köşesine koştu. Aşağıya, dört kat aşağıdaki yola ve sonra da arkadaşına baktı. "Hâlâ iki dakikamız var Jack. Emin misin?"

"Sana kararsızmışım gibi mi geliyor?" diye bağırdı Jack kitabı sıkıca göğsüne bastırarak. "Bunu durdurmanın bir yolunu bulmak zorundayım!"

Kaşlarını çattım. Geçmişte, kitabı bırakması için babama yalvarırdım. Buraya geldiğim onca zaman içinde, Jack ve Gabe'in içinde bulundukları zor durumun hiçbir şekilde değişmediğini öğrenmişim. Ne zaman olabilecekleri değiştirmeye çalışsam, sonunu izlemek hep daha da zorlaşıyordu.

Gabe pes ederek içini çekti ve aniden kafasını kuzey yönüne çevirerek kaçacakları mesafeyi ölçmeye koyuldu. "Öyleyse başlayalım."

Çığlıkların şiddeti artıyordu, Jack gözlerini kapadı. "Onu kurtarmak zorundayım," dedi kederli bir sesle.

Jack ileri doğru atıldı. Kravatı bir tokat gibi boynuna çarptı ve gecenin içinde süzülürken uğuldayan

rüzgârı hissetti. İki saniye içinde uçarak dört kat aşağıya değil de çatıda bir adım atmış gibiydiler. Jack aniden durunca ileri doğru sendeleyerek belini eğip sanki homurdanıyormuşçasına istemsiz bir şekilde ses çıkardı. Gabe sonrasında Jack'i tutmayı bıraktı.

"Buna asla alışamayacağım," diyerek gülümsedi Jack ceket ve kravatını düzelterek.

"Yangın çıkışından kaçabilirdik dostum, ama peşindeki bu yaratıklarla ancak parçaların sokağa ulaşabilirdi," dedi Gabe sırtarak. Kafasını kaldırdığında yüzündeki gülümseme birden kayboldu. "Çok yaklaşıtlar. Gitmeliyiz."

Jack, Gabe'i onaylarcasına kafasını salladı. Kaçtıkları kapının aynısı olan bir kapıdan yalnızca birkaç adım uzaktaydılar. Jack hızla kapıyı açtı ve Gabe de merdivenlerden inerken onu takip etti. Üç basamak sonra Jack'in adımları yavaşladı, göğsü sıkışmıştı.

"Hadi!" diye bağırdı Gabe.

"Geliyorum!" diye cevap verdi Jack. Kalan son iki basamağı inmeden önce derin bir nefes aldı.

Çıkışı gördükleri an çığlık ve hırıltı sesleri daha da artmıştı. Jack, omzunun üzerinden geriye doğru baktığında Gabe'in arkada kaldığını ve silahını yüzünün yakınında tuttuğunu gördü.

"Başaramayacağız! Çok yakınımızdalar," diyerek nefes aldı Gabe.

"GABRIEL!" Arkalarından hayvansı bir tıslama sesi yükseldi. Sanki birçok sesin bir arada çıktığı tek bir ses gibiydi.

Gabe ateş etmek için hazırlanarak gözlerini kıstı. "Git Jack. Onları oyalayacağım."

"Gabe..."

"Kızını kurtarmak istiyorsan git!" diye bağırdı Gabe.

Jack kitabı göğsüne iyice bastırarak dışarı doğru koşmaya başladı. Kapıyı hızla açıp dışarı çıktı. Nefesini kontrol etmekte zorlanmaya başlamıştı, dizlerini tutarak rahatlamaya çalıştı. Kapıya yaslanıp gözlerini kapatarak yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Tanrım, bana yardım et," diye fısıldadı.

Sessizliği yırtan çığlıklar bir anlığına kesilmişti.

O an Jack ilk kez gözlerinin içine baktı. Korkmuştu ve gözlerinde daha önce görmediği bir şey vardı. Başta tuhaf bir şekilde, sanki beni görmemesi gerekiyormuş gibi hissettim. Sonra bana tanıdık gelen o karanlık ifadesinin yüzüne yerleşmesini izledim. "Seni kurtaracağım Nina."

Sanki benimle konuşmuyor gibiydi, en iyi kaçış yolunu bulmak için dikkatle etrafı inceliyordu.

Kaçmak için tam harekete geçecekken arkasındaki ahşap kapı parçalara ayrıldı ve pençe gibi onlarca uzun el ona doğru yönelmeye başladı. Şeytanlar göğsünü, bacaklarını, boynunu ve yüzünü tutunca Jack'in gözleri korkudan büyüdü. Keskin tırnakları gömleğini yırtarak etini parçaladı ve açık yaralarından kanlar fışkıyordu.

"Nina!" diye çığlık attı. Onu ele geçirmeye çalışan acımasız pençeler tüm bedenini parçalıyordu.

Kolları ve bacaklarını ileriye savuruyordu, vücudu hafifçe ikiye ayrıldıktan sonra kendisini bekleyen cehenneme doğru süzülerek yok oldu.

"Baba!" diyerek karanlığı yırtan bir çığlık attım.

Birisi elleriyle ileriye doğru savurduğum kollarımı tutmaya çalışıyor, bense bu elleri kendimden uzaklaştırıyordum. "Hayır. HAYIR! Baba!" diyerek bağırdım. Kurtulmaya çalışıyordum, ama yeteri kadar güçlü değildim.

"Nina, Nina! Benim!"

Gerçeği fark ettiğimde savaşımayı bıraktım. Jared, bileklerimi tutup beni göğsüne bastırarak yatağımızda, yanı başımda oturuyordu.

"Nina?" dedi gece lambasını yakmak için uzanırken,

Işıktan rahatsız olarak gözlerimi kapadım. Pamuk geceliğim ter içindeydi ve ıslanmış saçlarım alnıma yapışmıştı. Titreyen parmaklarımla yüzümdeki saçları çekmeye çalıştım. Sakinleşmem her zaman biraz vakit alırdı, ama bu sefer hissettiğim şey korku değildi. Kızgındım.

"Rüyaların giderek kötüleşiyor," dedi Jared endişeli bir ses tonuyla.

Boğazımı temizledim. "Çok gerçekler," diye fısıldadım. Hâlâ babamın parfümünün kokusunu alabiliyor, sesleri duyabiliyordum. Her gece babamın ölümünü izlediğim o yerde bulunmam tam anlamıyla bir işkenceydi. İlk başlarda duyduğum üzüntü yerini korkuya bırakmıştı ve aslında bu benim için iyi bir şeydi çünkü öfkeyle baş etmek, beni uyandıran çaresizlikle baş etmekten daha kolaydı.

"Nina?"

Dudaklarımda biriken teri yaladım. "İyiyim."

"Bu hafta bu üçüncü. İyi olduğunu sanmıyorum," dedi, yüzünde gergin bir ifade vardı. "Yine aynı rüya mı?"

İstemeyerek kafamı evet dercesine salladım. Jared, beni kâbuslarımdan uyandırmak zorunda kaldığı her seferde giderek daha da fazla endişeleniyordu. Attığım çığlıklar, titriyor oluşum ve bunu durdurmak için elinden bir şey gelmemesi onu delirtiyordu. O anlarda duyduğu öfke ve endişe, aramızdaki özel bağ yüzünden şiddetini daha da artırıyordu. Bir Melez olarak kan basıncı, hormonal değişiklikler, kalp ritimlerim gibi vücudumdaki ufak değişiklikleri sezebiliyordu ve onun korumak zorunda olduğu insan, Talehi olduğum için hissettiklerimi sanki kendisi hissediyor gibiydi.

Beni kucağına almadan önce bir süre daha izledi. "Belki de birileriyle konuşmalısın."

"Bir psikiyatriste ihtiyacım yok Jared. Sadece rüya, hepsi bu," dedim ondan ziyade kendimi ikna etmeye çalışarak.

Beni de yanına çekerek sırtını yatağın başlığına yasladı. Rahatlamaya çalıştım. Geçen bahar onsuz olduğum günlerde hissettiğim saçma insani korku ve duygularıyla onu rahatsız etmemeye çalışmak benim için iyi bir alıştırma olmuştu. Bu konuda aylarca uğraşıp uzmanlaşmış olmama rağmen kâbuslarımdan kolay kolay kurtulamıyordum.

Babamın parçalara ayrıldığı andaki görüntüsü dışında başka bir şey düşünmeye çalıştım, böylece rahatlayıp yeniden uyuyabilecektim. Jared'ın yanağımın altındaki göğsü huzur vericiydi, inanılmaz kokusunu içime çektim. Herhangi bir zaman olsaydı kendimi hemen huzurlu hissederdim, ama hayatımın en kötü kâbusunu art arda üç kez gördükten sonra Jared'ın koku bile işe yaramamıştı.

"Duş alacağım," dedim hızla üzerimdeki örtüyü kenara fırlatarak.

"Saat sabahın üçü Nina. İşe gitmek için üç saat sonra uyanman gerekiyor. Neden biraz daha uyumayı demiyorsun?"

Yatağın ucuna oturup sırtımı Jared'a dönerek ayaklarımı aşağı indirdim. "Sen uyudun mu?" diye sordum.

Kısa bir duraksamadan sonra bezmiş bir şekilde içini çekti. "Evet."

"Öyleyse benim de uyumam için bir sebep yok, zaten uyumak istemiyorum. Gözlerimi ne zaman kapatsam hep aynı şeyleri görüyorum." Cevap vermesini bekledim ve bir şey söylemeyince yataktan kalkarak banyoya yürüdüm.

Duşun musluğunu açtığımda borulardan bir tıslama sesi yükseldi ve suyun ısınmasını beklerken sessizlik içinde lavabonun önünde dikilmeye başladım. Gözümün önüne rüyamdan bazı görüntüler ve seslerin olduğu anlar geliyordu. Merdivenleri çıkarken babamın ayakkabılarının çıkardığı tiz sesi unutmam mümkün değildi. Anılarımı unutabilmeyi dileyerek gözlerimi sıkıca kapadım. Cördüklerim sahiden de birer anı mıydı yoksa sadece rüya mı, bilmiyordum.

"Nina, iyi misin?" diye seslendi Jared.

Ellerimi akan suyun altında birleştirip ardından yüzüme su çarptım. Burnumla çenemden akan suların lavaboya damlamasına izin verirken birbiri ardına bıraktığı izleri seyrediyordum. Önemsiz bir şeye odaklandığımda duygularımı kontrol etmek kolaylaşıyordu.

"İyiyim," dedim aynada kendime bakmak için doğrulurken. Görünüşüm Jared'la ilk tanıştığımız zamandan bu yana oldukça değişmişti. Bacağımın iyileşmesi için yazın neredeyse tamamını evde geçirmem cildimin daha solgun ve cansız görünmesine neden olmuştu. Bunlar yetmezmiş gibi şimdi bir de gözlerimin altında birbirleriyle uyumlu olan mor halkalar vardı.

Restoranda ölümle burun buruna geldiğimiz gece bir ömür kadar uzaktaydı. Polisin bizimle ilgisi olmayan garip kazalarla ilgili zamansızca düzenlediği toplantılarla ilgili gelişmeler dışında hayatımızda sanki Graham, Shax ya da kitap hiç var olmamış gibiydi.

Geceliğimin yere düşmesine izin vererek duşa girdim ve hızla akan su yüzüme çarpınca içimi çektim.

Jared içeri girip kollarını göğsünde sıkıca birleştirerek lavaboya yaslandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Huzursuzca kıpırdandı. "Senin için endişeleniyorum."

"Güz dönemi başlamak üzere. Fazladan dersim ve bir de stajım var. Eminim stresten kaynaklanıyordur."

"Anlamıyorum," dedi Jared. "O... onlardan birinin bizi ziyaret edişinin üzerinden aylar geçti ve bu hayatımda onlarsız geçirdiğim en uzun süre, ama sen yine de..." Boynunu ovaladı. "Bu rüyaları şimdi görmem hiç mantıklı değil."

"Jared, insanlar Şeytanlar olmasa da kâbus görürler. Bu hiçbir anlama gelmiyor," dedim saçlarımı şampuanlarken.

"Sen öyle düşünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Off, hadi ama. Çok abartıyor-

sun. Artık rüya görmeyeceğime söz veririm, sen de bu kadar endişelenmemeye söz verir misin?"

"Rüya görmemeye dair söz mü veriyorsun?" Sözlerimi tekrardan sesindeki alaylı tınıyı fark etmiştim.

Yüzümden yere köpüklü su damlatarak sabunlu kafamı duş perdesinden dışarı çıkardım. "Tamam, söz veremem ama aklımı karıştırıyorsun. Benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan eğer, bunlar sadece rüya."

Gülümseyerek alnımdaki köpükleri temizleyip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tamam, sadece rüya görüyorsun."

Onaylayarak kafamı sallayıp ardından perdeyi tekrar kapadım. "Bugün ofise uğramam lazım, senin için sorun olur mu?" diye sordum. Aslında cevabı biliyordum.

"Yani diğer günler gibi mi?"

Bana Titan Şirketi'ne kadar eşlik etmek Jared için işteki diğer günlerinden biriydi ve ona ne zaman içeri gelmesini teklif etsem bu, aramızda bir şakaya dönüşüyordu. Ben her gün soruyordum, o ise her gün kibarca reddediyordu. Babası Gabe yıllarca Titan Şirketi'nin koridorlarında yürümüştü. Jared bunun hakkında pek konuşmuyordu, ama içeri girmeyi reddetmesinin sebebinin altında, babasıyla ilgili içinde çözümleyemediği hislerinin yattığını tahmin ediyordum.

Güneş doğmadan önceki saatler geçmek bilmedi ve duştan çıktıktan sonra kalan zamanımızı kahvaltı masasında geçirdik. Storların arasından içeri süzülen sabah güneşinin ilk ışıklarının duvarda oluşturduğu dikdörtgenlere bakıp gülümsedim. Bacağımın iyileş-

mesini beklerken bu duvarlara bakarak saatler geçirmiştim. Beth çok sık ziyaretime gelemiyor, yeni evinin dekorasyonu ile ilgileniyordu. Kim yaz tatilini yollar-da geçirmişti ve Claire ise önümüze çıkabilecek olası saldırıları önlemek için bıyık usanmadan çalışıyordu. Jared, zamanının çoğunu yalnız hissetmemem için beni eğlendirerek geçirmişti. Birbirimize daha da bağlanmıştık ve hayat hiç olmadığı kadar normalleşmişti. Neredeyse ölmek üzere olduğum geceye dair tek şey baldırımındaki yara iziydi.

Mutfakta hararetle çalışan Jared'a baktım; kahvaltı hazırlıyordu ve ben de çıkan sesleri dinliyordum. Yanına bıraktığı mektuplarla birlikte omlerimizi masaya koydu.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordum. Hepsini gözden geçiriyordu.

Elyazısıyla yazılmış bir adresi okurken duraksayarak gözlerini küstü.

"Ne oldu?"

"Bu, sana," dedi zarfı bana uzatarak.

Zarfın sol üst köşesinde yazan isim Jared'ın yüzündeki ifadeyi açıklıyordu. Mektup Ryan'dan gelmişti.

Jared'ın yüzündeki ifadeden haberlerin hiç de iyi olmadığını anlayabiliyordum. "Ne yazdığını biliyorsun, öyle değil mi?" Zarfın içinden bir defter sayfası çıkardım.

"Bir şeyler biliyorum."

"Bana şimdiye kadar söylemiş olman gereken bir şeyler," dedim suçlayıcı bir ses tonuyla. Hızla sayfayı gözden geçirdim.

*Sevgili Nina,
Bunu senden duymamı istedim, ama nasıl söyle-
meyi bilmiyorum, bu yüzden yazacağım. Brown'a
beni düşünmüyorum. Orduya katıldım ve buranın benim
için en iyi olduğu düşünüyorum. Seni, sandığın-
dan daha iyi tanıyorum ve şimdi suçlu hissettiğini bili-
yorum. Ama bunu yapma. Mutlusun ve bu benim için
doğru olan tek şey, gerçekten. Bunu bir mektupla öğ-
rendiğin için üzür dilerim, ama her şey bir anda gelişti
ve arama fırsatı olmadı. Kendine iyi bak Nigh, her
gün seni düşünüyorum.*

Ryan

Mektup, ellerimin arasından kayarak sessizce yavaş yavaş yere düştü. Hiçbir şey hissetmiyordum ve bu iyi bir şeydi, ama suçluluk duygusunun çok yakında beni ele geçireceğini biliyordum. Dayanılmaz olacaktı.

"Gitti."

Jared elime dokundu. "Claire aradı. O, iyiymiş."

"Claire gitti mi?" diye bağırdım oturduğum yerden fırlayarak. Duygularımın hızla değişmesine rağmen bir kez daha kızgın olmayı acı çekmeye yeğlemiştim. Jared bana doğru bir adım attı, fakat ondan uzaklaştım. "Ona veda etmeme bile izin vermedin! Her ikisine de!"

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmayı o istedi Nina. Bilsen bile onu durduramayacaktın."

"Ama neler olduğundan haberin vardı," dedim yavaşça. "Bana söylemeliydin." Uykusuzluk beni yıpratıyordu ve bedenimin gittikçe ağırlaştığını hissediyordum. Kızgın olmaya halim yoktu.

Bakışlarını yerde duran mektuba çevirdim. "Benim suçum."

"Nina, hayır."

Kafamı salladım. "Bunu ben yaptım. Kalbini kırdım ve burada kalmaya dayanamadım. Onu yalnız bırakma-
lıydım. Orada bir yerlerde ölecek."

"Ryan seçimini kendi yaptı," dedi Jared.

Sesi hiç inandırıcı değildi. Kızgın olmaya hakkı vardı; nişanlısının, birlikte olması gereken adam için acı çekişini izliyordu. Ryan'ın Claire'in Talehi olması, Jared için benim de başkasına ait olmam anlamına geliyordu ve bunu, Jared'la birlikte olmamın ailesine zarar vereceğini düşündüğümde ondan ayrılmak için kullanmıştı. Mükemmel planıysa Ryan'ı dünyanın öteki ucundaki bir savaşın ortasına itmişti. Jared ne söylerse söylesin ya da beni üzgün görmekten ne kadar nefret ederse etsin, Ryan'ın gittiğini bilmekten dolayı mutsuz değildi.

O kadar sinirliydim ki! Suçlu bendim ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Tekrar kafamı salladım. "Gitmem lazım. Bu belgeler saat sekize kadar göndermeliyim."

Jared içini çekti. "Sana söylemiş olsaydım üzülme-
k dışında ne yapacaktın?"

Çantamı omzuma taktım. "Bilmiyorum," dedim cep telefonumu çantamdan çıkarırken. Ryan'ın numarasını bulana kadar rehberi karıştırdım ve sonra telefonu kulağıma götürdüm. Tam da tahmin ettiğim gibi telefonunu sesli mesaja yönlendirmişti.

Sesini duymak beni mahvetmişti, ama konuşmamı belirten bip sesini duyduğumda yeniden öfkelenmiş-
tim.

"Beni araman gerekiyor. Beni hemen ara. Ciddiyim."

Mektubun elime geçti. Bu mu Yapmamışsın, Yapmamışsın. Bu mu çözmemiz için beni aramak zorundasın. Lütfen, devletim elinden alarak kurtarı, "Sıyıldık!"

...rini du manjak sevgilim, "
...mek zorundaydın

"Denemek zorundayım. Birinin bunu yapması için kolunu için çantamı açtım. "Birinin bunu yapması gerekliydi."

... olarak nasıl olacak, söyler misin? "

"Peki, bu tam olarak nasıl oluyor da bu kadar zengin? Anladım? Çare de mi orduya katıldı?"

Jared gülümsekti. "Hayır, bunu konuşmak, Eğitim-
yken öğrendiklerimiz doğrultusunda Ryan'a göre

"Konu bu değil."

"Biliyorum," dedi Jared kapıyı açarken.

Ne ben kapıdan geçerken ne her zamanki gibi benim için kapıyı açtığında ne de direksiyonun başına geçtiğinde onu öpmüştüm. Özür dilemeye kalkışmamıştı çünkü haklı olduğunu biliyordu. Bunu bilmekse beni iyice sinirlendiriyordu.

"Kızgın olduğun için üzgünüm," dedi.

Ona baktım. "Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun. Ryan'ın orduya kaydolduğunu bana söylemedin! Claire'e weda etmeme bile izin vermedin! Şimdiye kızgınlık diye..." derken son kelimeler dudaklarımdan birer mırıltı gibi çıkmıştı. Kollarımı göğsüme birleştirdim. İsyankâr bir halim vardı. Jared cevap veremeyince fark ettirmeden ona baktım. Gülmemek için uğraşıyordum.

"Bu iş, kesinlikle legal işti!"

Budakları anlatılır diğer bir çizgi halini aldı. "Öyle olduğunu söylemedim, konuk olan senin," dedi ka-
tamen sallayarak. Bu esnada Tutan Şirket'i'nin omundeki
kahırına park ediyordu, "Kazınmışın gün görün
meye çalıştığında en güzel yüzündeki ifade... beni eg-
lendiriyor, özür dilerim."

"Üzgün olmayı kes ve şey olmaya başla... Bilmiyorum! Üzgün olmaya!"

Jarosl'in dışlağının kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı, fakat hemen kendini topladı. Yine de gömmüştüm. "Güzel bir gün geçir."

Kapıyı çarparak kapattım. Onunla tartışmaya ça-
lışıyordum ve böyle zamanlarda bana bu kadar açık
olması beni deli ediyordu.

Binaya doğru birkaç adım atıktan sonra durdum ve Escalator'da doğru yürüyerek yeniden kapıyı açtım. "İçeri geliyor musun?" diye sordum malı up bın şekil de,

"Bugün değil," diyerek gülümseydi.

Jared küçük bir çocukken Titan Şirketi'nde çalış-
tı. Çoğu zaman geçirmişti ve bahasıyla gitmeyi en çok
istediği yer burasıydı. Şirket çalışanlarının ona
hayvanat bahçesindeki bir hayvanın gibi dikkatle
bakmasıyla ilgili daha da kötülüştürüyordu. Jared'ın
Gabe'in oğlu ve benim korumam olduğunu bilmeleri
ne rağmen çoğu iliskimizi çözemiyordu.

Bu koridorlarda yürüten kişi bahamken Çabe'i görmek sıradan bir şey gibi geliyordu, ama stajımı ilk gününde benim de bir korumaya ihtiyacım olduğu gerçeğiyle yüzleşmişim ve bu konuma aynı zamanda

benim nişanlım oluyordu. Bütün bunlar ailem hakkın-
da dedikoduların yayılmasına sebep olmuştu.

Birlikte staj yaptığım kişilerden birinin Jared'a karşı
özel bir ilgisi vardı. Sasha, bana tatlı ve sevimli görün-
meye çalışmak için hiç uğraşmamış, tam tersine her
konuda bana olan nefretini göstermişti.

Birlikte çalıştığımız odaya girdiğim an, "Şey... Ja-
red..." diye konuşmaya başladı. Bir yandan da camdan
Jared'ın arabasına bakıyordu.

"Yapacak çok işim var Sasha."

"Seni mi koruyor?" Sorusuna cevap vermeyince
masamın önünde durarak kafamı kaldırıp ona baka-
na kadar parmaklarıyla masaya vurmuştu. "Seni neden
koruyor?" Sesi kuşku doluydu.

Ahşap masaya vurduğu uzun tırnaklarına ve ardın-
dan da yüzüne baktım. "Meşgulüm."

"Ama o senin erkek arkadaşın, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Ses tonu biraz daha yükselmişti.

"Biz nişanlıyız."

"Sence de bunda bir tür çıkar çatışması varmış gibi
görünmüyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedim önümdeki dosyaları karış-
tırırken.

"Gerçekten anlamıyorum. Yani," dedi sinirli bir şe-
kilde kahkaha atarak, "Titan Şirketi'nin prensesi oldu-
ğunu biliyorum, ama onun yanındayken kendini biraz
tuhaf hissetmiyor musun? Çok garip bir çiftsiniz."

Ne söylediğini kavradığımda hızla kafamı çevir-
dim. Gözlerimi kıpmıştım. "Pardon?"

Omzunu silkti ve çevremde dolaşırken parmağını

da boylu boyunca masada gezdirdi. "Bu durum seni
utandırmıyor mu? Kadınlar kendilerini onun önüne
atıyor olmalılar."

"Pek sayılmaz, hayır," dedim Sasha kapıya doğru
adım atarken.

Sırtarak arkasını döndü. "Hımm. Çok ilginç," diye-
rek köşeyi dönerken atkuyruğu yaptığı kızıl saçlarını
savurdu. O an sinirden yüzünden alevler çıkıyormuş
gibi geldi.

Tam o sırada telefon çaldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jared hattın öte-
ki ucundan.

Konuşmadan önce sakinleşmeye çalışarak elimle
gözlerimi kapattım. "Her şey yolunda. Sadece... Sasha
buradaydı."

"Ah! Bu her şeyi açıklıyor. Kahvesini yine kâğıt-
larının üzerine mi döktü yoksa?" diye kıkırdadı. Bu
kadının her ne sebeple olursa olsun beni sinir etmesi
ve doğru düzgün düşünemiyor oluşum Jared'ı eğlen-
diriyordu.

Derin bir nefes aldım. "Hayır. O... ne yapmak istedi-
ğimi söyleyemem, bu yüzden bir şey demeyeceğim."

"Şirketin sahibi sensin, biliyorsun. Onunla çalışmak
zorunda değilsin."

"Şu anda bir stajyerim Jared ve..." derken Sasha'nın
insan kaynakları müdürüyle flört edişini izleyerek içi-
mi çektim, "beni ayartıp kandırmaya çalışma."

"Bugün biraz erken çıkabilir misin?" diye sordu Ja-
red.

"Muhtemelen. Niçin?"

"Yarın Brown'daki ilk günün. Bisikletlerimizi alıp
meşe ağacının oraya gider, bir şeyler yeriz ve..."

"Meydan mı?"
Kahraman anemini gördüğü... ve benim de seni
kötümek istediğim yer."
Gülümseydi. "Kulağa harika geliyor, ama ilk önce
kalmam gereken bir toplantım var."
"Ağrı," dedi Jared unutmış gibi göstermeye ça-
lırarak.

Eğimini düzelttim ve üçüncü kata çıkmak için düğ-
meye basım. Öğürülüğümün son gününü tamamen
Jared'la geçirebilirdim, ama Bay Patocka okul başlama-
dan önce bütün stajyerlerle toplantı yapmak istemişti.
Bazı stajyerler ayrılıyor ve bazılarına da yeni sorumlu-
luklar veriliyordu. Bütün hafta boyunca bu toplantıyı
dört güne beklemiştim, çünkü bu Sasha'nın son gö-
nüyü ki başı başına bu bile kutlama sebebiydi.

"Stajyerler," diyerek konuşmasına başladı Bay Pa-
tocka. Elindeki kâğıda bakıyordu. Stajyer kelimesini
sanki ağzında çok kötü bir tat varmış gibi söylüyordu.
"Anna, Brad ve Evan ayrılıyorlarken Shannon, John,
Nina ve Sasha; yeni görevler sizleri bekliyor. Şunu be-
lirtmek isterim ki..."

Sasha'nın adının yanlış yerde okunduğunu fark et-
tikten sonra Bay Patocka'nın söyledikleri netliğini kay-
betmişti.

"Affedersiniz Bay Patocka?"

"Evet, Bayan Grey?" dedi sinirlendiğini belli ede-
rek. Sözüne kesen bir başkası olsa derhal toplantıdan
atılacağını bilincindeydim, ama Bay Patocka da dahil
olmak üzere herkes benim yalnızca bir stajyer olmadı-
ğımı biliyordu.

"Sanırım bir hata yaptınız. Sasha gidiyor," dedim
olabildiğince profesyonel bir ses tonuyla.

"İlâhî önündeki evraklara dikkat etmiyorsun," diye
çıktı Sasha. "Okul dönemi boyunca buradayım."

"Ne?" Ses tonum istediğimden çok daha fazla nefret
dolu çıkmıştı. Bakışlarımı, konuşmanın gidişatından
oldukça sıkılmış görünen Bay Patocka'ya çevirdim.

"Ben... o..." Söylediği şeyden hoşnut olmadığımı
söylemenin en güvenli yolunu ararken kelimeleri ağ-
zımda geveliyordum.

"Sorun değil Nina, yine iş arkadaşları olacağız," diye
mırıldandı Sasha. Gülüşü, avını yakalamadan önce
gülümseyen bir kedininki gibiydi.

"Devam ediyorum," dedi Bay Patocka. "Sasha, sen
Brad'in görevlerini de üstleneceksin; Shannon, sen An-
na'nınkileri ve John, sen de Evan'ın görevlerini dev-
ralacaksın. Böylece size belirli talimatlarla görevlerin
verildiğini biliyorsunuz."

"Teki ya Nina?" diye sordu Sasha omzunun üstün-
den bana bakarak.

Bay Patocka içini çekti. "Nina, okul dönemi boyun-
ca Grant'la birlikte çalışacak, Sasha. Lütfen, olduğun-
dan daha fazla bebek bakıcılığı yapıyormuşum gibi
hissettirme."

"Grant'la mı?" diye homurdandı Sasha.

Grant, Titan'daki ikinci adamdı. Jack öldüğünde,
ben işin başına geçmeye hazır olana kadar sorumlulu-
ğu üstlenmişti. Onunla çalışmak özellikle istediğim bir
şey değildi. Gençlik yıllarım, onun babama yağ çek-
mesini ve babamı bu anlar her ne kadar eğlendirse de
benimle flört etmeye çalışmasını izlemekle geçmişti.

Jack, Grant'ta benim göremediğim bir şeyler gör-
müştü. Grant'ı sürekli terfi ettirmekle kalmamış, sü-

rekli beni inanılmaz akıllı olan yıldız çalışanıyla dışarı çıkmam konusunda da ikna etmeye çalışmıştı.

Grant'ın yakınlarında olduğum zamanlar genellikle midem bulanırdı ve Sasha, işe geldiği ilk günden beni onun özel asistanı olarak işe başlamayı umuyordu. Bay Patocka'nın, beni Sasha'nın elde etmek için bütün yaz uğraştığı pozisyona uygun görmesi Sasha'yı inanılmaz derecede sinirlendirmiş ve benden eskiye göre çok daha fazla nefret etmesine neden olmuştu.

Bu düşünceyle gülümsedim. Bu tamamen bir savaş ilanıydı.

"Bir sorun mu var Sasha?" diye sordum. Gelecekte benim için çalışacak insanların bana saygı duymasını istiyordum.

"Sorun mu? Yok, hayır," dedi kendisini neredeyse bütün garip durumlardan kurtaran o iğrenç gülümsemesini takınarak. "Özür dilerim Nina. Bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum," diyerek gülümsedi.

Bay Patocka'ya döndüm. "Bitti mi?"

"Toplantı bitti, ama benimle Grant'ın ofisine gelmen gerekiyor Nina. Gelecek haftadan önce sana birkaç şeyin özetini geçmesi gerekiyor."

Diğer stajyerler el sıkışıp vedalaşarak odadan çıktılar. Asansöre gidene kadar her birine nazikçe kafamı salladım. Sasha'yla göz göze geldiğimizde ikimiz de birbirimize sırttık.

Bay Patocka bana yol boyunca eşlik etti ve babamın ofisinin bulunduğu dördüncü kata çıkmak için asansörün düğmesine bastı. Grant'ın ofisi babamın ofisine paralel olacak şekilde diğer tarafta kalıyordu. Odasındaki duvarların yansı diploma ve polo oynarken çe-

kilmiş fotoğraflarıyla doluydu ve diğer yanısı da güzel bir manzarası olan ve içeriye güneşi davet eden büyük pencerelerle kaplıydı.

Bay Patocka, Grant'ın yarı açık kapısını tıklattı. "İmm... Bay Pristol? Nina, sizinle görüşmek için burada."

"İçeri gelsin."

İçeri girerek bir değişiklik yapıp cana yakın bir şekilde yumuşak yeşil sandalyeye oturdum. Grant, babam için on yıl boyu çalışmıştı ve zirveye en alt kademeden tırmanmıştı. Yükselme hikâyesini daha da sıkıcı kılabilen tek şey öyle bir departmanımız olsaydı, işe posta dağıtım aşamasından başlamış olması olacaktı, ama Grant işe bir dağıtıcı olarak değil, bir stajyer olarak başlamıştı.

"Nina," diyerek ince ve kare gözlüklerinin ardından beni selamladı.

"Grant," Kafamı sallayarak karşılık verdim.

Grant, Bay Patocka'ya baktı ve kibarca gülümsedi.

"Teşekkürler Eugene."

Bay Patocka bizi yalnız bırakarak ve kapıyı ardından kapattı. Grant'ı ne kadar kurnaz biri olarak görsem de o diğer çalışanlar için bir kurtarıcıydı.

"Tamam, bütün bu formalitenin amacı ne Grant?" dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Bana bir dakika müsaade et, fıstık," diyerek gülümsedi.

Sandalyesine oturup ayaklarını masanın üzerine koyarak birleştirdi. Komik baklava desenli çoraplarına baktım. Grant Bristol hakkında nefret ettiğim her şeye benziyorlardı. O; insanı delirtecek, sinirlendire-

cek şekilde yakışıklıydı. Açık kahverengi saçları ve kusursuzca tıraş ettiği bebek gibi yüzü ofisteki bütün kadınların başını döndürüyordu. Giyinişi iyiydi ve nasıl konuşması gerektiğini bilirdi. Bir zamanlar komik olduğunu düşünüyordum. Ve bunların hepsi yumruğu mu çenesine geçirmek istememe sebep oluyor ve bana pembe dizileri anımsatıyordu. Sözleri ve gülümsemesi sahteydi ve varlığı beni, tahtanın üzerinde gezinen bir tırnağın çıkardığı ses kadar rahatsız ediyordu.

"Off... Bana böyle seslenenden nefret ettiğimi biliyorsun," diye homurdandım. "Eğer birlikte çalışacaksak bana böyle hitap etmeyi kesmelisin Grant. Ciddiyim."

"Sen nasıl istersen." Bambeyaz dişleriyle gülümse-di. "Dersin olmadığında buraya gelmeni istiyorum. Bunu ben yapabiliysem sen de yapabilirsin. Hiçbir bahane kabul etmiyorum."

Sinirlerime hâkim olmaya çalışarak ayağa kalkıp gülümsemeye çalıştım. "Yarın görüşürüz."

"Bir şey daha var," dedi Grant. Arkamı dönüp bekledim. "Güzel etek, fıstık."

Önüme çıkan şeyleri tekmelemem için kendimi zor tutarak Grant'ın ofisinden çıktım. Giriş kapısını açtığımda Jared'ın arabasının her zamanki gibi kaldırımın yanında olduğunu gördüm, fakat bu kez Sasha aralarında yalnızca santimler kalacak kadar Jared'ın yanına sokulmuş, omzuyla arabaya yaslanmıştı ve Jared son derece rahatsız görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş dikilirken mümkün olduğunca kibar olmaya çalıştığını görebiliyordum. Sasha'nın flört etme çabalarına tepki vermemek konusunda dikkatli davranı-yordu, ama gözlerim konuşurken her bir kelimesiyle

birlikte Jared'ın tişörtü, göğsü ve kollarına dokunan Sasha'dan başka bir şey görmüyordu.

"Nina! Merhaba sevgilim!" dedi Jared, gelişim onu rahatlatmıştı. Beni kollarının arasına aldı ve yavaşça dudaklarını öperek Sasha'ya bir gösteri sundu.

"Merhaba Nina," dedi Sasha. "Tam da Jared'a iki çift olarak bir yerlere gidelim diyordum."

"Hayır," diye çıktım. Bu kız sabrımın sınırlarını zorluyordu. Jared beni arabanın diğer tarafına götürerek kapıyı açtı.

"Arabaya tek başıma binebilirim," dedim huysuz bir şekilde.

"Nina!" Gülümsedi. İçinde olduğum ruh hali Jared'ı eğlendiriyordu.

"Bana Nina deme," dedim doğruca ileriye bakarak.

"Şey, o halde..." Sasha'nın sesi arabanın öteki tarafından geliyordu ve kaşlarını yukarı kaldırmıştı. "Sana nırım pazartesi görüşeceğiz. Sonunda Jared'la konuşma fırsatı yakalamış olmam çok hoştu."

Sasha'nın kendisiyle konuşma çabalarını yok sayarak bir süre beni izledi; duygularımı kestirmeye çalışıyordu. Sonunda arabanın önünden geçerek koltuğa oturdu. Sasha'nın sokağı geçmesini izledikten sonra kafasını salladı. "Sen gerçekten onunla..."

"Hayır. Onunla flört ettiğini düşünmüyorum," diye homurdandım.

Jared arabayı çalıştırdı ve kafasını salladı. "Güzel, çünkü bu tamamen saçmalık. Sana deliler gibi âşık olmamın yanı sıra... o..." Kafasını salladı. Doğru tanım-lamayı yapabilmek için düşünürken yüzünden ondan iğrendiğini belli eden onlarca ifade okunuyordu. "O, başka bir şey."

"Aynen öyle," dedim kollarımı birbirine geçirerek.
"Toplantı nasıl?"
"Yani bilmiyor musun?"
"İzledim, ama Sasha yüzümden iki santim ötedey-
ken detayları almakta zorlandım. Grant hâlâ bir pislik
mı?"

"Evet," diyerek kafamı salladım.

"Sorun ne?" dedi ve bir süre durduktan sonra kaş-
larını çatı. "Ah!"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey demek istemedim," dedi Ja-
red gülümsememeye çalışarak.

Kafamı salladım. Pencereden dışarı bakarak yol
üzerindeki ağaçları seyrediyordum. Eli, bir keresinde
fiziksel olarak yakınlaştığımızda Jared'ın benimle ilgi-
li duygularının artacağını söylemişti. Bunun ne anlama
geldiğinden emin değildim. Jared hiçbir şey değişme-
miş gibi davranıyordu, ama ruh halim ya da duygula-
rım hakkındaki merakı ve soruları yok olmuştu. Yeni
durum hakkında onu birkaç kere köşeye sıkıştırmış ve
konuşmasını istemiştin, fakat her seferinde konuşma-
dan etkili ve karşı konulmaz bir şekilde kaçmayı ba-
şarmıştı.

"Öğle yemeği planımız hâlâ geçerli mi?" diye sor-
dum. Dikkatim hâlâ dışarıdaki ağaçlardaydı.

"Kesinlikle. Senin için bir sürprizim var," dedi Ja-
red. Elim tutup dudaklarına götürdü.

Dudaklarının sıcaklığını tenimde hissettiğim an
ruh halim inanılmaz bir hızla değişti. "Sürprizleri se-
verim."

"Biliyorum," dedi dudaklarıyla elimi okşarken.

İkinci Bölüm Geçmiş

"İsmi kazımış. Öyle mi? Bir ağaca? Bu çok tatlı!" dedi
Beth çığlık atarak.

Hiç etkilenmemiş görünen Kim, "Evet, daha önce
milyarlarca kez yapıldığı gibi," dedi tekdüze bir ses
tonuyla.

Onu görmezden gelerek Beth'e gülümsedim. "Beni,
ortada yalnızca bir tane meşe ağacının olduğu ıssız bir
yere götürdü. Çimenlerin üzerine örtümüzü serip ge-
tirdiği yiyecekleri yedik. Mükemmeldi."

"Sıra sende," dedi Kim dirseğiyle beni dürterek.

"Ah!" deyip duvarda asılı mönüye göz attım. "Bü-
yük boy kahve lütfen. Sade olsun." Tezgâhın diğer ta-
rafındaki kız onaylarcasına kafasını salladı ve yazar-
kasanın düğmelerine basarak kredi kartımı çıkarmamı
bekledi. Beth'i dirseğimle hafifçe dürterek, "Bir şey
ister misin?" diye sordum.

"Hayır, bugün olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Arkadaşım için de bir tane
büyük boy mocha lütfen."

"Bir şey istemiyorum dedim," dedi Beth kızmış nu-
marası yaparak. "Ayrıca ne zamandır kahveni sütsüz
içiyorsun?"

"Okulun ilk günü kahve muhabbetimizi kahvesiz
yapmayacağız," dedim. "Chad ve senin için her şeyin

biraz zor olduğunu biliyorum. Taşınmak masraflı bir şey. Anlıyorum."

"Ben bekleşçi biri değilim."

"Güney misafirperverliği. Böyle diyordun, değil mi?" diyerek göz kırptım.

"Kuzay Amerikalı Yankee," diye homurdandı Beth.

Kız içeceklerimizi hazırlamak üzere arkasını dönünce Beth bana dayanarak, "Eee, ağaçtan bahsediyordun," dedi.

Gülümsedim. "Oyma müthişti. Detaylı bir şekilde ustaca işlenmişti. Daha önce böyle bir şey görmedim. Beni ağacın diğer tarafına götürdü. Anne ve babasının başharfleri de ağaca kazınmıştı, hımm... yıllar önce."

"Hadi canım!" diye çığlık attı Beth. Bir sonraki sorusunu sormadan önce etrafa bakındı. "Pekâlâ, bir tarih belirlediniz mi? Düğün için?"

Bakışlarımı yere çevirdim. "İtt... Hayır. Ama güzel bir öğle yemeği idi."

"Güzel bir öğle yemeği miydi?" diye sordu Kim.

"Bundan bahsetmedi," dedim.

"O halde bu bir ilk," diye sataştı Beth.

Jared'in düğün tarihimize ilgili sorularının neden giderek azaldığını anlamak güç değildi. Kâbuslarım onu endişelendiriyordu ve her şeyi daha da kötüleştirmek istemiyordu. Jared'in bir tarih belirlemek istediğini biliyordum. Haftalar geçmesine rağmen ben hâlâ bu konuda konuşmak istemeyince Jared daha da endişeleniyordu. Uykusuz gecelerim başladığından beri aklımdaki en son şey düğün olmuştu.

Pencerenin kenarında bir yere oturup yaz tatilinde neler yaptığımızı konuştuk. Beth ve Chad, finaller yü-

zünden işe pek gidememişlerdi. Paraları çok azdı, ama yine de evcilik oynamaktan zevk alıyorlardı. Kim'se ailesini ziyarete gitmiş fakat erken dönmüştü.

"Yurttaki odam beni özledi," diyerek gülümsedi.

"Seni nasıl içeri aldılar?" diye sordu Beth.

"İnsanları ikna etmek gibi harika bir yeteneğim var," dedi Kim parmaklarını birbirine geçirek.

"Yani bütün yaz gezdin, hiç çalışmadın ve yurttan kalmak için rüşvet verecek kadar paran var?" diye sordum. "Bu mu?"

Kim omzunu silkti. "Şikago'ya giderken yol üzerindeki iki bankayla bir içki dükkânını soydum."

"Güzel," dedim kahvemden bir yudum daha alırken.

"Ryan, orduya mı katılmış?" diye sordu Kim.

"Kim, ah Tanrım," dedi Beth kafasını sallayarak.

Onaylarcasına kafamı salladım. "Bana bir mektup yazıp savaşa giderken postalamış. Mektup hiçbir şey benzemiyordu. Korkunç doğum günü kartları bile daha iyidir."

"Ya da bir kartpostal," diye ekledi Kim.

"Üzerinde askerlerin olduğu bir kartpostal," dedi Beth. Aşağıya bakarak gülümsememeye çalıştı.

Kim, "Yeşil ve siyaha boyanmış yüzler ve büyük silahlar," diyerek gülümsedi.

Beth bir süre bekledikten sonra konuşmaya devam etti. "Kamuflej kıyafetleriyle."

"Üzerinde büyük, sarı harflerle 'Savaşın Sevgileri' yazılı bir kartpostalla sahildeki bir hamağa uzanarak," diyerek kaşlarını çatıttım.

Beth kendini tutmaya çalışmasına rağmen kıkırdama sesini engel olamadı. "Bu senin suçun değil."
"Bu tamamen benim suçum. Onu durdurmalıydım."

Beth'in yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. Kulunu dokundu. "Nigh, bilmiyordun ki!"
"Evet kesinlikle bilmiyordum," dedim belli belirsiz. Jared'in da duyabileceğinin farkında olarak.
Kampüse gitmeden önce boş kahve bardaklarımı çöpe attık. Yol, yıllar geçtikçe gözümde daha da çok büyüyordu. Aynı sokakta yürürken acaba Jared'la karşılaşır mıyım diye düşündüğüm ve onunla birlikte biraz zaman geçirmeyi ümit ettiğim günleri hatırladım. Arkama dönüp bakınca yüzümde bir gülümseme belirdi. Escalade, sokağın karşısına park etmiş bir vaziyette duruyordu.

O banka oturduğum günden bu yana çok şey değişmişti. Hayatımdaki her şey önce kötüye gitmişti; sonra harika günler geçirmiş ve ardından da inanılmaz şeyler yaşamıştım. Şimdiyse herhangi bir üniversite öğrencisinininki gibi sıradan bir hayatım vardı. İstedikim tek şey gözlerimi kapattığımda babamı görmemekti, ama çok fazla şey dilediğimi biliyordum.

Beth ara sıra bana bakıyordu. Sonunda merakımı, uzun cevaplarına karşı olan hoşnutsuzluğumdan başkına çıkıyordu.

"Tamam Beth. Yüzümde bir şey mi var?" diye sordum.

"Sümük," dedi Kim burnumu işaret ederek.

"Burnumda sümük mü var?" diye sordum nefesimi tutarak. Hızla elimle burnumu kapattım.

"Hayır," dedi Kim.

Beth gülümseyerek, "Uykunu alamamış gibi görünüyorsun, hepsi bu," dedi.

Burnumu birkaç kere silmeden ellerimi burnumdan çekememiştim. "Uyumadım sanırım."

"Sanırsan mı?" diye Beth ısrar etti.

"Kabuslar," dedi Kim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Kim omzunu silkti. "Sadece tahmin ettim. Neyle ilgiler?"

"Çoğunlukla Jack."

Beth dudaklarını kıvrıp onaylamadığını gösteren bir şekilde kaşlarını çatı ve bakışlarını Kim'e çevirdi, fakat Kim'i vazgeçirecek kadar etkili olmamıştı.

"Babanı nasıl görüyorsun?"

Başımı çevirdim ve gelen arabaları izliyormuş gibi yaparak zaman kazanmaya çalıştım. Konuşmanın dışı beni rahatsız etmişti.

"Öldüğünü görüyorum, ama bu biraz değişik."

"Nasıl değişik?" diye beni teşvik etmeye çalışıyordu.

Beth aniden durdu. "Ah Tanrım! Kim! Kes şunu artık!"

"Konuşmak bazen yardım edebilir Nina," dedi Kim, Beth'in çıkışını görmezden gelerek.

"Bugün değil," dedim okulun eski tuğlalarına bakarak. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Ders bitmek bilmiyor gibiydi. Sürekli aklımda Sasha, Jared ve bağışlamayan çöl güneşinin altında Ryan'ı kendinden korumaya çalışan Claire vardı. Zaman geçtikçe kendimi daha sinirli hissediyordum. Suçlu-

luk duygusu peşini bırakmıyor, uykusuzluk da beni ötekeliyor. Ders bittiğinde, yanından geçtiğin öğrencilerin yüzündeki ifadeye bakmaksızın kapıyı çarpıp sınıftan dışarı çıktım.

Bir anda kim ile çarpıştık. "Hey!" Konuşabilmek için biraz nefes almam gerekmişti. "Üzür dilerim. Ben... bilmiyorum."

"Ders o kadar mı kötüydü?" "Hatırlamıyorum," dedim Kim'in omzuna çarpıştığım şakağını ovalayarak.

Kim önce koridora, ardından tekrar bana baktı. "Tamam. Söyler misin neler oluyor? Kendinde değilsin."

"Yalnızca yorgunum," dedim sıvışmak için merdivenlere doğru yürüyerek.

Bahçeye çıktığımda en yakındaki bankı görmek bile sinirimden geçmesini sağlamıştı. Çantamı fırlatıp huzurla oturdum. Bir sonraki dersim on dakika içinde başlayacaktı, fakat sıkıcı kurallarla izlenmesi gereken yollar hakkındaki derse yoğunlaşabilecek durumda değildim.

Öğrenciler, okulun ilk gününde o kendilerinden beklenen enerjileriyle sohbet edip eğlenerek önümden geçiyorlardı. Sabah saatleri olmasına rağmen güneş son derece etkiliydi ve havada hiç esinti yoktu; yavaş yavaş terlediğimi hissediyordum. Artık kampüste evimdeymişim gibi hissetmiyordum. Bir anda arkadaşlarımla kahkaha ve sohbetle geçen öğle yemeklerimizi, kahve sohbetlerimizi ve bar maceralarımızı düşündüm. Kendimi daha da kötü hissederek banktan kalkmak istemedim.

Sonra o yanıma oturdu.

"Sıcak bir gün, öyle değil mi?" diye sordu bana bakmadan.

"Sanırım."

"Otobüsü mü kaçırdın?" diye sordu bu kez gözücuyla bana bakarak.

İçimi çektim. "Hayatımın aşkı gelip beni eve bırak-sın diye otobüsün gitmesine izin verdim."

Gülümsedi. "Bütün bunları halledeceğim, bebeğim. Ryan... kâbuslar... hepsini çözeceğiz." Beni kollarının arasına alıp alnımdan öptü. Kendimden geçmişim, öfkem de yok olmuştu. Bir elinde çantam, nazikçe parmaklarımı tuttu. "Seni sınıfına bırakabilir miyim?"

Kafamı evet dercesine hafifçe salladım ve yavaşça yürümeye başladık. Konuşmadan, sessizce yürüyorduk, ama Jared beni cesaretlendirmek için ara sıra elimi sıkıyordu. Ryan'ın gülümseyen yüzü olmadan burada olmak hiç doğru gelmiyordu. Barda bulunduğum zamanların ya da birlikte çalıştığımız grubun onun yokluğunu ve neden gittiğini hatırlatacak olduğunu düşünmek bile can sıkıcıydı.

Gün hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de sonunda bitmişti. Jared okuldan sonra Grant ve yığınla dosyayla baş etmem için beni şirkete bıraktı. En azından çalışmak aklımdaki kötü düşünceleri dağıtmıştı.

"Bugün taşınıyoruz," dedi Grant gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle.

"Nereye taşınıyoruz?" diye sordum. Başka hangi konuda çalışacağımı merak etmişim çünkü şirketin her bölümünde çalışmışım ve yönetim departmanındaki eğitimim yeni başlamıştı. Grant'ın, stajyerliğimden çok önce yapabildiği her konuda uzmanlaş-

meşin. Müşterilerimden kusursuz raporlar almış ve yaz boyunca o kadar sıkı bir şekilde çalışmışım ki çalışanlar tarafından da benimsenmişim. Denizayrın bir iş seyahati bile yapmışım, görmediğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Buraya," dedi Grant kafasıyla işaret ederek.

Arkamı dönmeydim. Nereye gösterdiğini biliyordum. Beni babamın ofasına, bütün binada girmekten kaçındığım tek yere yerleştiriyordu.

"Bunu henüz yapmam gerekiyor," dedim huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak.

"Nina, sen bu şirketin CEO'susun. İşlerin başına geçme vaktin geldi."

"Neden acele ediyorsun Grant? Emekliliğini mi isteyeceksin yoksa?" diye sordum bluzumla oynayarak.

"Senden şirket işlerini yürütmeni istemiyorum, ama alt katı stajyerlerle doldurarak çalışanlarının saygısını kazanamazsın. Mezun olup işleri devralmadan önce konumunu güçlendirmelisin."

Asansörün kapısı açıldı ve içeriden zaten fazlasıyla parlak olan dudaklarına bir kat daha parlaticı sürmekle uğraşan Sasha çıktı. "Grant, senin için gönderilen bir paket yanlışlıkla bizim odamıza gelmiş," dedi Grant'a geniş bir zarf uzatırken. "Buna benzer bir bluzu bu sabah evsiz bir kadının üstünde gördüm," dedi nefretle bana bakarak. "Alışveriş yapmak için ikinci el eşyalar satan dükkânlardan daha iyi yerler var Nina. Gerçekten de..."

Bakışlarını önce kıyafetlerime, sonra da Sasha'ya çevirdim. Aniden ofis değiştirme fikrine ısınmışım. "Sasha, burada olmaya sevindim. Grant, babamın ofi-

sine yerleşmemi istiyor. Eşyalarımı toplama işini sana veriyorum."

"Sen..." Sasha, onaylaması için Grant'a baktı, fakat onun verdiği tek tepki kaşlarını beklenti içinde kaldırmak olmuştu. Yüzünden bütün duyguları okunabiliyordu. Önce şok olmuş, sonra yenilgisini kabul etmiş ve sonunda da arkasını dönüp gitmişti. "Hemen hallederim," dedi dişlerinin arasından.

Bir gece önce uyumuş olsaydım o an havalara uçuyor olabilirdim, ama elimden gelen tek şey babamın ofisinin kapısına bakarak iç geçirmek oldu.

Grant omzumla hafifçe vurdu. "Bunu hak ettin fıstık. Ve eğer bu sana kendini daha iyi hissettirecekse... bluzunu beğendim."

"Teşekkür ederim," dedim dokunuşundan kaçınarak.

Bakım bölümünde çalışan Carl, elinde bir alet çantası, kova ve silecekle asansörden indi. Babamın ofisinin kapısının önünde durarak camın üzerindeki büyük harflere baktı.

Jack Grey
CEO

Cebinden bir bıçak çıkarıp harfleri kazımaya koyuldu.

"Yapma!" diye bağırdım. Carl donup kaldı ve hemen kapıya koşup babamın adındaki "Y" harfini düzeltmeye koyuldu. "Kalsın," dedim hafifçe.

"Pekâlâ hanımefendi," dedi Carl. Belli ki çok şaşır-

mişti. Bir an Grant'a baktıktan sonra geldiği yoldan geri döndü.

"Özür dilerim. Olanın kapısında kendi işimin olmasını isteyeceğini düşündüm. Hoşuna gider sanmıyorum," dedi Grant.

"İkinci de uğur buraya. Adımı, onunkinin altına yazın."

"Patron sensin," dedi Grant yüzündeki ifadeyle örtünen bir ses tonuyla.

İlk kata inmek için asansörün düğmesine bastıktan sonra sütünü asansöre yasladım. "Bir gün için bu kadar çok fazla," diye teklif ettim.

Kapının üstünde birinci katta olduğumuzu gösteren hafif bir ışık yandı ve kulağa hoş gelen bir zil sesi duyuldu. Çifte sürgülü kapıların açılmasıyla lobiye kaplıyan pencerelerden içeriye giren güneş ışığından rahatsız olarak gözlerimi kırıştırdım. Jared döner kapının orada dikilmiş, beni bekliyordu.

"Bugün çok şey yaşadın. Hadi, eve gidelim."

Asansörle, kendi kendime teklif ettiğim şeyi hatırlayarak gülümsedim.

Arabaya kadar el ele yürüdük, hafifçe ona yaslanıyordum. Martılar bugün biraz daha gürültüydü; liman boyunca birbirlerine bağırıyor gibiydiler. Rüzgâr balık ve motor yağı kokusu taşıyordu. Titan'ı çevreleyen bu ses ve kokular bana her zaman babamı hatırlatıyordu.

"Böyle kâbuslar gördüğüme şaşmamalı," dedim.

"Nasıl yani?" diye sordu Jared.

Gülümsedim. "Her gün buraya gelip bana Jack'i hatırlatan şeylerin kuşatması altında olmak... Doğası-

nü bir sır perdesiyle karşı karşıya değiliz. Sadece onun tarafından kuşatıldım, o kadar."

Jared kafasını sallamakla yetindi. Eve dönerken bu konu hakkında konuşmamakta oldukça dikkatliydi: hava durumuyla Brown'daki olaylar hakkında konuşuyordu. Eve geldiğimizde akşam yemeğini hazırlamakta ısrar etti ve onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakıp alt kattaki jakuziye girdim.

Soğuk suda fazlaca oyalandıktan sonra havluma sarınarak kapıyı açtım. Masa tek kişilik olarak hazırlanmıştı. Jared spor aletlerinin olduğu köşede spor yapıyordu.

"Bensiz mi yedin?" diye sordum masaya otururken.

"Seni rahatsız etmek istemedim," dedi başırun üzerindeki kocaman ağırlığı kaldırarak.

Jared benden bir şeyler saklıyordu ve davranışlarını sakladığı şeyi muhtemelen bilmek istemeyeceğimi söylüyordu.

Yemeğimi yedikten sonra bulaşık makinesini çalıştırdım ve üst kata çıktım. Geceliğimi giyerek yatakta Jared'ın yanına sokuldum. Kitap okuyordu ve kitabını yalnızca alnımdan öpmesine yetecek kadar kısa bir süre bırakmıştı. Güzel ve huzur verici şeyler düşünmeye çalışarak rahatladım. Çığlık atarak uyanıp uyanmayacağım konusunda endişe etmem kâbusları uzak tutmayacaktı ve bu yüzden Jared'ı ve meşe ağacımızı düşünmeye koyuldum.

"Bu gece çalışmıyor musun?" dedi Jared.

"Sınavım pazartesi günü. Bu gece çok yorgunum."

Jared kafasını salladı. "Bugün annem aradı. Bex, ya-nın eve dönüyor."

Verdiğim cevap esnediğim için bölünse de konuşmaya devam ettim. "Öyle mi?"
"Onu akşam yemeğine davet ettim. Etlü güveç yapabiliyim diye düşündüm."
Uyku, yavaşça beni ele geçirirken gülümsedim. "Kulağa güzel geliyor." ...

Jared bana iyi geceler öpücüğü verdiği sırada yüzlerce metre yükseklikten tozlu, ahşap bir zemine düşüyordum. Yüzüstü düşmüştüm ve ellerim yerdeydi. Çevremdeki şeylerden emin olana dek hareket etmekte tereddüt ettim. Her yer karanlık ve sessizdi. Duyabiliyordum tek şey karışıklardan çıkan hafif bir hışırtıydı. Yerdeki iki gölgeye odaklanmaya çalışarak kafamı çevirdim. Yere eğilmiş iki kişi umutsuzca bir şey bulmaya çalışıyorlardı.

Gözlerimi kapadım. "Hareket etmeyeceğim," dedim ellerimi yumruk yaparak. "İzlemeyeceğim."

Hışırtı sesleri kesildi ve Gabe, babamı uyarmak için fısıldadı. "Çok geç."

"Bu gece ölümünüzü izlemeyeceğim," dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Jack ve Gabe ellerinde kitapla kaçtılar ve dizlerimin üzerine oturdum. Koridordan çılgın sesleri geliyordu ve kalp atışlarım hızlanmıştı. Ayağa kalktım, içinde olduğum odada kalmaya ve etrafımda neler olduğunu çözmeye odaklanmıştım. Yaklaşan çılgın ve feryat seslerini duymazdan gelmeye çalışıyordum. Bu benim rüyamdı. Burada kalacaktım.

Oda bulanıklaştı ve hareket etmeye başladım. Birisi karnımdan tutarak beni çekiştiriyor gibiydi ve kendi-

mi bir anda şiddetle çatıya fırlatılırken buldum. Gabe, babamı kollarına aldı ve ilahi gücüyle babamın sonunu getirecek olan yere doğru atlayışını yaptı. Bir kez daha hareket etmeye karşı koymaya çalışarak dizlerimi birbirine sıkıca yapıştırdım. Yine çekiliyordum gibi hissettim, ama bu kez ayaklarım yere değiyordu.

Tam o anda yanımdan binlerce gölge geçti. Saçlarımı havalandırmaya yetecek bir güç ve hızla hareket ediyorlardı. Sanki iki trenin son hızla iki yanımdan geçmesi gibi bir histi. Gölgeleden gelen sesi tarif etmek imkânsızdı; o kadar şiddetli bir sestir ki ellerimle istemsiz bir şekilde hemen kulaklarımı kapattım. Çevremdeki şeytanların sesini bastırmak için olanca gücümle çılgın atmaya başladım.

Sonra gittiler.

Bekledim. Aşağı sokaktan gelen sesler yerini Shax ve kölelerinden gelen uğultuya bırakmıştı. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığılmama engel olamadım.

"Lütfen durun," diye fısıldadım. Kimsenin beni duymayacağını biliyordum.

Nefeslerim hızlandı. Hava yoğunlaşmış ve tekrar çekiliyordum gibi hissetmeye başlamıştım. "Hayır," diyerek karşı koymaya çalıştım. Altımda bir delik açılmış ve dar bir yolun ıslak beton zeminine düşmüştüm.

Önümde tanıdık bir çift ayakkabı duruyordu ve bakişlarımı karşımda duran takım elbiseden yukarı doğru çevirdiğimde, korkmuş ve dehşet içindeki babamın yüzünü gördüm. Elleriyle kitabı koruyordu, o kadar sıkı tutuyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Olacakları bekleyerek gözlerimi kapattım. Kapıyı yı-

kıp geçen ellerin ve Jack'in kıyafetleriyle bedeninin paramparça edilmişin sesi, izlemeyi reddettiğimden çok daha canlıydı. Şeytanlar onu kapıdaki boşluğa, ölüme doğru sürüklerken belkemiği kırılmıştı.

Feryat ettim. Çığlık atmamıştım; daha çok kısık bir sesle babam için hıçkırarak ağlıyordum. Böyle Şeytanların varlığı yüzünden deprem ölüyormuşçasına dar sokak sarsılmaya başladı. Karanlık, yerini hafif bir aydınlığa bıraktı ve Jared'in beni uyandırmaya çalışan sıcak ellerini hissettim.

"Nina?" dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. Gözlerinin içine bakmamı bekliyordu.

Bir kez daha ter içinde kalmıştım ve tırnaklarım avucuma saplanmıştı; hâlâ kendimi sabit tutmaya, hareket etmemeye çalışıyordum. Jared bakışlarını yalnızca bir saniyelikliğine aşağı çevirdikten sonra elinde iki tane havlu vardı.

"Tanrım, Nina!"

Beyaz havlular ellerimdeki yarım ay şeklindeki dört küçük izi bir anlık da olsa kapatabilmiş, fakat hemen kırmızıya dönerek yaraların derinliğini ortaya çıkarıyordu.

Jared bir tane daha havlu getirdi; bu seferki ıslak ve soğuktu ve bunu alnıma koyarak ter ve gözyaşlarımı silmeye çalışıyordu. Gözlerim şişmişti. Kâbusum sona ermesine rağmen gözyaşlarımı durduramıyordum. Jared'in ifadesiye içimi acıtıyordu. Yüzünde, gözlerinin önünde ölüyormuşum gibi hissettiği anki, ameliyathanenin önünde elimi bıraktığı günkü ifade vardı.

"Bunu çözemem," dedi kısık bir sesle. "Sana yardım etmek için ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Yardımcı oluyorsun zaten," dedim belli belirsiz bir sesle. Kanlı havluyu yere bıraktım ve Jared'in yüzüne dokundum. Kollarımı bile kaldıramayacak kadar yorgun olduğum için kolumun çarşafın üzerine düşmesine engel olamadım. Jared'in yüzündeki kanlar çizgi halini almıştı ve bu da elimi çevirip avucuma bakma sebep oldu; ağlıyordum.

"Bunun icabına bakacağım," dedi Jared yatağın altındaki ilkyardım çantasını almak için aşağı eğilirken.

O yaralarımı ilgilenirken sırtımı yatak başlığına yasladım. Her iki elimle ilgilendikten sonra bütün parmaklarımı öptü.

"Jared?"

"Efendim sevgilim," dedi ıstırap duyuyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Bana kahve yapar mısın?"

"Hemen," dedi.

Hızla alt kata inerek beni yalnız bıraktı. Kanlı ellerime, ardından da saate baktım. Üç buçuk olmuştu. Gözlerimi ovalayarak hâlâ kulaklarımda çınlayan çığlık seslerinden kurtulmaya çalıştım.

Jared elinde sütsüz, kafein dolu bir kupa kahveyle geri döndüğünde, sanki tazelenen bir umutla yanıma oturdu. "Tamam," dedi kupayı dikkatle bana doğru uzatırken, "hadi konuşalım."

"Hayır."

"Hayır mı?" Cevabımla onu hazırlıksız yakalamıştım. Kendini toparlamasıysa bir saniyesini aldı. "Nina, bunun bir sebebi olması gerekir."

Kahvemden bir yudum alarak içimi çektim. "Sana söyledim. Her gün şirkete gidiyorum. Saatlerce Jack ve hatıralarıyla kuşatılmış haldeyim. Bunu bir düşünse-ne; kâbuslarım stajyerliğimle birlikte başladı."

"Bu çok anlamsız. Nina. Şimdiye kadar alışıp rahatlamış olmalıydım. Kâbuslar daha da kötüleşeceğine azalmalıydı."

Mantıklı sebebim bir anda anlamsızlaşmıştı. Kafam uykusuzluktan çalışmıyordu sanki. Sinirlenip vazgeçmem uzun sürmedi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum Jared."

"Yorgun olmalısın, ama hiç değilse denememe izin ver. Bana kâbuslarından bahset." Ben iç çekerken o gülmüyordu. "Lütfen?"

"Bu seferki farklıydı. Kontrol etmeye ve her şeyin ben izlemiyorken olması için uğraştım, ama yine de engel olamadım, ben yine oradaydım."

"Ne seni geri götürdü?"

Omzumu silkтім. "Bilmiyorum. Kâbusum? Ayakta durup olduğum yerde kalmaya odaklanmışım, ama sonraki sahneye sürüklendim. Fakat... bir süre kalabilirdim ve daha önce görmediğim bir şey gördüm."

"Öyle mi?" dedi cevapları bulmak için endişeli bir ses tonuyla.

"Şe..."

"Nina," diyerek sözümü kesti.

Ne söylemek istediğini anlayarak kafamı salladım ve konuşmaya devam ettim. "Geride kaldım. Gabe ve Jack her zamanki gibi yan binaya atladılar, ama bu kez ben çatıda kaldım ve diğerleri... etrafımı sardı. Onlarca, yüzlercesi, bilmiyorum işte, yanımdan akın akın geçip gittiler."

Jared kafasını salladı, hâlâ konuşmuyordu.

"Ve sonra bir delikten düşerek kendimi dar bir sokakta buldum. Bu kez izlemedim. Gözlerimi kapadım."

"Bunun yardımı oldu mu?"

"Sesler de en az görüntüler kadar kötüydü."

Aklına bir şeyler gelmesini bekledi. Her bir olasılığı, olası her bir senaryoyla açıklamayı elerken aklına düşünceler gelip gidiyordu. Bir anda sinirlenerek ayağa kalktı ve yatak odasının kenarındaki korkuluklara doğru yürüdü. Alt kata bakarken metali öyle sıkı tutuyordu ki ellerini ileri geri hareket ettirdikçe metalden gıcırtilar geliyordu.

Kahve sonunda damarlarımda gezinerek etkisini göstermeye başlamıştı. Çarşafı tekmeleyerek atıp çıplak ayaklarımla soğuk zemine bastım. "Film izleyelim mi?" diye sordum, ama Jared düşüncelere dalmıştı. Loş ışıkta dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu, ama ne söylediğini duyamıyordum. "Jared?"

Dudakları hareket ederken elinin altındaki metal de gıcırdamaya devam etti.

"Korkuluğu kıracaksın," dedim ona doğru birkaç adım atarken.

Dokunuşumla kendine geldi. "Cevap vermiyorlar."

"Kim?"

"Eli. Samuel, hiç kimse cevap vermeyecek."

"Belki de meşguldürler."

"Kesinlikle," dedi omuzları düşerek. "Ne kadar yorgun olduğumu hissedebiliyorum Nina. Hâlâ nasıl oluyor da hareket edebildiğini anlayamıyorum. Sen kâbus görürken vücudunun gerildiğini ve nasıl paniklediğini hissediyorum. Seni korkutmak istemem, ama bu... kâbuslarının Titan yüzünden olduğunu düşünmek istiyorsan, pekâlâ, öyle olsun. Ama benim bu durumu çözmem gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bex'i arıyorum. Ben bazı cevapları bulmaya çalışır-
ken birkaç gün burada kalmasını isteyeceğim."

"Gidiyor musun?"

"Yalnızca birkaç günlüğüne sevgilim."

Tişörtünü kavradım. Endişe hissi içimi dalga dal-
ga kaplıyordu. Çok uzun süredir hiç ayrılmamıştık ve
şimdi birkaç gün ayrı kalma fikri beni korkutuyordu.
Onsuz, çıplak... ve savunmasız hissedecektim.

"Ama bana söz verdin. Bir daha hiçbir zaman git-
mek zorunda olmayacağına dair söz verdin."

"Evet, ama seni terk etmiyorum ki," dedi yanağıma
dokunarak. "Yalnızca bir telefon mesafesinde olaca-
ğım."

"Hayır. Hayır. Bex'i gönder."

"Bex'in benimkiler gibi bağlantıları yok Nina. He-
nüz yok. Ne aradığını ve doğru soruları sormayı bil-
miyor. Bunu ben yapmalıyım."

Korkularımdan kurtulup rahatlamaya çalışarak
ağırlığımı bir ayağıma verdim. "Gidemezsin... gide-
mezsin."

Parmaklarıyla gözümün altına dokunarak mor hal-
kalarını işaret etti. Başka bir şey söylemeden cebinden
cep telefonunu çıkarıp Bex'in numarasını tuşladı.

"Bex. Bir süre Nina'yla kalman gerekiyor." Telefonu
kapatarak bakışlarını bana dikti.

"Bunu yapma."

Jared saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Aşırı
tepki veriyorsun."

"Lütfen?"

"Yalnızca birkaç günlüğüne gidiyorum."

Kaşlarını çattım. "Bunu bilemezsin."

"Eğer hiçbir şey bulamazsam geri döneceğim. Kırk
sekiz saat sonra burada olacağım, söz veriyorum."

"Beni hiç bırakmayacağına dair söz vermiştin."

Bencilliğim onu güldürmüştü. "Seni terk etmiyo-
rum, sadece işe gidiyorum."

Dudağımın bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve iç
çektim. Jared bana eğildi ve sıcak, yumuşak dudakla-
rıyla alnıma bir öpücük kondurdu.

Yaklaşan motorsikletin sesi giderek yakınlaşıyordu.
Saniyeler içinde kapı çalındı. Yüzümdeki gülümseme
kayboldu ve Bex alt kattaki koltuğa kendini bırakırken
Jared da bir sırt çantasına eşyalarını doldurmaya baş-
ladı.

"Annem kendisini aramanı istiyor," dedi Bex kanal-
lar arasında gezerken.

Anlaşmaya yanaşmadığı için kızıştım ve kolları-
mı göğsümde birleştirdim. "Sensiz uyuyamam. Şimdi
yorgun olduğumu mu düşünüyorsun? Bundan sonra-
ki kırk sekiz saat içinde muhtemelen komaya girmiş
olacağım."

Beni kollarının arasına alıp bir kez daha öptü. "En
azından biraz uyuyacaksın."

Aynılık anını kolaylaştırmaya çalışıyordu. Beni yal-
nız bırakmaktan en az benim kadar nefret ediyordu,
ama sürekli gördüğüm kâbuslarıma sözünü tutmama-
sına yetecek kadar önem veriyordu. Bunu fark etmek
kendimi daha da kötü hissetmeme ve kafamın daha
fazla karışmasına sebep oldu.

Jared nazikçe tişörtünü tutan parmaklarımı gevşet-
ti. Tuttuğum yerde parmaklarımın izi kalmıştı ve elim-
le bu izleri düzeltmeye çalıştım.

"Çabuk gel," diye fısıldadım sesimin çatallaşmasını önlemeye çalışarak.

Jared dudaklarını benimkilere değdirdi ve ardından kardeşine baktı. "Bex?"

"Tamamdır," dedi başparmağını havaya doğru kaldırırken.

Gözümü açıp kapayana dek Jared aşağıya inmiş, kapıdan dışarı çıkmıştı bile.

İlk birkaç saniye hiçbir şey hissetmemiştim, ama ciğerlerime hava dolduktan sonra dayanılmaz bir hüznü duydum. Geçen mayıs aklımı başıma toplayıp ona, bana geri dönmesi için yalvardığımdan beri aramızda bir sokaktan fazla bir mesafe olmamıştı.

Yatak, kilometrelerce uzakta gibi geliyordu, yine de yavaşça yürüdüm. Sırtım çarşafıya değdiği an merdivenlerden gelen sesleri duydum. Bex, son hızla bana koşmuş, neredeyse uçarak bir santim ötemde durmuştu.

Hareket etmedim.

"Hey," dedi Bex beni dürterek, "televizyonda çok güzel bir film var, hadi, birlikte izleyelim."

"Jared nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum... hadi, gel," dedi. Sesi çoktan kalınlaşmış ve birkaç ay önce de boyu benimkini geçmişti. Henüz bir çocuk olduğunu bilmiyor olsaydım, onu bir üniversite öğrencisi sanabilirdim. Onu eleveren tek şey çok fazla gelişmemiş olan kaslarıydı.

İsteğini gönülsüzce kabul ettikten sonra beni alt kata sürükledi, başımı koltuğun kenarına yasladım.

Ekranda ölümler ve kargaşayla bir sürü şamata vardı. Bex, pürdikkat filmi izlerken ben gözlerimi açık

tutmakta zorlanıyordum. Daha rahat bir pozisyon aldıktan sonra koltuğa iyice kuruldum ve zihnimin boşluğa doğru sürüklenmesine izin verdim. Karanlık bir ormanda ölen insanların çığlıklarının olduğu arka fondaki sesler sayesinde bir şekilde karanlık binalarla babamdan uzak kalmayı başarabilmiştim.

Üçüncü Bölüm Mesafe

"Lütfen?" dedi Bex arabanın kapısını açarken. Gözlerimi devirdim. "İyi, ama annene söylemek yok."

"Söylemem!" dedi. Ben yerime otururken çantamı elimden alıp arka koltuğa fırlattı. Saniyeler içinde direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı.

"Harikası!" dedi yüzünde geniş bir gülümsemeye.

"Kullanmana izin veriyorum çünkü ehliyetini aldığın yer mükemmel. Polislerden daha iyi sürebiliyorsan, Jack'ten geriye kalan tek şeyi hurdaya çevirmeyeceğine inanıyorum."

Kaşlarını çattı. "Meraklanma."

Bex, arabayı trafik kurallarının tümüne uyup sürekli dikiz aynasına bakarak kullanıyor, ben de yol üzerindeki ağaçları izliyordum. Rengi kırmızı ve turuncuya dönmüş yapraklar sonbaharın gelişini haber veriyordu. Aklımda Jared'ın nerede olabileceğine dair düşünceler vardı, ama duygularımın etrafına örmeyi öğrendiğim duvar yine iş başındaydı. Benim endişemi sezdiği için bir hata yapmasını ya da yaralanmasını istemiyordum.

"Kahve dükkânı. Saat 07.00," diye rapor verdi Bex, bu sırada Kim'in eski Sentra'sının arkasına park etmişti.

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Sen ciddi misin?"

"Jared: Kim ve Beth adlı arkadaşlarıyla buluşacağını ve dürüst olmak gerekirse sokağın kuzeyinde, giriş kapısını göreceğ şekilde beklemem gerektiğini söyledi."

"Benim, Bex. Askeri amaçları olan bir robot gibi davranma. Beni korkutuyorsun."

Bex gülümsedi. "Sadece işimi düzgün yapmak istiyorum."

Gülümsemesine karşılık verip ona sarıldım. "Harika gidiyorsun," dedim kaldırma adımımı atmadan önce.

Dondurucu sabah havasından korunmak için ellerimi ceplerime soktum ve en sevdiğim kahve dükkânının girişine doğru yürümeye koyuldum. Yeşil kapı ben gitmeden önce birçok kez dükkânın müdavimi olan müşterilerce açılıp kapanmıştı. İçeri girdiğimde arkamdan gelen biri bana çarptı ve neredeyse yere kapaklanıyordum.

Arkamdan tanıdık bir kıkırdama sesi yükseldi. "Off, affedersin," dedi Beth. Güneyli çekiciliğini sonuna kadar sesine yansıtarak, "Seni yakalamaya çalışıyordum," dedi nefes alarak.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Pekâlâ... neden?"

Bana bir defter sayfası gösterdi. "Bu yüzden. Josh'un eline dün sabah geçti ve o da Chad'e verdi. Ryan'dan."

Kâğıdı elinden kaparak hızla açıp göz gezdirdim. Her şey yolunda görünüyordu. Acemi birliğini tamamlamış ve şimdi de patlayıcılar ve silahlar konusunda uzmanlaşacağı özel bir alanda eğitim görmeye başlamıştı.

"Harika," dedim.

"Ama o, oldukça iyi! Sence de öyle değil mi?"

"Evet," dedim kâğıdı geri verirken.

Kim arkamdan aniden hızla yaklaştı. "Selam!"

"Bugün ikinizin derdi ne böyle?" dedim.

"Beth'in bunu yaptığını gördüm. Eğlenceli görünüyordu. Seni daha sonra tekmeleyebilir miyim?" diye sordu Kim yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle.

"Hayır, kesinlikle yapamazsın." Kim'in şakalarını kaldıracak bir ruh halinde olmadığımı göstermek için boynumu ovalayarak sipariş vermek üzere arkamı döndüm.

Her zamanki masamıza oturup yaklaşan sınavlar hakkında homurdanarak konuşmaya başladık. Beth, Ryan'ın mektubunu Kim'e gösterdi ve işte giderek daha az çalıştığından maddi açıdan her zamankinden de daha zor bir dönemde olduklarını söyledi. Beth ve Kim, Chad'in evin erkeği rolünü üstlenmesinden sebep içine girdiği bu mutsuz ruh halini tartışırken aklıma bir fikir geldi.

"Şimdi ne kadar maaş alıyorsun?" diye sordum.

"Çok az," dedi Beth.

"Şey... Ben, Titan Şirketi'nin CEO'suyum ve bir asistana ihtiyacım var."

Beth'in neşesi hemen yerine geldi. "Çalışma saatleri nasıl? Derslerim çok saçma sapan saatlerde, biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek kafamı salladım. "Eğer günde en az bir saatini ayırabilir ve mümkün olduğunda gelersen, bu yaz aldığın ücreti ödeyebilirim. Durumlar o zaman daha iyiydi, değil mi?"

"Ama bu soygun!" diye itiraz etti Beth.

"Of, kapa çeneni," diye araya girdi Kim. "Nina'nın etrafa savuracak kadar çok parası var. Orada çalıştığı için maaş bile almıyor."

"Henüz," diye konuşmasını böldüm.

Kim konuşmaya devam etti, "O senin zengin arkadaşın Bayan Oklahoma, bu fırsatı değerlendir."

"Bu işleri yapacak stajyerleriniz var," dedi Beth kafasını sallayarak.

"Meşguller."

Kısa bir süre düşündükten sonra Beth'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Masanın üzerinden uzanarak kollarını boynuma doladı. "Chad'e söylemek için sabırsızlanıyorum! Özür dilerim, gitmem gerek!" Eşyalarını toplayıp birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü. "Ne zaman başlayorum?"

Sabırla gülümsedim. "Ne zaman başlayabilirsin?"

"Gelecek hafta?"

"Pazartesi görüşürüz."

Beth öyle bir gülümsemişti ki bütün dişleri görünüyordu. Kapıyı açıp yeniden doğmuş gibi hareket etmeye başladı.

"Aleni cömertlik gösterileri beni biraz rahatsız ediyor," dedi Kim.

"Sence bunu neden yaptım?" diye sordum.

"Çünkü hastasın," dedi burnunu kınıştırarak. "Ee, Ryan'ın mektubu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bana değil, Josh'a yazmış, bunu düşünüyorum," dedim dudaklarımı büzerek.

"Niçin..."

"Biliyorum," dedim pencereden dışarı bakarak.

"Bilmiyorsun. Sürekli etrafında olacağımı, seni özleyip senin için yıllarca bekleyeceğimi ve en sonunda kendini çöllere atıp kırık kalbiyle ölene dek inzivaya çekileceğimi düşünüyordun. Yaptığı şey çok güç. Onu rahat bırak."

"Beni özlemesini istemiyorum. Ama onu üzdüğüm için ölmesini de istemiyorum!"

Kim bir süre beni izledi. Öfkelenmemi umursamamış görünüyordu. "Bugün o kadar yorgun görünüyorsun. Kâbuslar sona mı erdi?"

"Evet, Jared şehirden ayrıldı ve ben komaya girmiş gibi oldum."

"İlginç," dedi Kim. Ona bakmak için döndüm, ama bir şeyler arıyormuş gibi pencereden dışarıya bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi bana dönerek.

"Garip davranıyorsun."

"Ne olmuş yani?" dedi kendini savunan bir ses tonuyla.

"Haklısın. Her zamanki gibi bir gün işte."

Eşyalarımızı topladık ve sonra Kim, beni kampüse bırakmayı teklif etti. Bex'in olduğu tarafa doğru olabildiğince belirsiz bir şekilde kafamı salladım ve sonra Sentra'nın yolcu kapısını açmak için harekete geçtim. Bir an açılır gibi olduktan sonra sıkışıp kalmıştı.

"Gerçek mi bu?" diye yakındım.

Kim, sabırla arabanın önünden dolaşarak beni kenara itti. Çaba harcamadan kapıyı açıp kendi tarafına

geçti. İkimiz de oturduk ve Kim'in motoru çalıştırmadan önce her zaman yaptığı şekilde Katolikmiş gibi dua etmesini bekledim.

"Bu araba nasıl oluyor da hâlâ çalışabiliyor, anlayabilmiş değilim. Yaz tatilini nasıl atlattı?"

Kim omzunu silkti. "Evde kaldı. Bir araba kiraladım."

"Öyle mi? Bu oldukça pahalı bir şey Kim, nasıl ödedin?" diye sordum.

Kim kırmızı ışıkta yavaşladı ve cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Sana söyledim, yol üzerindeki birkaç içki dükkânını soydum."

"Gerçeği söyleme vakti."

"Söyledim işte," dedi Kim sabırla.

"Bir içki dükkânını soydun. Silahla," dedim şüphelye.

"Külotlu çorabı unutma."

Yeşil ışık yandı ve kampüse gidene kadar konuşmadık. Kim kapıyı açmama yardım etti ve ardından birlikte yürümeye koyulduk; ilk dersimiz aynı bina-daydı. Yürürken aklımı bir soru meşgul ediyordu. Cevabı öğrenmek muhtemelen hayatım boyunca pişman olacağım bir şeydi, fakat yine de öğrenmeliydim.

"Gerçekten de bir içki dükkânı soymadın, değil mi Kim?" dedim bu soruyu sorduğum için kendimi biraz garip hissederek.

"Hayır," dedi sınıfına doğru giderken.

Koridorda bekleyip yürüyerek uzaklaşmasını izledim. Kâbuslarımla o kadar meşguldüm ki Kim'in anlattığı hikâyelerin gerçekliği üzerine kafa yormamış ve bir şeyleri saklamak için alaycılığını kullandığını fark

etmemiştim. Ne saklıyor olabilirdi ki? İşte, bu, tam da ihtiyacım olan şeydi; yeni bir şeylere odaklanmalıyım.

Otoparka çıktığımda Escalade her zamanki yerindeydi ve Bex beni bekliyordu. Çantamı aldığında aramızda metreler vardı ve ben bir taraftan BMW'nin geçtiği yerleri hatırlarken bana eşlik etti ve kocaman mavi gözlerini bana çevirdi.

"Evet," dedim arabanın kapısını açarken.

Yüzüne erkeksi bir gülüş yayıldı ve bir kez daha direksiyonun başına geçti. "Jared aradı ama dersteydin." "Müsaittim."

"Dersten çıktığın an sana haber vermemi istedi. Şansı yaver gitmemiş. Birkaç yere daha uğrayacak ve söz verdiği gibi yarın gece evde olacak."

"Neden beni kendisi aramadı?" diye sordum. Sesimdeki acı ve öfkeyi gizleyememişim. Onu o kadar özlemiştim ki aniden sinirlenmişim. Her ne kadar ironik olsa da ara sıra duygularımın kontrolünü elimden bırakmak onları kontrol etmemi kolaylaştırıyordu.

Bex içini çekti. "Seni özlüyor ve sesini duymanın ayrılığınıza daha da kötüleştirmesinden korkuyor. Onu eve dönmesi için ikna etmeni istemedi."

Ağzımın kenarı yukarı kıvrılacakken hemen engel oldum. "Bir dakikalığına şirkete uğramam gerekiyor."

"Pekâlâ," diyerek kafasını sallayıp Titan'a giden yola saptı.

Akşamın çoğu ev ödevleri ve yemekle geçti. Bex'in, tıpkı Jared gibi Lillian'ın öğrencisi olduğu su götür-

mez bir gerçektir ve Bex, sahiden hünerli bir aşçıydı. Tavuklu salata ve ardından da baharat soslu makarna servis etmişti. Bütün bunlardan sonra önüme bir dilim pasta koyduğunda, o kadar doymuştum ki bir lokma dahi yiyecek halim yoktu.

"Beni şımartıyorsun," dedim sandalyeme yaslanırken.

"Jared'ın senin için yemek yaptığını biliyorum. Sadece alışkın olduğun hayat tarzını devam ettirmeye çalışıyorum."

"Öyle diyorsan..." diyerek sataşım.

"Ve yemek pişirmekten hoşlanıyorum," diye gülmüsedim.

"Jared'la yaşarken birkaç kilo almama şaşmamalı," dedim tabağımı lavaboya götürürken.

"Ben hallederim, git dinlen," dedi Bex tabağı elimden alarak.

"Olmaz, burada işbölümü yapıyoruz."

"Evet, ama ben daha hızlı halledebilirim."

"Doğru," dedim esnerken.

Üst kata çıktım. Haftalar boyu süren uykusuzluk ve oburluk beni bitkin bırakmıştı. Kaldırmakta zorlandığım kollarımı çekmecedan almayı başardığım pembe çizgili pijamamdan güçlükçe geçirdim ve yatağa kendimi bıraktığımda gözlerimi tekrar açamadım.

Ve sonra sabah oldu.

Hem de Jack, Gabe ve Shax olmadan. Kâbustan ziyade tek bir rüya dahi görmeden bütün bir gece uyumuştum ve bu durum anılarımda kalan bir hatıra olmaktan çıkmıştı, kendimi dinlenmiş hissetmek oldukça garipti.

Havada kızartılmış sosis kokusu vardı. Yataktan fırlayıp korkuluklara koştum.

"Uyudun mu?" diye sordum Bex'e. Duyamadığını bir melodide dans ediyor gibiydi.

"Evet," diye seslendi. "Jared'ın sürekli bahsettiği ve sabaha karşı geçirdiğin psikotik travmaları görmeye kendimi şartlamıştım oysaki. Hayal kırıklığına uğradım."

"Ben uğramadım," dedim düş almak için banyoya doğru adım atarken.

Kâbussuz bir gece hiç de mantıklı değildi. Şirkete gitmiştim, hatta Kim'le kâbuslarım hakkında konuşmuşum bile ve... hiçbir şey olmamıştı. Sebep ne olursa olsun, kâbuslarımın sona erdiğine inanmak zorundaydım. Jared'ın kollarında çığlık atarak ve ter içinde uyanmadan bütün bir geceyi geçirmeyi dört gözle bekliyordum ve eve gelmesi için daha da sabırsızlanırmıştım.

"Aradı mı?" diye sordum merdivenlerden inerken bornozumun kuşağını sıkıca bağlarken.

"Hayır, ama Cynthia aradı."

"Öyle mi? Neden aradığını söyledi mi?"

"Bilmiyorum Nina, belki de üç haftadır onu aradığın içindir. Kendisine meşguliyet bulmak için gittiği yardım demeklerinden burnunu çıkardığında konuşmadığını fark etmeye başlıyor."

"Tamam, tamam," dedim telefonumu elime alırken.

"Günaydın canım," dedi Cynthia daha ilk çalışta.

"Nasılsın?"

"Meşgul. Neden bu gece akşam yemeğine gelmiyorsun? Seni... artık ne kadar oldu hatırlamıyorum

bile, çok uzun süredir görmedim. Çok komik. Yemeğe gel. Saat altıda."

"Tamam, anne."

"O halde görüşürüz canım."

"Bu çok hızlıydı," dedi Bex tabağıma iki dilim omlet koyarken.

"Teşekkür ederim. Her zaman böyle oluyor. Uzun telefon konuşmalarından hiç hazzetmez."

Kafasını salladı. Tıpkı Jared gibi çok fazla konuşmayan, bir şeyler düşündüğü yalnızca gözlerinin belli belirsiz hareketlerinden anlaşılan biri haline geliyordu.

Lillian'ın çocuklarından daha azı beklenmezdi elbette, ama Bex'in dönüştüğü adamla gurur duyuyordum. Onun yanındayken en az Jared ve Claire'le olduğum kadar güvende hissediyordum kendimi ve o, tanıdığım en kibar insanlardan biriydi.

Bex'in varlığı, Shax'in adamlarının Lillian'ın evinde beni yakalamaya çalıştığı ve sonrasında Jared olmadan geçirdiğim ayları hatırlatıyordu. Bex ne zaman etrafımda olsa, birisi onun ismini ne zaman telaffuz etse Harry Crenshaw'ın belinin kırılma sesi kafamda yankılanıyordu. Bex'in birini öldürmesi imkânsız görünüyordu, ama imkânsız diye bir şeyin olmadığını benden daha iyi kimse bilemezdi.

...

Brown'a giderken yol bitmek bilmemişti. Derslerin her bir dakikası adeta bir sonsuzluk gibiydi. Öğle yemeği bile uzayıp gitmişti. Sürekli saate bakıyordum. Normalde inanılmaz sinirlenirdim, ama az da olsa uyumuş olmam her şeyi biraz kolaylaştırmıştı.

"Bu, hayır mı demek?" diye sordu Beth beni dürterek.

"Etendim?" dedim konuşmanın büyük bir bölümünü kaçırıldığını fark ederek. Fareli'de, her zamanki köşemize oturmuştuk ve Ryan'ı hatırlatır gibi bir sandalye boş kalmıştı. O zaman ikinci bir sandalyenin daha boş olduğunu fark ettim.

"Kim'den haberin var mı?" diye sordum. "Amerikan Topluluğu dersine girmedi. Burada değil. Onu aramayı denedim, ama telefonunu sesli mesaja yönlendirmiş."

"Hayır, hiç haberim yok," dedim etrafıma bakarak. "Bu sabah beri hiç görmedim."

Beth huzursuz hissettiği zamanlarda olduğu gibi yine Chad'e yaslanarak kaşlarını çatı. "Hiçbir zaman ders kaçırmaz."

Bundan sonra masamızdaki konuşma azalmış, sanki imkân varmış gibi dakikaların daha da yavaş geçmesine sebep olmuştu.

Öğleden sonra da bitmek bilmedi ve Bex beni şirketin girişine bıraktığında delirmek üzereydim.

Sasha öfkemin olası odağı olabilirdi, ama şirkette değildi. Grant'ı ikinci sıraya koyarak sinirle üçüncü kata çıktım.

"Selam fıstık," diye seslendi Grant ofisinden.

"Git başımdan."

Aniden kendimi daha iyi hissetmiştim.

"Eğer şirketin sahibi olmasaydın seni itaatsizlikten kovardım," dedi yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle.

"İtaatsizlik bir emre karşı gelmekle olur. Sadece selamına karşılık verdim," dedim aniden odamın kapısında durarak.

"Aklındaki bu muydu?" diye sordu Grant gurur duyuyormuşçasına bir ses tonuyla ellerini ceplerine sokarken.

"Ben..." Harfleri bir kez daha okuyarak kelimeleri ağzımda geveledim.

Nina Grey
CEO
Jack Grey
CEO

"Yeni kurudu," dedi Grant dişlerini gıcırdatarak.

Yüzümdeki ifadeyi saklamak için odadaki en yakın cama ve ardından kapıdan başka her yere baktım.

"Güzel olmuş," dedim hızla yanından geçip bir kez daha konuşmasına izin vermeden kapıyı kapatarak.

Derin bir nefes alarak kapıya yaslandım. Odada hâlâ maun mobilya, ahşap cilası ve sigarasının hafif bir kokusu vardı. Odası da babamla birlikte yaşamayı bırakmış ve zamanda donmuş gibiydi. Telefonda amirane bir tonla konuşup emirler verdiğini duyar gibiydim.

Kongre üyeleriyle çekilmiş fotoğraflarına, plaklara, hanedan armalarıyla aldığı diplomalara bakarak yavaşça yürüdüm. Beni ne kadar hasta etse de annemle benim resmedildiğim büyük yağlıboya tablo hâlâ iki büyük camın arasında asılıydı.

"Bunun gitmesi gerek," dedim Jack'in büyük, siyah deri sandalyesine kendimi bırakarak.

İşe, açılmamış mektuplarla başladım ve ardından şirket maillerini okudum. Ne kadar sıkılırsam sıkılayım, en azından Jared ve zamanın nasıl geçtiğini biraz olsun aklımdan çıkarabilmişim. Güneş ufukta alçalmaya başladığı an telefonum çaldı.

"Selam Bex," dedim esneyerek, "işim neredeyse bitti."

"İşte, bu harika bir haber sevgilim," dedi Jared.
"Selam!" dedim. Sesim o kadar coşku doluydu ki mutluluğumu saklayamamıştım. Hemen pencereden aşağı eğilerek sokağa baktım. Escalade yoktu.

"Bu gece eve gelmeyeceksin, öyle değil mi?" dedim hüzünlenererek.

"Tam tersine, onda evde olacağım. Akşam yemeği için çok mu geç?"

Yoldan gelen sesler nerede olduğuna dair bana bir ipucu verse de kendimi hayal kırıklığına hazırlamıştım. "Neredesin?"

"Yolda," dedi.

İçimi çektim. "Bu cevap için yalnız mı olmam gerekiyor?"

Jared kahkaha attı. "Eve geldiğimde anlatacağım. Bex, bana güzel bir gece geçirdiğini söyledi. Doğru mu?"

"Doğru, hiç kâbus görmedim."

"Bütün bir gece seni uyurken seyretmek için sabırsızlanıyorum."

"Görüşürüz," diyerek gülümsedim.

Şirketten çıkarken adımlarımı bir kuş misali atıyordum ve arabaya yerleştiğimde hâlâ gülümsüyordum.

"Jared'la konuştun," dedi Bex yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle.

"Eve geliyor."

"Eşyalarını ve spor aletlerinin olduğu köşeyi topla-sak iyi olur," dedi arabayı çalıştırırken. "Bundan nefret edecek."

Kahkaha attım. "Spor aletlerinin olduğu alanı sana bırakıyorum, ben kaşık ve çatallarla ilgileneceğim."

"Onları çoktan hallettim," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Akşam yemeği için plan yapmıştım."

"Of, haklısın," dedim koltuğa gömülerek.

Bex arabayı hiçbir filmde görmediğim kadar hızlı ve dikkatli kullanıyordu. Direksiyonu çevirmesiyle arabanın saat yönünde dönüp evimizin önündeki kaldırıma yanaşması bir oldu.

"Bir gün bir polis seni durdurup ceza kesecek ve işte, o gün kahkahalarla güleceğim," dedim ayaklarımı kaldırma dediği an sabit durmaya çalışarak.

"Patronumuzun bizi kurtaracak kadar çok parası var," diyerek gülümsedi.

"Sizi kurtarmayacağım, sadece kahkaha atacagım."

"Bu, Jared olsa bile mi?" dedi birlikte merdivenleri çıkarken.

"Özellikle Jared olursa."

"Sana inanmıyorum. Hem Claire'in öğrendiğini..."

"Haklısın, sizi kurtarırdım," diyerek kafamı salladım.

Hızla kayafetlerimi değiştirdim ve bir kez daha arabaya bindik. Arabayı yine kontrollü bir çılgın gibi kullanıyordu.

Birkaç dakika içinde annemin evine vardık ve Bex, kapımı açmak için dışarı fırladı. Yürürken sohbet ediyor ve ikimiz de bu ziyaretin en kısıtlardan biri olmasını ümit ediyorduk. Kapı koluna uzandığım an Cynthia kapıyı açtı. Korkmuştum.

"Anne..."

"Agatha bugün hasta. Yemeği zor yetiştirdim. O kadar gün dururken hasta olmak için bugünü..." dedi Cynthia. Ona hiç uygun olmayan bir şekilde üstü başı dağılmış görünüyordu. Bakışlarını Bex'e çevirdi.

"İyi akşamlar Bayan Grey," dedi Bex.
Nazikçe kafasını salladı. "Bize katılır mısın Bex?"
"Hayır hanımefendi, teşekkürler. Görev başında-
yım."

Kolunu uzatarak beni içeri çekerken Cynthia'nın
soğuk bakışlı gözleri kısılmıştı.

"Burada bekleyeceğim," diye fısıldadı Bex.

"Daha güvende olursun," dedim dudağımı hareket
ettirerek.

Annem hiç zaman kaybetmedi. "Jared nerede?"

"İl... dinleniyor," dedim kendi sözlerime lanet
okuyarak. Şimdiye kadar daha iyi yalan söylemeyi be-
cerebiliyor olmam lazımdı.

"Hımm..." dedi. İkna olmadığı o kadar belliydi ki...
Konunun üzerine gitmedi, çünkü onu ilgilendiren tek
şey benim güvenliğimdi ve o an da güvendedim. Bu-
nun ötesini sorgulamakla kendini meşgul etmezdi.

Masa hazırды, ama çorba, salata ve diğer yemekleri
getirmesine yardım ettim.

"Her zaman sorduğum için özür dilerim," dedim
kaşlarını çatmasını bekleyerek.

"Her zamanki gibisin," diye çıkıştı. Masayı inceler-
ken yüz ifadesi yumuşamıştı. "Değişik bir şeyler de-
nemek istedim. Tavuk suyu çorba ve mısır irmiğiyle
mantar sote var."

"Her neyse," dedim bıkkınlıkla.

"Nina. Gerçekten hayatın boyunca hazır gıdalarla
beslenmiş gibi davranıyorsun. Yemek pişirmekten her
zaman hoşlanan biriydim."

"Ve beni şaşırtmada da asla başarısız biri olmadın,"
dedim gülümseyerek.

Jared'in nerede olduğunu bir kez daha sormamıştı;
kibarca havadan sudan konuşmaya devam ettik. Has-
taneden çıktığımdan beri babamdan bahsetmemişti ve
bir daha onun hakkında konuşup konuşmayacağını
merak ediyordum. Gözlerimin altındaki mor halkalar
da konuşmamızın bir parçası haline geldi ve ona iyi
geceler dilemeden tabakları temizlemesine yardım et-
tim.

"Yemek olaysız geçti herhalde?" diye sordu Bex
arabaya binmem için kapımı açarken.

Bakışlarımı eski evime çevirdim. "Bir şeylerin pe-
şinde. Jared'ı aramadığına ya da onunla konuşmadığı-
na emin misin?"

"Hiçbir şey duymadım," diyerek omzunu silktili.

Eve geldiğimizde kendimi Jared'in eve dönüşünü
görmek için uyanık kalmaya zorluyordum. Televiz-
yondaki program bir süre ilgimi çekmişti, fakat daha
sonra yenilgi içinde kendimi üst katta bulmuştum.

"Off... Kızlar bir saniye sonra jakuziye girecek ve
kavga etmeye başlayacaklar. Bu çok komik!"

"Jared eve geldiğinde beni uyandır," dedim.

"Aye, aye, El Capitan," diye cevap verdi.

"Benimle yabancı bir dilde konuşmaman gerekti-
ğini biliyorsun," diye homurdandım üstümde kıya-
fetlerimle kendimi yatağa bırakırken. Sesim alt kata
ulaşacak kadar yüksek çıkmamasına rağmen Bex beni
duymuştu.

"Ben... neyse, boşver," dedi televizyondaki progra-
ma konsantre olarak.

* Baş üstüne kaptan. -ç11

Gözlerim kapattığım gibi tekrar açılmışlardı. Jared'ın başucundaki alarm saatin dokuz buçuk olduğunu söylüyordu.

"İyi misin Nina?" diye seslendi Bex. "Kâbus mu gördün?"

"Hayır," diye fısıldadım. Yalnızca bu kadarına gücüm yetiyordu. Bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim; çılgınlık atarak uyanmaktan korkmadan uykuya dalmak çok daha kolaydı.

Ayaklarımın altı buzla kaplıydı ve çıplak ayaklarım pürüzsüz parlak beyazlığın üzerinde hareket ediyordu. O an bunun bir rüya olduğunu fark ettim. Ayaklarım sıcaktı ve rahattım. Babamın ofis penceresini gördüm. Sokakta yalnız başıma dikiliyordum. Kısa bir süre sonra çıplak ayaklarım patenlerin içindeydi ve Jack pencerenin kenarında durmuş, aşağı bakarak bana gülümsüyordu. Durduğum yerin çevresinde yaşlı genç birçok insan vardı. Kırmızı burunlarıyla kahkahalar atıyor, ağızlarından çıkan her kelimeyle havada bir buğu oluşturluyorlardı.

Ona el sallayınca o da bana el salladı. İleri doğru hareket ederken patenlerimin buz üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyordum. Kafamı kaldırıp tekrar yukarı baktığımda Jack'in artık gülümsemediğini fark ettim. Gülümsemek yerine ofisinin içinde yürüyerek bir görünüyor, hemen ardından ortadan kayboluyordu. O an Gabe'i gördüm.

Tartışıyorlardı.

Hayır, diye düşündüm, tekrar çekiliyormuşum gibi hissederken. Hayır!

Yine tozlu odadaydım ve yine ellerimle ayaklarımın üzerine düşmüştüm. Öfkeden deliye dönmüştüm. Ge-

celerim normale dönmeye başlamıştı. Bütün bir gece Jared'ın kollarının arasında uyumak istiyordum. Her şeyin daha iyiye gittiğini görmesini, benim iyileştiğimi görmesini istiyordum.

"Bunu bir kere daha yapmayacağım!" diye bağırdım onlara doğru birkaç adım atarak.

Beni duymazdan geldiler. Önceki konuşmalarını sürdürüyorlardı.

"Durun!" dedim. "Bunu daha fazla yapmak istemiyorum!"

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Jack?" diye sordu Gabe.

Jack'in her sözüyle kendimi daha da kötü hissediyordum. "O olduğundan emin misin Gabe?" Gabe'in cevap vermesini bekledi ve ardından konuşmaya devam etti. "O halde cevabı biliyorsun." Onunla konuşurken kafamı oradan oraya sallıyor, küçük bir çocuk gibi onu taklit ediyordum.

Denetlenemez bir öfke bütün bedenimi ele geçirdi ve kitabı Jack'in elinden aldım.

Zaman durdu. Bunu birkaç kere daha denemiş, fakat başarısız olmuştum. Jack, Gabe ve kitap gerçektir, ama ne zaman karışmaya kalkışsam bir holograma dönüşüyorlardı. Bu kez kitap ellerimin arasındaydı.

Gabe bana bakmak için kafasını çevirdi, gözleri simsiyahtı. "Büyük Sanatı," diye fısıldadı. Duyduğum ses, onunki değildi.

Olayların gidişatındaki değişim beni dehşete düşürmüştü. Geri çekildim; babamdan ve arkadaşından uzaklaştım. Odadaki her şey gibi onlar da donup kalmıştı. Havadaki toz zerrecikleri bile hareketsiz, asılı

kalmıştı. Fakat yaklaştıkça çıkışları artan Şeytanların seslerini duyabiliyordum.

Odanın boyutları uzadı ve ahşap gıcırdamaya başladı. Ayaklarımı yere sabitlemeye çalışırken kitabı daha da sıkı kavradım. Aklıma onu da yanımda götürme fikri gelmişti. Gabe'den kitabı alabilmemin tek sebebi bu olmalıydı.

Büyük pencerelere baktım ve gözlerimi kapadım. "Bu yalnızca bir rüya," dedim yavaşça, uyanacağım-
dan emin bir sesle. Ellerimde Şeytan'ın Doğumu'nu tutarak gözlerimi açmak, bu zamana kadar başıma gelen en imkânsız şey olmayacaktı.

Hızla harekete geçerek pencereye koştum. Kendimi camı kırıp geceye dalmaya hazırlamıştım, ama hiçbir şey yapamadan avuçlarımın yandığını hissettim ve kitabı hemen yere attım. Deri, artık tenime değmiyor olsa da kitapla doğrudan temas eden avuçlarım ve parmaklarım alazlanmış ve yanıyordu. Yanıklar koluma doğru çıktıkça ellerimi şiddetle salladım. Yanıyordum gibi bütün vücudum alev almıştı sanki. Hissettiğim şey, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, fakat daha dayanılmaz ve acı verici bir şeyi hayal bile edemiyordum.

İçin için beni tüketen işkenceye karşı koyarken boğazımdan çıkan ses kesinlikle bana ait olamazdı. Her saniye Şeytanlar gelebilir ve ölmek için onlara yalva-rabilirdim.

Altımda bir delik oluştu ve düştüm. O saniye acım da sona ermişti. Altımdaki yumuşak ve soğuk çarşaf-ları hissettim. Aniden kalkarak oturdum ve kollarımı önüme getirdim. Kusursuzlardı.

Yatağın yanı başında Jared ve Bex dehşetten büyü-yen gözleriyle ayakta dikiliyorlardı.

"Yataktan en az bir metre yukardaydın!" dedi Bex kocaman açılmış gözleriyle. "Bu daha önce oldu mu?"

"Hayır," dedi Jared. Yüzünde daha önce görmeye alışık olmadığım kadar derin bir acı vardı. Korkuyor-du.

"Yukarıda mıydım?" diye sordum. Kafam karış-mıştı.

Bex yatağa oturarak bir süre beni izledi ve ardından çarşafı kaldırarak altımdaki teri sildi.

"Resmen havada süzülüyordun! Şeytan kovuyor gibi!"

Bir an, yalnızca bir an Bex'in Bex olmasını ve du-rumun ciddiyetini önemsizleştirmeye çalışmasını dile-dim. Jared'ın gözlerindeki fırtınayı gördüğümde söy-lediklerinin doğru olduğunu anladım.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bu ne demek oluyor?" dedim korkarak.

Jared bakışlarını kaçırdı.

Bex hafifçe tişörtümü çekti. "Aynı kâbusu mu gördün?"

"Hayır," dedim kafamı sallarken. "Öfkeliydim... o kadar öfkeliydim ki kitabı onlardan aldım. Ellerimin arasındaydı."

"Bunu daha önce de denedin ve ellerin doğrucu ki-tabın içinden geçmişti," dedi Jared gözlerini yerden kaldırmadan.

"Bu kez öyle olmadı. O kadar çıldırmıştım ki onla-ra bağurdım ve sonra da kitabı aldım. Sonra... Gabe... bana baktı."

O an Jared önümde diz çöktü. Yüzüne dokundum.

Babasının, kendisine yol göstermesi için her şeyi yapacak gibi görünüyordu. "O değildi," diye uyardım. "Gözleri simsiyahtı. Shax'inkiler gibi."

Bex kafasını salladı. "Bu nasıl olabilir ki? Eğer şey... onlar olsaydı bilirdim. Havada asılı... olduğun süre boyunca bir tanesi bile burada değildi."

"Bex," diye uyardı Jared.

"Bir tanesi bile," diyerek sözlerine devam etti Bex. Düşüncelere dalmıştı. "Annemin evine bile bundan daha çok geliyorlar."

"Hiç mi yoktu?" diye sordu Jared. Bex kafasını hayır dercesine salladı ve Jared ayağa kalkarak odanın içinde dolanmaya başladı. "Ters giden bir şeyler var."

"Ama onları sen de hissedebilirsin," dedim Jared'a. Bex'e sorduğu soru aklımı karıştırmıştı.

"Hissedebilirim, ama Bex onların varlığına hiçbir Melez'in olmadığı kadar duyarlı. Hassasiyeti Samu-el'inkine eşit."

"Bazen yalnızca gelmeyi düşündüklerini bile söyleyebiliyorum."

Bex'in kaç çatışı beni endişelendirmişti. Rüyamın her saniyesini hatırlamaya, bize yardım edebilecek en ufak şeyi bile düşünmeye başladım. Neden bu kadar rahatsız olduklarına anlam veremiyordum, fakat özellikle de Bex için bazı şeylerin kesinlik kazanmaması kolayca başa çıkılacak bir şey değildi.

"Büyücülük, bunun gibi bir şey," dedim.

Jared'ın yüz ifadesi üzüntüden bir anda öfkeye dönüşmüştü. "Ne?"

Bir kez daha gördüklerimle duyduklarımı düşündüm. "Gabe, Büyücülük ve Sanat ya da onun gibi bir şey söyledi."

Bex, abisine bakarak, "Büyü Sanatı," dedi.

"İşte bu!" dedim. "Ne anlama geliyor?"

Jared yatağın kenarına oturdu ve gözlerimin içine bakarak nazikçe çeneme dokundu. "Büyü Sanatı, kara büyülerle ilgili ve aynı zamanda Süleyman'ın Kitabı'nın beşinci ve son bölümüdür. Bu kitap bir melek tarafından Süleyman'a verilen duaların derlemesinden oluşur ve bu dualar Tanrı'nın meleklerine yakarış olarak da bilinir." Jared yüzümdeki umursamaz ifadeyi fark etmiş olacak ki konuşmasına hemen bir açıklama getirdi. "Bu, Şeytan'ın Doğumu'nu ele geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Babam, Büyü Sanatı'nı bileceğimi tahmin etmiş olmalı. Başına gelenlere kendi imzasını bu şekilde atmış."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Başına gelenler, Şeytanların suçu değil," dedi Bex üzgün bir halde.

"Bu da tek bir anlama geliyor," dedi Jared.

"Bunu Gabe'in yaptığını düşünüyorsunuz," dedim korkuyla.

Jared beni kollarının arasına alarak yüzünü başıma dayadı. "O kitabı geri almalıyız."

Dördüncü Bölüm Yorgunluk

Artık kahve içmeye gitmiyorduk. Grup çalışmasında ki yerimse çoktan doldurulmuştu. Okuldan konuştuğum tek kişi Beth'ti, çünkü Titan'da asistanlığımı yapıyordu.

Davranışlarım hakkındaki sorularını cevaplamak beni çileden çıkarıyordu, ama onun yardımına da ihtiyacım vardı. Kâbuslar, geceleri yaşadığım sıradan bir hadiseye dönüşmüş ve uykusuzluk beni öylesine tüketmişti ki hangi günde olduğumuzu Beth'e sorar hale gelmiştim.

Kâbuslarım Shax'i aramak için beni her gün Bex'e emanet eden Jared için de yorucuydu. Gözlerini kapadığı an kâbuslar görmeye başlayacağımı ve dakikalar sonra bütün evi çınlatacak çılgınlıklar duyacağımı anlaması uzun sürmemişti.

Yeni okul dönemi başlamış, fakat hâlâ kâbuslarımdan kurtulamamıştım. Bahar tatilinde Jared çaresiz ve umutsuz bir haldeydi. Her gün Eli'yi arıyor, Samuel'den kendisine yardım etmesini istiyor ve hatta sorularına cevap almak için Gabriel'i bile sıkıştırıyor, fakat her gün eve öfkeli ve eli boş dönüyordu.

"Kahve ister misin?" diye sordu Jared yorgun bir ses tonuyla.

"Evet, lütfen."

Günümüz bir kez daha güneş doğmadan başlamıştı. Kahve sayesinde beynim çalışır durumdayken birkaç dosya üzerinde çalıştım ve okul için hazırlık yaptım. Üzerime yeniden ağırlık çöktüğünü fark eden Jared bir kupa kahve daha getirdi.

"Bu durum senin için berbat olmalı," diyerek kaşlarını çatı. "Kimse bir şey söylemiyor. Babalarımızın, Shax'in kitabı nereye sakladığını nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Ama etrafta fısıltılar dolaşıyor. Kitabı almak için Cehennem'e gitmem gerekirse hiç şaşırmayacağım."

Aynı konuşmayı yeniden yapmaktan yorgun düşmüş bir halde gözlerimi ovalayıp kafamı salladım.

Jared içini çekti. "Özür dilerim. Sinirliyim ve vücudunda dolaşan bu kafein benim de kaygılanmama neden oluyor."

"Ah, boş ver," dedim kupamı masanın üzerine bırakırken.

Sabah güneşi duvarda kehribar rengi bir yansıma oluşturunuyordu; yaz gelmek üzereydi. Okuldaki arkadaşlarım tropik gezilerle ailelerini ziyaret etmekten bahsediyor, bense kendimi sonraki saati bile düşüne-meyecek kadar yorgun hissediyordum.

Cep telefonum çaldı ve telefonumu bulmak için çantamı karıştırmam gerekti. "Merhaba Beth," diyerek içimi çektim. "Nasıl-sın?"

"Kim'le buluşup kahve içeceğiz. Yine. Her sabah yaptığımız gibi. Ve sen de davetlisin. Yine. Her sabah olduğu gibi. Bizi ekecek misin? Yine? Her sabah yaptığın gibi?"

"Üzgünüm, sabah kahveni çoktan içtim. Derste görüşürüz."

Beth duraksadı. Arka fondan gelen kısık ve sinirli sesi duyabiliyordum; belli ki eliyle telefonu kapatıyordu. "İi... Kim diyor ki... Kim gelmeni istiyor."

"İçimde böyle söylemediğine dair bir his var," diye rek kaşlarını çatıttım.

İtiş kakış seslerini duyduktan sonra Kim konuşmaya başladı. "Otuz dakika sonra her zamanki kahve dükkânında olacağız. Ve sen de orada olacaksın ya da ben arabamla gelip seni alacağım ve arabanın tavanına seni bağlayıp bütün bir yol boyunca bir Noel ağacı gibi taşıyacağım. Beni anladın mı?"

O bağırırken telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve kulağımdan uzakta tutarak dikkatli bir şekilde konuştum. "Anladım."

"Tamam o halde," dedi Kim kendinden memnun bir ses tonuyla.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Beth telefonu kapatmadan.

"Büyük ihtimalle sadece bana bağırıp soru sormak istiyorlar," dedim kitaplarımı çantama tıktırırken.

"Onlara gerçeği söylemelisin. Sadece bir deli olduğunu düşünüp konuyu uzatmayacaklardır."

Kahkaha attım. "Haklısın. Onlara karşı dürüst olabilirim ve bana inanıp inanmamaları konusunda da endişe etmek zorunda değilim."

"Sana her halükârda inanmayacaklar zaten," dedi saçlarımı öperken. "Bugün seni ben götürebilirim."

"Seni, vazgeçemediğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Evet, hâlâ çalışıyorum," dedi anahtarları alarak.

Beth ve Kim'le her zamanki masamıza oturduk. İki- si de beni izliyordu ve kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmeye başlamıştım. Sorguya çekileceğim su götürmez bir gerçektir. Beth'in yüzündeki ifadedden gergin olduğunu anlayabiliyordum, fakat Kim tam tersine üzerime atılmaya hazır görünüyordu.

Beth, konuşmadan önce Kim'e baktı. "Ryan nasıl?"

Sorusuyla beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerimin altındaki halkalar ya da bir günde tükettiğim galonlarca kafeinli içecek hakkında bir soru bekliyordum.

"Artık çok yazmıyor."

"Onun hakkında konuşmuyorsun," dedi Beth duraksamadan.

"Jared nasıl?" diye sordu Kim.

"O... iyi. Neden?"

Kim kollarını göğsünde birleştirdi. "Son günlerde bir zombiye dönüşmen hakkında ne düşünüyor?"

Omzumu silktim. "Bu durumu düzeltmek istiyor."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Zor sorular için fazlasıyla yorgundum ve sözlerim, istediğimden daha iğneleyiciydi. "O bir erkek, Kim. Erkekler her şeyi düzeltmek, yoluna koymak isterler."

Beth kafasını salladı. "Bir çekiç ve birkaç çivi çözüm olsaydı..."

"Bunu çözmek için ne yapıyor?" Kim, konuşmamı istiyordu.

"Araştırma yapıyor," dedim. Gözlerimi kapamak için duyduğum dayanılmaz ihtiyaca karşı koymaya çalışıyordum.

Beth tepki olarak kaşlarını çatı. "Nina, dün masanda uyuyakaldın. Grant, sana neler olduğuyla ilgili bana sorular sorup duruyor. Ona hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü gerçeğin ne olduğunu ben bile bilmiyorum."

"Kazara söyleyeceğin bir şey değil, merak etme," dedim plastik kahve bardağımdan bir yudum daha alarak.

"Gerçek o kadar mı inanılmaz?" diye sordu Kim. Hem içtiğim sıcak içeceklerin miktarı hem de içinde olduğum tatsız vaziyet karnımı ağrıtmıştı. Uykusuzluk yüzünden sürekli sabırsız ve mutsuz olmak bütün iştahımı kaçırmış ve aldığım aşırı kahve yüzünden de belli aralıklarla kendimi hasta hissediyordum.

Ayağa kalktım. "Geç kalacağız."

"Hasta mısın Nina?" diye sordu Beth.

"Hayır," dedim. Kastettiği şey mide bulantım değildi.

"Bize söylemediğin bir hastalığın mı var?"

Şaşırarak kahkaha attım. "Beni bu yüzden mi buraya getirdiniz?"

"Siz ikiniz, bizim bilmediğimiz bir şey mi yapıyorsunuz? Vudu, büyü ya da satanist bir ayin gibi mesele?" diye sordu Kim.

"Niye böyle bir şey sordun?" dedim. Sabrımın sınırlarını zorluyordu.

"Sadece soruma cevap ver," dedi Kim.

"Hayır. Eğer sorduğun buysa Şeytanlar tarafından ele geçirilmedim Kim." İçimde bir şeyler, gerçekten sorduğu şeyin bu olup olmadığını merak ediyordu. Her zaman doğruları bir şekilde biliyordu ve doğru

soruları sormak gibi bir alışkanlığı vardı. Beth'in burada olmasıysa sadece göz boyamak içindi. Bir şeyler biliyordu.

"Öyle olup olmadığını sormadım," dedi Kim. Onunla tanıştığımdayken beri ilk kez rahatsız olmuştu. Montunu giyip masadan arabasının anahtarlarını almadan önce bir süre onu izledim. "Ders, onda başlıyor."

Onlarla vedalaşıp sınıfa yürürken Beth ve Kim endişeli gözlerle beni izliyorlardı. Sınıfım en üst kattaydı ve merdivenlerden çıkma fikrim en başından büyük bir hataydı. Kendimi on yıl yaşlanmış hissediyordum. Gece boyu iki ya da üç saat uyumak kaslanımı zayıflatmış, düşünme yeteneğimi etkilemiş ve sabrımı tüketmişti.

Koridorda, kupaların sergilendiği vitrinde kendi yansımanımı gördüğüm an şaşkınlık içinde olduğum yerde kaldım. Gözlerimin altındaki halkalar derinleşmiş, derim sarkıyor gibi olmuş ve gözlerimdeki ışık yok olmuştu.

Sınıf yalnızca birkaç adım ötedeydi, fakat bu mesafeyi kat etmek için fazlasıyla bitkindim. Duvara yaslandım. Profesör derse başlamıştı ve yapabildiğim kadarıyla dersi koridordan dinlemeye çalıştım. Geçen hafta yapılan sınavdan bahsettiğinde sesini duyamaz oldum ve o andan sonra ders hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başladı. Ders erkenden bitmeden önce okuma ödevleri hakkında ufak bir tartışma yaşandı.

Önümde diğer öğrenciler geçerken bile duvara yaslanmaya devam ettim. Kahve dükkânından kam-

püse yürümek ve merdivenleri çıkmak içinde kalan son güç kırıntılarını da tüketmişti. O an yapabildiği tek şey ayakta durmaktı.

Son sınıf arkadaşımın da gitmesini izledikten sonra, bütün dikkatimi asansöre yoğunlaştırdım. Koridorun ortasındaydı, ama kesinlikle merdivenleri inmekten daha kolaydı. Derin bir nefes aldım ve harekete geçmek için kendimi zorladım. Bir bataklıkta yürüyor gibiydim, ayaklarımsa inanılmaz şekilde ağırlaşmıştı sanki. Dizlerim titremeye başladı ve alnımda ter damlalarının biriktiğini hissettim. Dinlenmek için durmak gibi bir seçeneğim yoktu. Bir saniye için bile duracak olsam, koridorun ortasında bayılabilirdim.

Asansöre ulaştığımda düğmeye basıp güçlükle nefes aldım. Nefes alıp vermek bile yorucuydu. Kapı açıldı ve Jared'ı gördüm.

Her şey normalmiş gibi davranmak yerine kollarına atıldım ve ona doğru yürürken ağırlığımı ona verdim.

"Nina," dedi kulağıma fısıldayarak, "bence artık..."

"Biliyorum," dedim. "Birini bulmak zorundayız."

Bir süre birlikte yürüdük, ama otoparka girdiğimizde bacaklarım ağırlığımı taşıyamaz olmuştu. Jared beni kucağına alıp arabaya kadar taşıdı. Gözlerimi kapattım ve öylece uykuya daldım.

Ne Jared beni eve taşıırken ne de beni yatağa yatıp üstümü örterken uyanmıştım. Nihayet güneş perdelere içeri sızarken gözlerimi açtığımda on altı saat uyuduğumu fark ettim.

"Jared?" diye seslendim.

"Hayır, benim," dedi Bex. Üzgün bir şekilde yatağa oturdu.

"Ne oldu? Jared nerede?"

"Dün akşamdan beri evde değil. Bir şey buldu."

"Bu yüzünün hali ne peki?"

"Uyudun."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordum sırtımı başlığa yaslariken.

"Jared için değil. Bu, o olmadan deliksiz uyuduğun üçüncü geceydi ve kesinlikle bir tesadüf olamaz."

Kahkaha attım. "Sen, kâbuslarıma Jared'ın mı sebep olduğunu söylüyorsun yani?"

"O etrafında yokken kâbus görmüyor olma ihtimalinden bahsediyorum."

"Bu çok saçma."

"Muhtemelen haklıyım," dedi Bex. Bir delikanlı olarak kendinden emin oluşu, kibarlığının önüne geçmişti. O an Jared olmaktan çok, tam bir Claire'di. "Ve bunu kabul etmek Jared'a çok zor gelecek."

"Hayır, zor falan olmayacak çünkü ona söylemeyeceksin," dedim.

"Nina... Ona söylemeliyim, sen de biliyorsun."

"Üç buçukta her zaman olduğu gibi sinir bozucu bir şekilde sürekli çılgın atmaya başlayarak uyandım. Hikâye bundan ibaret."

"Öğrenmeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Son zamanlarda dikkati dağınık. Bu işe yarayacaktır."

"Hayır!"

"Bex! Hiç olmazsa dene!"

Ayağa kalkarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öğrenecek ve ona yalan söyleme konusunda sana yardım ettiğim için bana bir daha asla güvenmeyecek."

Burbinize güvenmemizin ne kadar önemli ve gerekli olduğunu bilven misiniz? İstemiş olmalısınız."

Bex otlayarak alt kata merkezi, ben de ötkeyle yola. Zimdeki kağıtları kulağımın arkasına sıkıttım. Bex, benden netice ederken bile kahvaltı hazırlıyordu; dışı aldıktan sonra ona katıldım.

"Sana bir şey geldi," dedi masanın üzerine bir zarf bırakarak.

Ryan'dandı.

Zarfı hızla yırtarak açtım ve kâğıdı, mutsuzluk ya da tehlike ifade eden bir şeyler bulmak için hızla gözden geçirdim ve sonra yazdığı şeyleri yavaşça bir kez daha okudum. Gözlerime inanamayarak bir kez daha okudum.

"Ne oldu?" diye sordu Bex.

"Özel Güçler'e kabul edilmiş."

Bex kalıka attı. "Ciddi misin? O küçük sersem Özel Güçler'e mi kabul edilmiş?"

"Hiç de komik değil Bex! Bu... haberin var mıydı?"

Claire aradı mı?"

"Hayır ve hayır," diye cevap verdi.

"Jared bir şey söyledi mi?" dedim telefonumu elime alırken.

"Nina," dedi bileklerini nazikçe tutarak, "eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur. Özel Güçler'e girmek kadar uzun süredir orduda değil. Bu hiç duyulmamış bir şey. Başaracağını da sanmıyorum ya, neyse. Kız kardeşim onu etkisiz hale getirebiliyorsa işe yaramaz güçsüzlüğün tekidir."

"Claire bir Melez, Bex! Bu haksız bir kıyaslama ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

Kakınladı. İçindeki küçük çocuk su yüzüne çıkıyor du. "Hızla uyuyunca daha eğleneli oluyorsun. Aklin yerindeyken sentile eğlenmek için ulacak bir fırsatı bile kaçırmak istemiyorum."

"Bu pek iyi bir zaman değil Bex," dedim tabağıma bakarak. Çok uzun süredir ilk kez yemek yiyebiliyordum, fakat Ryan'ın mektubu bütün iştahımı kaçırmıştı. "Gerçekten bir hata mı olmuştur diyorsun yani?"

"Evet," dedi Bex. "Böyle bir şeyin olması imkansız. Chun gibi... eğitimsiz ve bağlantıları olmayan biri için... Özel Güçler'e girmek en az üç yıl gerektiriyor."

Jared yüzünde özür dileyen bir ifadeyle kapıyı açtı. "Selam bebeğim."

"Bir not bile bırakamaz mıydın?" diye sordum elimdeki kâğıdı avucumda buruşturup ona doğru atarken.

Ona isabet ettirebilmem için ulacak bir olasılık varmış gibi eğlenerek kâğıdı yakaladı. "Bex buradaydı. Ne oldu? Üç sokak ötedeydim ve içinde duyduğum bütün ötkeyi hissettim."

"Ryan'ı biliyor muydum?" diye sordum.

"İlâhâ hayatta, bunu biliyorum," dedi. Montunu çıkarıp pormantoya astı, ardından bana yaklaşarak yere eğildi. "Mektubu okudun mu?"

"Özel Güçler'e kabul edildiğini yazmış."

Kısa bir süre düşündükten sonra katasını salladı.

"Hayır, birinin Özel Güçler'e kabul edilmesi için en az on sekiz ay geçmesi gerekir. Bu doğru olamaz."

"Ben de böyle söyledim, ama bana inanmıyor," dedi Bex gözlerini devirerek. Buruşmuş kâğıdı eline alıp okudu. "Ama burada öyle yazıyor. Belki de onu etkilemeye çalışıyordur."

Jared aniden cep telefonunu çıkarıp Claire'in numarasını tuşladı ve öfkeli sesi bütün odayı kapladı.

"O bir manyak!" diye bağırdı Claire. "Sınırları belli olan yaşamına en ufak bir saygısı yok ve her gün arkadaşları için kendini bombaların üzerine atıyor."

"Claire... sesini alçalt," dedi Jared gergin bir şekilde. Yüzündeki korku dolu ifadeyi görerek kafasını çevirdi. "Ciddi değilsin, öyle değil mi?"

"Abartıyorum, ama o kadar da abarttığım söylemez. Bomba kısmı doğruydum, ama yalnızca bir kez oldu."

Kollarını kenetleyip Bex'in yanına yürüyerek daha fazla kötü haber duymak için beklemeye başladım. Bex, kollarını hafifçe belime sardı.

"Birlikteki herkesin hayatını o veya bu şekilde kurtardı. Bir ordu bize ateş ederken sırtında bombalarla yürüyor. Sen kendi özel birliğinin kötü olduğunu düşünüyordun, bu imkânsız!"

"Harika," dedim kollarımı öne uzattıktan sonra da aşağı düşmesine izin vererek.

"Bu yine de bu kadar kısa bir zaman içinde seçilme-yi nasıl başardığını açıklamıyor," dedi Jared.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik yaşandı ve Jared kafasını salladı. Fısıldaşarak konuşuyorlardı ve Jared'ın cevap verdiğini bile güçlükle fark ediyordum.

"Tamam, saat altı yönünü kolla," dedi Jared telefonu kapatırken. Bir süre beni izledikten sonra içini çekti. "Yanında Claire var Nina ve onu biliyorsun. Ryan, or-duda özenle bakılan bir çocuk gibi."

"Nasıl bu kadar hızlı kabul edilmiş peki?" diye sordum.

Jared konuşmadan bir süre Bex'e baktı. "Görünüşe bakılırsa Albay Brand'ın bu işte parmağı var. Özel Güçler'deki çocuklar, bizim ne yaptığımızı biliyorlar, bu da Claire'in Ryan'ı korumasını kolaylaştırıyor."

"Ryan'ı daha tehlikeli görevlere atamak onu koruyacak yani," diye sözünü kestim.

"Şey... madem herkesin verecek kötü bir haberi var," dedi Bex.

"Bex, hayır," dedim dişlerimin arasından, ama artık çok geçti.

"Ne oldu?" diye sordu Jared. Bakışları ikimizin üzerindeydi.

"Nina bütün gece uyudu, sabah yediye kadar kımıldamadı bile."

Jared, Bex'in sözlerinin ne anlama geldiğini fark ettiğinde, bir süre hareketsiz kaldı ve sonra sadece kafasını salladı. En yakınındaki sandalyeyi altına çekip bir anda kendini bıraktı ve bakışlarını yere çevirdi. "Demek öyle."

"Jared, bunun hiçbir anlamı yok," dedim ona yaklaşarak.

Küçük kardeşine baktı. "Kâbusları önlemek için ne kadar uzak kalmam gerektiğini bulmalıyız."

"Bu çok saçma!" dedim. "Yalnızca üç kere oldu ve ortada ne kesin bir şey ne de bunun için konulmuş bir kural var!"

"Öyleyse teorimizi test edeceğiz," dedi Jared. "Bu gecedan itibaren."

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Kesinlikle hayır! Her gece yalnız uyumak için yanına taşınmadım."

"Sadece bu durum halloluncaya kadar," dedi Jared.

"Hayır."
"Evet," dedi konuşmanın onun için bittiğini belli eden bir ses tonuyla.
Nefes alamaz olmuştum. Söylediği şeye inanamıyordum, fakat tartışamayacak kadar yorgundum. Gözlerime yaşlar dolduğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Nina..."
"Anladım... Tamam."
"Yalnızca deneyelim. İşe yarayıp yaramadığını görmüş oluruz. Şehrin dışına çıkacağım ve her yarım saatte bir biraz daha yakınlaşacağım. Kâbus görürsen anlamış oluruz."
"Bu çok anlamsız!" dedim. "Kâbuslarımı test ederken lanet olası kitabı nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Haklı," dedi Bex.
Jared kaşlarını çatı. "Bunu öğrenmem lazım."
Ve teorisini test ettik. İlk gece yatakta sonsuzluk gibi gelen bir sürede uzanarak uyumak için bekledim. Yatağımızda yalnız olmak çok soğuk ve iç bunalıtcıydı. Parmaklarımla çarşafı kırıksıkları düzeltiyordum, bu yatakta uyandığım ilk günü düşünüyordum. Bana, gerçekte ne ve kim olduğunu söylediği gecenin mümkün sabahından bu yana milyonlarca ılık yılı geçmiş gibiydi. Gözümde yaşlar birikmeye başladı ve burnumu beyaz çarşafa sildim.

Jared, Providence'in çıkışında beklemeye başladı ve uyuduğumu hissettiğinde, her on dakikada bir belli bir mesafe kat ederek eve yaklaşmaya başladı. Korku ve endişemi sezdiğinde evden iki sokak ötedeydi. Shax'in binasında olduğum sırada, belli ki geri çekilmişti çünkü bir anda kendimi lisemin koridorlarında bulmuştum.

Alarm çaldığında aniden uyandım. Aralıksız, iyi bir uykuyla geçen iki koca gece! Kendimi biraz daha normal hissediyordum, ama yaptığımız şey hiç de adil değildi.

Jared içeri girdi ve doğrudan üst kata çıkıp yatakta yanıma uzandı ve beni kollarının arasına aldı. Konuşmuyor, hareket etmiyordu; gerçeği idrak ederken sessizce yatıyorduk.

"Babam bunu niye yapsın? Hiç adil değil," dedi Bex alt kattan.

Jared bir şey söylemedi. Alnını benimkine dayayıp içini çekti.

...

Geceler boyu yalnız uyudum. Jared bu zamanı, sahip olduğu her bağlantının kapısını aşındırıp kitabı bulmak için olası her yeri araştırmakla geçiriyor, ama sabahları gözümü açtığım an her zaman yanımda oluyordu.

Günler yavaşça normale dönmüştü. Derste notlar alıyor, Titan'da geçirdiğim saatlerde uyuklamak yerine çalışıyordum. Beth, artık daha az kahve yapıyor ve benim adıma Grant'a daha az mazeret uyduruyordu.

Bir gün elinde bir dosyayla odama girdi ve masamın önündeki yeşil deri sandalyeye oturdu. Yeni kıyafetler almış ve kestane rengi saçlarını değişik bir modelde kestirmişti. Saçları hâlâ kısa, fakat farklıydı. Ne kadar süredir böyle görüldüğünü bilmediğim için utanarak elindeki dosyayı alıp masama koydum.

"Ayakkabılarını sevdim," dedim.

"Teşekkürler," dedi sarı topuklu ayakkabısını görmem için bir ayağını yukarı kaldırarak. Topuk, taban

ve böcekler tamamen sıyahtı. "Paran olduğunda iş için giyinmek daha kolay. Tekrar teşekkürler Nina. Beni işe aldığından beri evdeki her şey çok daha iyi gidiyor."

Kafasını salladı. "Biliyorsun, sorun değil. Burada bana inanılmaz yardımcı oluyorsun."

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ryan'dan haberin var mı? Şu özel şeye katıldığın dan beri kimsenin kendisinden haberi yok."

Dudağını büzdüm. Çoğunlukla Ryan çöldeyken ya da sırtında bomba taşıırken etrafında uçuşan mermileri düşünmemeye çalışıyordum.

"Hayır," dedim.

Kafasını salladı. Şirket telefonu çalınca ayağa kalktı ve birinci hatı tuşlayarak tereddüt etmeden konuşmaya başladı. "Nina Grey'in ofisi... Hayır, o dosya... Ah, Tanrım! Sasha, gelip senin için bulacağım. Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun sen?"

Beth telefonu kapattı ve gülümsedim. "Sana patronluk taslamasına izin verme. Benim bir şey söyleme mi ister misin?"

"Hayır, ben çok şey söylüyorum zaten," dedi Beth burnunu kınıştırarak.

"Eve gidiyorum. Beni idare eder misin?" diye sordum.

"Her zaman," dedi kapıdan çıkarken el sallayarak.

Jared yüzünde gülümsemesi ve açık kollarıyla arabanın yanında dikilmiş, beni bekliyordu. Son günlerde kollarında uyuyakalmamı bekliyor ve yanımdan öyle ayrılıyordu. Jack ve Gabe'den uzak bir şekilde bütün bir gece uyuyor ve Jared'ın gittiğini fark etmiyordum.

Sezgileri o kadar kuvvetliydi ki ne zaman uyanmaya başlayacağını biliyor ve ona göre yatağa girip yanıma uzanıyordu. Bir kez daha hayatım yarı yarıya normale dönmüştü.

Sanki sorunun üstesinden böyle geliyormuş gibi Escalade'nin konsolu üzerinde elini gezdirdi. "Bugün senin için bir şey var."

"Bir mektup mu?" diye sordum gergin bir sesle.

Jared elimi bırakarak ceketinin cebindeki zarfı çıkardı. Ryan sonunda bir şeyler yazmıştı.

Nigh,

Hâlâ her gün seni düşünüyorum. Bazen istemesem de düşünüyorum. Çok yoğunum, gittiğim yeni yerde çok farklı askerler var. Bu hoşuma gidiyor, ama seni özledim. Şansım yaver giderse oturup güneşin batışını seyrederken oyunlarımızı, barı ve senin aptalca sinir krizlerini düşünüyorum. Hepsini özledim. Herkese selam.

Ryan

Kâğıdı zarfın içine koydum.

"Bunun senin suçun olmadığını hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu Jared.

Ryan'ın ani gidişinin benim hatam olmaması, ancak çok büyük bir tesadüf olabilirdi, fakat Jared, Kim ve Beth için gidişinin asıl sebebi tamamen finansaldı.

Daha sonra bir şey yazmadı; nerede ve nasıl olduğunu Jared'ın Claire'le olan telefon konuşmalarından öğreniyordum.

Claire, Ryan'ı korumak için bir sürü şey yapıyor ve Ryan'ın hızla Özel Güçler'e kabul edilmesini sağlayan kendini bilmez davranışlarından korkmamız için birer li bizi arıyordu ve bu telefonlar açıp Ryan'ın komandalara sebepti; Jared'in telefonu açıp Ryan'ın komandalara has davranışları yüzünden ölmediğini söylemesini beklerken tımaclarını yiyordum.

İkinci sınıf biterken küçük arkadaş grubumuzla ve dalaşıyorduk ve aklıma birden Ryan geldi. "O da burada olmalıydı," dedim Beth'e. Otoparka doğru yürürken koluma girdi. "Biliyorum."

"Hayır, şu an kim bilir nerede. Jared'la olmamızı izlemek zorunda kalmamak için bir kum fırtınasının ortasında vurulup ölmemeye çalışıyor. Burada, bizimle olmalıydı."

Josh ve yanında Kim'le birlikte Tucker eşyalarını toplayıp eve gitmek için yurda doğru yürüyor ve Kim, Josh'ın koluna vuruyordu. Yaz tatilinin başlaması iyi olduğu kadar can sıkıcıydı ki hepimiz bunun sebebini biliyorduk.

Beth'le Escalade'e kadar yürüdük ve birbirimizi kucakladıktan sonra Chad'le buluşmaya gitti. Hep birlikte barda buluşup kutlama yapacaklar ve ben de evde kalacaktım. Ryan hayatı için mücadele verirken eğlenmeyi doğru bulmuyordum.

Jared bu durumumdan hiç de hoşnut değildi. Neyim olduğunu sormuyordu, ama bildiğini tahmin ediyordum. Onunla Ryan hakkında konuşmayı sevmiyordum çünkü bu ona yapılan bir haksızlıktı ve kendimi daha kötü hissettiriyordu. Anlamsızdı.

...

Evimiz kusursuz görünüyordu, güneş ışığı bej renge duvarlara vuruyor, her bir köşenin ışıklar saçarak parlamasına neden oluyordu. Shax oturma odamıza girmesinin ve Jared'ın, Gabe'in umutsuzca geri almamızı istediği kitabı Shax'e fırlatmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Vurulmanın üzerinden bir yıl geçmişti. Yaramın olduğu yeri ovaladım.

Jared mutfak masasının üzerindeki zarflara bakıyordu. "Akşama ne yemek istersin sevgilim?"

"Hiçbir şey iyiye gitmiyor," dedim kafamı sallayarak. "Evi yeniden dekore edebilir, duvarlardaki kurşun deliklerini doldurabilir ve hayat normalmiş gibi davranabiliriz... ama her gece gidiyorsun ve kitabı geri almak için birazcık bile yol kat edemedik. Üstelik Ryan da gitti. Neredeyse bir yıl oldu ve hiçbir şey düzelmiyor. Bir çıkmazın içindeyiz."

Jared tek kaşını kaldırdı. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun?"

Koltuğun koluna oturdum. "Kendini öldürecek. Her gün dışarıda bir yerde ve Claire de tehlikede. Onun evine geri dönmesini sağlamalıyız."

"Ortadoğu'ya gidip Özel Güçler'in bir üyesini gizlice eve getirmeyi mi öneriyorsun?"

Ofladım. "Burada olmaması doğru değil."

"Suçluluk duygusunun seni için için ele geçirmesine izin veriyorsun. Hayatı akışına bırakmalısın Nina. Onu rahat bırakmalısın."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim. "Ona karşı bir şey hissettiğim için söylemiyorum. Belki de suçluluk duygusu, ama artık dayanamıyorum. Josh, Tucker

ve diğerlerinin bana bakışı... işte, bu yüzden hiçbirisiyle takılmıyorum. Aylardır uyuyorum, ama eskisi gibi olmuyor. Yüzlerindeki bakış... beni suçluyorlar."

"Sen, kendini suçluyorsun," dedi Jared. "Bir fikrim var." Cep telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşlayarak telefonu kulağına götürdü.

Birkaç saniye sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Claire. Her şey yolunda mı? Anladım. Burada seninle konuşmak isteyen biri var. Müsait misin?"

Jared telefonu bana verdi. "Merhaba?" dedim. Nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim.

"Burası cehennem gibi," diye çıkıştı Claire. "Hiçbir kadının deneyimlememesi gereken yerlerimde kum var. Saçımda, gözlerimde, arabamın koltuklarında. Duş yapsam bile kumdan kurtulamıyorum. Ve saçlarım iğrenç görünüyor. Ee... her şey yolunda mı?"

Kahkaha attım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyerek içini çekti. "Endişelenme Nina. Ona iyi bakıyorum, ama o tam bir sersem. Yenilmez olduğunu düşünmeyi seviyor, fakat ne kadar çabalarsa çabalarsın benim sayemde hayatta kalıyor."

"Teşekkür ederim."

Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyordu ki sesi bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştı. Büyük güneş gözlükleri ve kamufle olmak için sarı saçlarını örttüğü kıyafetleriyle kumdan bir denizin ortasında tek başına ayakta durduğunu hayal ettim.

"Ryan kendini suçlu hissetmeni değil, mutlu olmanı istiyor. Hayatına devam etmeye çalışıyor ve yaptığı seçimden memnun. Sen de kendi seçiminden memnun olmasın."

"Elbette memnunum. Ben sadece... çok kötü ve kaybolmuş hissediyorum."

Kahkaha attı. "Bir de birbirine tıpatıp benzeyen kum tepciklerini takip ederek yolunu bulmaya çalıştıktan sonra sen kaybolmaktan bahsediyorsun. Farsçanın iyi olmasına seviniyorum, yoksa onu bulmakta bayağı zorlanırdım. Jared nasıl?"

Bakışlarını ona çevirdim. Fikrinin işe yaramasından memnun görünüyordu. "O, Jared yanı, iyi."

"Benim için ona iyi bakmanı istiyorum, tamam mı? Siz orada rahat edin diye burada milleti pataklıyorum. Yalnızca okuluna, işine ve mutlu olmaya odaklan. Ben de şu sersemi eve sağ salım getireyim. Anlaştık mı?"

İçimi büyük bir rahatlık duygusu kapladı. "Anlaştık. Yakında görüşür müyüz?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Gitmeliyim, hareket ediyorlar," dedi ve hattın diğer ucundaki sessizlikle karşı karşıya gelince telefonu Jared'a uzattım.

"İyiymiş," dedim.

Kafasını salladı. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz daha. Evet. Teşekkür ederim."

Jared bana doğru bir adım attı ve beni kollarının arasına alarak alnını benimkine yasladı. "Seni mutlu etmek için her şeyi yapar, her yere gider ve her şeye katlanırım, biliyorsun, değil mi? Bütün istediğim mutlu olman."

Onu öpmek için çenemi yukarı kaldırdım. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum."

"Yorgunsun. Senin için küveti dolduracağım ve buruş buruş olana kadar orada kalacaksın. Bu sırada ak-

şam yemeğini hazırlayacağım, böylece erkenden uyuyabiliriz de.”
Yüzümü sıcak göğsüne gömdüm. “Kulağa harika geliyor.”

Beşinci Bölüm Landstuhl

Yaz tatilinin ilk gününde işten izin aldım ve Jared’la birlikte meşe ağacımıza gittik. Parmak uçlarımla ağaca kazılı isimlerimize dokunuyor, güneşin ısıtan ışığıyla kendimden geçiyordum. Öğle yemeğimizi, ben daha Jared’ın varlığından bile habersizken bana mezuniyetim için verdiği battaniyenin üstünde yiyip, çıplak ayaklarımızla çimlerde dolaşp birbirimizi yakalamaya çalıştık.

Jared hayatımızın diğer insanlarınki kadar normal olabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu. Kâbuslar yüzünden geceleri ayrı kalsak bile, bu duruma kendince en uygun çözümü bulmuş ve hayatımızda bir değişiklik olmamış gibi hissetmemi sağlamıştı.

Havada güneş ışığında parlayan taze çimenlerin kokusu vardı ve bunlar Jared’ın kokusuyla karıştığında kendimi cenneti kokluyormuş gibi hissediyordum. Yazın bu havası gözeneklerimden bedenime nüfuz ediyor ve Jared da bu kadar keyifli olmamın tadını çıkarıyordu. Yanıma oturarak nefes alıp verişimin düzene girmesini bekledi. Onu kovalarken nefes nefese kalmıştım.

“Güzel bir gün geçiriyorsun herhalde?” diye sordu parmaklarıyla bileğimi okşarken.

“Hem de nasıl,” dedim ayaklarımı çimenlerin ara-

sına sokarken. "Kendimi küçük adamızdaki gibi hissediyorum."

"Hızır konu açılmışken... orada gördüğümüz küçük kiliseye dönmevi düşündün mü?" diye sordu. Sesi öylesine bir şeyden bahseder gibi çıkmıştı, ama pantolonunun kenarıyla oynuyordu.

"Düğün tarihi," dedim kafamı sallayarak. Konunun buraya geleceğini tahmin etmeliydim. Jared hiçbir zaman önemli bir konuyu böyle geçiştirmez ve her şeyin daima en iyi biçimde planlanmasında ısrar ederdi. "Claire, ne zaman döneceğini biliyor mu?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. Pantolonunun kenarından rahatsız olmuş gibi görünüyordu, ama onu rahatsız eden asıl şeyin konuşmanın gidişatı olduğunu biliyordum.

"Claire olmadan evlenemeyiz. Daha ona korkunç bir şey giydireceğim."

"Nedimelerini seçtin mi?" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Beth, Kim ve Claire. Sen sağdıçlarının kim olacağına karar verdin mi? Eli ya da Samuel'i seçemezsin."

"Kesinlikle seçebilirim. Kabul edeceklerini sanmam, ama en azından sorarım." Kahkaha attı ve yüzündeki gergin ifade biraz olsun yumuşadı. "Bex olacak, elbette. Belki de Ryan'dan sağdıçım olmasını isterim. Böylece Claire'in işi de kolaylaşmış olur."

"Hiç komik değil," dedim bir avuç dolusu çimen koparıp ona atarak.

Omzunu silkti. "Senin nedimelerin kadar sağdıçım olmasına gerek yok."

Hiçbir zaman düğünle ilgili küçük detayların onun için bu kadar sorun olacağını tahmin etmemiştim. Kardeşleri, işlerini kolaylaştırmak için tanıdıkları ve bağlantıları vardı, ama arkadaşı yoktu. Büyük bir ailesi yoktu. Kilisede onun tarafı benimkine nazaran boş kalacaktı.

"Belki de sadece Beth ve Claire'i seçerim ve böylece Bex ikimize birden eşlik eder," dedim. Sorun ettiği şeyi büyütmesini istemiyor, onu biraz rahatlatmaya çalışıyordum.

Uzun bir süre bir Melez ve onun Talehi olarak mümkün olan en normal hayatı yaşamakta ısrar etmişim ve Jared istediğim şeyi bana sunmayı bir saplantı haline getirmişti. Onun için önemli olan bir konuda aynı şekilde kararlı davranacağımı biliyor, ama düğünümüzün ikimiz için de bir hayal kırıklığına dönüşmesini istemiyordum.

Bakışları yumuşadı. "İstedikğin kadar nedimen olabilir sevgilim. Ben bir çaresine bakarım," dedi bana doğru eğilirken. Dudaklarının yumuşak dokunuşları yanağıma, oradan da çeneme indi.

Dokunuşlarının üzerimde anlık bir etkisi vardı, fakat meşe ağacımızın gölgesi altında oturarak yaz günneşinden korunmak ve tamamen yalnız olmak bütün çekingenliğimden kurtulmamı sağlamıştı. Dudaklarını benimkilerin üzerine çekerek öpücüğüne karşılık verdim ve dilimin onunkinin üzerinde nasıl da istekli bir şekilde dans ettiğini göstererek nasıl hissettiğimi anlamasına izin verdim. Dudaklarıyla kulaklarımdan omuzlarıma kadar her yerime minik öpücükler konduyordu ve kendimi müthiş bir duyguyla sarmalan-

muş hissederek dokunuşlarıyla eriyordum. Ağza çok sıcaktı ve ne zaman dudaklarını üzerimden çekse, anı sı değişimine karşılık tepkisel olarak tüylerim ürperi- yordu.

Elimi tişörtünün içine sokarak yumuşak teninin al- tındaki sert kaslarına dokundum. Ona karşı hissetti- ğim çekim gücü tamamen bir muammaydı, ama hiç- bir zaman şikâyetçi olmamıştım. Şanslı olduğuma hiç şüphe yoktu. Ona bu kadar yakın olmak her şeyi sahici kılıyordu.

Tişörtünü kafasından geçirerek çıkardım ve her ha- reketiyle kaslarının gerilmesini seyrettim. Yüzüme bir gülümseme yayılınca aynı şekilde karşılık verdi. Beni ele veren şey sezmek yerine beni hissetmesi olmuştu.

"Bugün ne kadar güzel görüldüğünü söyledim mi?" diye sordu, burnunu çenemden burnuma doğru sürüp orayı öperken. "Eğer söylemediysem çok özür dilerim. Bunu yapmayı her gün hatırlamam gereki- yor." Çaba harcamadan bluzumun ilk düğmesini aç- rak ikinciye uzandı.

"Bunu söylerken şu an yaptığın şeyi yapacaksan, istediğin kadar söyleyebilirsin," dedim gülümseyerek. Cep telefonu çaldı ve ikimiz de içimizi çektik.

"Elbette," dedim.

Gözlerini devirdi. "Claire arıyor."

"Huylu huyundan vazgeçer mi hiç..."

Telefonu açtı. "Ryel."

Anlamadığım şeyler söylüyordu ve Jared'in yüzün- deki ifade paniklememe sebep olmuştu.

"Tamam. Hemen şimdi havalimanına gidiyoruz."

"Havalimanı mı?" diye sordum Jared başka biriyle konuşmak için harekete geçtiğinde.

"Ramstein'a gitmek için bir jet kiralamak istiyorum. Hayır, FrankfurtHahn değil. Evet, Hava Kuvvetleri Üssü'ne ineceğiz. Bu Landstuhl'a en yakın havalimanı. Ben ilgileneneceğim. Bu işi hallet Frank."

"Almanya'ya mı gidiyoruz?" dedim. Kulaklarıma inanmamıştım. "Neler oluyor?"

Beni duymazdan gelerek bir numara daha tuşladı ve bu kez Almanca konuştu. Konuşmasından anlaya- bildiğim tek şey Landstuhl'du ve burası, Amerika'nın dışında, Almanya, Ramstein yakınlarında bulunan en büyük askeri hastaneydi. Irak ya da Afganistan'da ya- ralanan askerlerin büyük çoğunluğunu bu hastaneye sevk ettikleri için buranın adını haberlerde sıkça du- yuyordum.

O an her şeyin farkına vararak eşyalarımızı çanta- ma doldurmaya başladım ve telaşla kaskımı kafama geçirdim. Jared hızla motorsiklete geçti ve ben arka- sına oturur oturmaz son hızla yol almaya başlayınca onu sıkıca kavradım.

Ryan'ın orduya katılma fikrini duyduğumdan beri korktuğum her şey gerçek olmuştu. Ryan yaralanmış ve Claire yalnız başına ölmeyi bekliyordu.

Pasaportlarımızla birlikte biraz para almak için eve uğradık. Yanımızda başka hiçbir şey yoktu. Jared ses- sizdi ve havalimanına giderken bu kadar acele ediyor olması en kötü ihtimalin gerçekleştiğini düşünmeme sebep oluyordu. Adımları o kadar aceleliydi ki ona yetişmek için terminal boyunca koşmak zorunda kal- mıştım.

Alana indiğimizde uçağımız hazır şekilde bizi bek- liyordu ve etrafında yalnızca birkaç çalışan vardı. Ja-

red pilota hızla talimatlarını verdikten sonra merdivenleri tımandık. Hostese merhaba bile dememiştik.

Jared kalkış esnasında da konuşmadı. Otanları ve olası sonuçları düşünürken parmaklarını dudakları üzerinde gezdiriyordu ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. En az Jared kadar endişeliydim ve Beth, Kim ya da Josh'ı aramak konusunda kararsız kalmıştım. Bildiklerimi onlara anlatırsam birçok soru sormalarına sebep olacak ve Ryan'ın başına gelenleri annesi veya en yakın arkadaşından önce nasıl öğrendiğimi açıklamak zorunda kalarak yalan söyleme konusunda yeteneğimi zorlayacaktım.

İki saat uçtukten sonra gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanıyordum. Dördüncü kez uyumamak için uğraştıktan sonra sessizliği bozdum. "Bu çok saçma. Tam da şimdi, nasıl uykum gelebilir ki?"

"Belki biraz uyumalısın," dedi Jared bana bakmadan.

Koltuğuma yerleşerek kafamı salladım. Aniden ayağımı çektim ve gözlerim birden açıldı.

"Rüya mı görüyorsun?" diye sordu Jared yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Sanırım, bisikletle Almanya'ya gidiyordum," diye mırıldandım omzuna yaslanırken.

Tekrar ilgimi kaybetmişim ve nefes alıp verişlerim düzene girmişti. Uçağın çıkardığı seslerin azalarak duyulmaz hale gelmesi uzun sürmedi.

Kabindeki ışıklar loş, gözlerim bulanık ve bu ışiksiz ortamda odaklanmaksa zordu. Jared koltuğundan kalkmıştı. Ne kadar süredir havada olduğumuzu merak ettim ve arkadaki tuvaletlere baktım.

"Jared," diye seslendim.

Cevap yoktu.

Uçağın arka kısmına doğru yürüdüm ve tuvaletin kapısını tıkladım. Cevap vermeyince kapıyı açtım. Boştu.

Gözlerim karanlıkta zor görüyordu, ama Jared'in kafasını görebiliyordum. Yerine oturmuş, sabırla beni bekliyordu.

"Yerden binlerce metre yükseklikteyiz, ama yine de benden saklanacak bir yer bulabiliyorsun," dedim yerime geçerken.

Ama bu Jared değildi. Yanımda oturan Gabe Ryel'di.

Koltuğun kolu kalçama batana dek geri çekildim. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Uzun zaman oldu Nina."

"Rüya görüyorum, öyle değil mi?" dedim. Kafam karışmıştı. Gabe'in uykusuz gecelerimin mimarı ve ben uyurken Jared'la aramızda en az iki sokak olmasının sebebi olduğunu bilmek, uzun bir süredir içimde saklı kalan öfkeyi ortaya çıkarmış ve normalden biraz daha cesur davranmama neden olmuştu.

"Geri dönmelisin Nina. Jared'in bunun için vaktimizin olmadığını anlaması son derece önemli."

"Ne için vaktimiz yok? Niye böyle davranıyorsun? Sadece ne yapmamız gerektiğini söyleyen ve biz de ne yapılması gerekiyorsa yapsak, olmaz mı?"

Gabe tepki vermedi. "Geri dön Nina."

Gözleri yeniden siyahtı ve kendimi huzursuzluktan daha kuvvetli bir hisle boğuşurken bulmuştum. Hatırladığım buz mavisi gözler göz çukurunu dolduran siyah cam toplara dönüşmüştü ve bu görüntü kesinlikle rahatsız ediciydi.

"Hayır. Claire'in bize ihtiyacı var."

Küstahlığın karşısında tepkisiz kaldı ve kucakları da birleştirdiği parmaklarına baktı. Üzerinde, babam Titan'ın koridorlarında korurken giydiği gibi bir takım elbise vardı, ama parmakları, sanki toprağa kazınmış gibi kirli ve yıpranmıştı.

"Kitabı bul."

"Nasıl? Jared, Eli ve Samuel'le konuştu. Kimse hiçbir şey söylemiyor!"

"Bu savaş Jared'in değil. Senin."

"Harika. Çözmem gereken bir bilmecе daha. Çok güzel," dedim kollarımı kavuşturarak. İçinde olduğum durumu düşünürken kaslarım gevşedi ve bakışlarımı Gabe'e çevirdim. Boş gözleriyle bile, hâlâ küçüklüğümde sevdiğim Gabe'di. "Claire, ölecek mi?"

Uçak türbülansa girdi ve yüzlerce metre aşağı düşüyormuşuz gibi hissettim. Koltuğun kolunu tutarken Gabe bir kez daha bana baktı.

"Dinle."

"Duyulacak bir şey yoksa dinleyemem!"

"Dinle," dedi tekrar.

Uçak yeniden düşüşe geçerken koltuğun üstündeki bagajlardaki eşyalar yerlerinden fırlıyor, zaten loş olan ışıklandırma titreşerek kabini karanlıkta bırakıyordu.

Siçrayarak uyandım. Az önce Gabe'in olduğu yerde Jared oturuyordu. Işıklar geri gelmişti ve kabinde etrafa saçılmış hiçbir şey yoktu.

"Sensin," dedim. Rahatlamıştım.

"Evet," dedi aklının karıştığını belli eden bir gülümsemeyle, "kim olmasını bekliyordun?"

Kısa bir süre duraksadıktan sonra kafamı salladım.

"Hiç kimseyi beklemiyordum. Yalnızca nerede olduğumu unuttum."

Kafasını salladı ve ardından elini dizime koydu. "İki saat içinde orada olacağız."

Uçuşun geri kalan kısmını Jared telefon görüşmeleri yaparak geçirdi. Bizi havalimanından alacak arabayı ve ziyaretçi kimlikleriyle ülkeye giriş yapmamız için Albay Jason Brand'in bizi alanda karşılamasını ayarladı.

İniş âni yaklaştıkça hızımız da azalıyordu ve uçak durduğu an Jared'in elinde bize ait birkaç eşyayla ceketim vardı.

"Hava soğuk," dedi ceketimi giymeme yardım ederken.

Uçağın merdivenlerinden inerken Jared'in neden o kadar fazla telefon görüşmesi yaptığını anladım. Pilotlar alanda yürüyerek uçaklarına gidiyor ve mürettebat şefleri uçuş müfettişleriyle ilgileniyordu.

Ramstein Hava Üssü'ne iniş yapmıştk. Jared'in bağlantıları tahmin ettiğimden de fazlaydı.

Hızla bizi bekleyen araca bindik. Şoför bana yabancı gelmişti ve Jared'la akıcı bir şekilde Almanca konuşuyordu. Yerel bir çalışan mı yoksa Jared'in önceden tanıştığı biri mi olduğunu çözemedim. Jared'in yaşlarındaydı. Sarı saçları yeşil beyzbol şapkasından dışarı çıkmış, gözleriye siyah güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

"Warum gehen Sie nach Landstuhl?" diye sordu şoför.

"Claire's Taleh ist verletzt worden," dedi Jared.

* "Neden Landstuhl'a gidiyorsun?"

** "Claire'in Taleh'i yaralandı."

Şoför kaşlarını çattı, belli ki bir tanıdıktı. Jared'in Claire ve onun Talehi'nden bahsetmesi onun da bir Melez olabileceği anlamına geliyordu. Açık sarı saçları, kusursuz bir cildi ve mükemmel bir vücudu vardı. Görünüşe bakılırsa o da bir Melez'di.

"Gutes Glück zu Ihnen, Freund," dedi kafasını sallayarak.

"Danke," dedi Jared ve kaşlarını çattı. Ardından bana doğru eğildi. "Neden burada olduğumuzu soruyor. Ona geliş sebebimizi söyledim ve bize şans diledi," diye fısıldadı yanığıma doğru.

Kafanı salladım ve Jared'in koluna sarılarak onu kendime çektim. Landstuhl, Batı Kapısı Hava Üssü'nden yalnızca birkaç kilometre uzaklıktaydı. Kapıdaki askerler şoförü tanıyor gibiydi ve kimliğini kontrol ettikten sonra içeri girmemize izin verdiler. Her şey çabucak olup bitiyordu.

Mavi üniformalı bir subay, hastanenin girişinde bizi bekliyordu.

"Albay," dedi Jared adamın elini sıkarken. Onun bir Melez olmadığını anlamıştım; saçları ve gözleri siyahı. "Nina, bu Albay Jason Brand," dedi.

Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Claire buralarda bayağı ünlü. Her alanda onunla çalışmışızdır," dedi Jason yüzünde ufak bir sırıtışla. "Jared, cerrahtan gelen iyi haberler var," dedi. İçeri girerken onun hemen bir adım arkasındaydık. Ses tonu sert ve amiraneydi ve bana babamın konuşmasını hatırlatmıştı. "Claire, üçüncü kattaki bekleme odasında. Geleceğinizden haberleri var."

* "İyi şanslar, dostum."

Jared kafasını salladı. Asansöre gidene kadar beni yanından ayırmamıştı. Hastane sessizdi, ama Jason'ın olumlu sözlerine rağmen Jared kırıma noktasındaydı. Elini, kendi avucu içinde tutuyor ve başparmağını avucumda gezdiriyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordum boştaki elimle koluna dokunarak.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Burada benimlesin. İhtiyacım olan tek şey bu."

Kapı, içeride koşuşturmanın yaşandığı bir hole açıktı. Duvarlar beyaza boyanmış ve üzerlerine hiçbir şey asılmamıştı. Koridorlar, çeşitli tıbbi ekipman ve beklenti içindeki insanlarla doluydu ve tıbbi personel, üzerinde asker montları ya da yeşil kamuflaj kıyafetleri olan yaralılarla ilgileniyor ve önümüzden kendilerine eşlik eden eşleri veya anneleriyle birlikte tekerlekli sandalyede oturan askerler geçiyordu. Birkaç hastaysa yeni protezlerini deneyip yeniden yürümeye çalışıyorlardı.

Ryan'ın odasında bizi ne beklediğini düşününce kendimi aniden hasta hissettim.

Jared bizi birkaç kapıdan geçirdikten sonra durdu. Minik ve yalnız Claire koridorun sonunda ayakta dikiliyordu. Kafası yere eğikti, ama Jared'in varlığını hissettiği an yavaşça kafasını çevirdi. Acılara dayanıklı mizacını küçük kız kardeşinin gözlerinin içine baktığı an hızla kaybetti ve Jared'in boğazından hafif bir inilti çıktı.

Claire olağanca hızıyla koridor boyunca koştu ve Jared'in boynuna sarılarak onun kollarına atladı. O kadar hızlı koşmuş ve Jared'a o kadar büyük kuvvetle

çarpmıştı ki bir kapının aniden çarpması gibi bir ses bütün koridor boyunca yankılanmıştı. Claire'in inanılmaz gücüne rağmen Jared, yerinden biraz olsun kımıldamamış, Claire'in ayaklarını yerden keserek uzun kollarıyla onu sarmalayarak ona sıkıca sarılmıştı.

"Gelmene gerek yoktu, aptal şey!" dedi. Sesi, Jared'in omzu yüzünden boğuk çıkıyordu. Ona bakmak için geri çekildiğinde buz mavisi gözleri yaşlarla doldu. "Ama iyi ki geldin."

Sonra bana uzanarak kollarını boynuma doladı ve beni de aralarına alarak kucakladı. Birbirimizden bir kez ayrıldığımızda gerçeğin bizi esir edeceğini bilerek uzun bir süre sessizlik içinde o şekilde kaldık.

Zaman bizim yanımda değildi; o kadar hızla geçip gidiyordu ki sarılmamız çok kısa sürmüştü. Sersem dönmüş ve yorgunluktan bitap düşmüş bir halde bekleme odasına geçtik. Jared koltukta yanıma ve Claire de hemen yanımdaki sandalyeye oturdu.

Jared boğazını temizledi. "Şimdiden özür dilerim Claire, bu benim için çok zor."

"Deja vu?" dedi anlayışlı bir şekilde.

"Onun gibi bir şey," dedi Jared parmak uçlarıyla burnuna dokunarak.

"Beni kastediyorsun," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Jared gözlerimin içine bakmadan, kafasını sallamakla yetindi. Bakışlarını yerden ayırmıyordu. Restoranda vurulduktan sonra yaşayıp yaşamayacağıma dair en ufak bir şey duymak için beklerken, neler yaşadığını birçok kere hayal etmeye çalışmışım.

"Hatırlıyorum," dedi Claire boş gözlerle. "Annem

orada; Bex ise Emir'le birlikte Dubai'deydi." Kısık bir sesle yavaşça konuşuyor, ihtiyatla Jared'i gözlüyordu. "Dayanamaz hale gelene kadar o iğrenç, sahte deri sandalyede oturmuş ve sonra da ayağa kalkarak biz dayanamayacak duruma gelene kadar bütün koridor boyunca yürümüştün. Babamın ölmesini izlemekten bile daha zordu. Sonra Samuel geldi ve Eli..."

"Onlar da mı oradaydı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Jared kafasını salladı. "Gabriel'le olan konuşmamdan sonra geldiler. Ona... beni de aynı saniye alması için yalvardım. Sensiz nasıl olacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmek istemiyordum."

"Sana acı mı verecekti?" diye sordum koluna dokunarak.

Jared derin bir nefes aldı. "Babam o anı, bizi en sonunda vücudumuzdaki her sistemin durmasına sebep olacak kadar güçsüzleştiren bir zayıflık olarak tarif etmişti." Gözlerimin içine baktı. "Nefes almak için gerçekten de Talehlerimize ihtiyacımız var."

Claire konuşmadan önce bir süre bizi izledi. "Jared'ı birçok kez durdurmak zorunda kaldım. Yabancıların, yani insanların sen bir masada onsuz yatıyorken seni kurtarmaya çalışmalarına dayanamıyor ve sürekli ameliyathaneye girmeye çalışıyordu. Onu hiç bu kadar çıldırmış bir halde görmemişim." Claire'in buz gibi bakışları abisine çevrildiğinde yumuşamıştı. "Jared'ı o kadar umutsuz ve çaresiz bir durumda görmek, annemin seni ve sonra da oğlunu kaybedip kaybetmeyeceğini öğrenmek için bekleyişine şahit olmak... O odadaki toplu acı hafızama sonsuza dek kazındı. Tıpkı dünün kazanacağı gibi."

Elini tuttum. "Ve bak, ben iyileştim. Tıpkı Ryan'ın da iyileşecek olması gibi."

Claire'in üstünde eskiden beyaz olan, şimdiyse kir- den kahverengiye dönmüş askılı bir atlet, haki rengin- de bir pantolon ve bağcıklı, ağır bir bot vardı. Yanında- ki sandalyede kanlı bir başörtüsü vardı. Gözyaşları ve akmış maskarası gözünün çevresindeki çöl kumuyla karışmıştı.

"Ryan seni hatırladı mı?" diye sordum.

Claire kafasını salladı. "Daha önce dışarı çıkmamızı sağlamahydım. Bana baktı, ama kendinde değildi. Ve başörtüm vardı... yalnızca gözlerimi görebildi."

Jared elini bizimkilerin üzerine koydu. "Bu önemli değil. Önemli olan şey ikinizin de hayatta olması."

"Ryan'ın bölümü birkaç günden beri kaybolan as- kerleri geri almak için bir baskın yapıyordu. Bugün bir sürü hata yaptım Jared. Pusuya düşürülmüşlerdi. Neler olacağını görebilmeliydim. Keskin nişancıların pozisyon aldığını fark etmeliydim, ama kafam onlarca şikâyet ve kargaşayla doluydu." Bakışlarını yere çevir- di. "Her zaman geceleri baskın yapıyorlar. Hiçbir şey çalışmıyordu ve ben fark edemedim."

Jared, Claire'in çenesini tuttu. "Kendini suçlama- man gerektiğini biliyorsun. Providence'daki bekleme odasında bana söylediklerini unuttun mu? O yaşıyor, Claire. Senden başka hiç kimse, onu buraya getiremez- di."

Geri çekildi ve pencereden dışarıya baktı. Zihninin bir köşesinde; hâlâ bir sokağın köşesinde, Ryan'ın bö- lüğünün yok edilmesini izliyordu. "Her yerde çok fazla kan ve dehşet vardı. Patlamalar birbiri ardına oluyor- du," hızla gözlerini kapadı. Anıları, gözlerinin önün-

de canlanıyordu. "Onu duyabiliyor, ama göremiyor- dum," kaşları çatıldı, "göremiyordum."

Gözlerini açtı ve aceleyle gözyaşlarını sildi. "Ryan'ı ilk gördüğümde şaşırmadım; sırtında Tommy'yle birlikte bir enkaz bulutunun içinden çıkıyordu." Gü- lümsemedi. "Sırtındaki tabii ki Tommy'ydi. Ryan, onun hayatını üç kez daha kurtarmıştı." Gülümsemesi yok oldu. "Çok yakındılar ve Ryan, kendini ondan sorum- lu hissetti."

Jared ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına yürüdü. Ensesini ovaladı, endişesi ve aklına gelen hatıraları onu bunaltıyordu.

"İşte, o zaman harekete geçmeye karar verdim," diye açıklamaya devam etti, "ama ona doğru gelen bir kurşun vardı." Kahkaha attı. "O geri zekâlı, ben beyni- ni tek kurşunla dağıttıktan sonra ateş etti Jared. Böyle şeyler yalnızca filmlerde olur."

"Yani Ryan vuruldu mu?" dedim. Aklıma bu hikâyenin sonunun nasıl bitebileceğine dair bir sürü şey geliyordu. Ryan'ın yaraları hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bomba ve kurşunları o kadar detaylı tarif ediyordu ki bir an önce konuya gelmesini istiyordum.

"İki kez. Kurşunun teki bir kayadan sekerek sağ ci- ğerine ve diğeri de doğruca sol omzuna saplandı. Ka- der. Yaraları yüzünden ordudan çıkarılacak."

Jared bana baktı ve ardından yerine oturdu. Öne eğilerek dirseklerini bacaklarına dayadı. "O zaman mı karşısına çıktın?"

Claire burnunu çekti. "Tommy'yi bırakmıyordu. Parmaklarını çocuğun ceketinden zorla ayırdım."

"Gösteriş," diye homurdandı Jared.

"Ryan'ın bütün bölüğü üç saniye içinde yok oldu. Bir tanesini kurtarmak zorundaydı. Tommy'nin patlamasının on metre ilerisinde ölmüş olması önemli değildi... Ryan, onu eve götürecekti."

Gözüme dolan yaşları daha fazla tutamadım. "Onu görebilir miyiz?"

Jared bana sarılarak beni kendi yanına çekti. "Burada olduğunu bile bilmemeli. Bu riske giremeyiz." Jared'ın açıklaması çok mantıklıydı. Ryan'a Landstuhl'da yatarken, yanı başında oluşumu açıklamam çok ama çok zor olurdu.

Claire kirli ellerine baktı. "Onu patikadaki terk edilmiş bir kulübe taşıdım. Uzun bir geceydi. Ryan şoka girmişti. Onu sıcak tutmak için vücudumu kullandım. Sürekli sayıyordu ve sakinleşmesi için onunla konuşuyordum. Durumu kötüydü." Şimdiki zamana dönmeyen hemen önce gözleri buğulandı. "Sabah ezanına kadar orada kaldık ve sonra arabamla tekrar doğuya doğru yol aldık."

Albay Brand kapımızı tıklattı. Jared ve Claire hemen ayağa kalktı ve Jared beni de yanına çekti.

İki kardeş aynı anda, "Albay," dedi kafalarını sallayarak.

"Şimdilik tehlikeyi atlattı. Doktor Vanhooser, yaralarına dikiş atıyor ve kısa bir süre sonra sizinle konuşacak. Çavuş Scott'un varlığını haberdar olmaması gerektiği konusunda kendisine bilgi verildi."

"Teşekkürler Jason," dedi Claire. Rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Bilmeniz gereken bir şey var," dedi Albay Brand Jason. "Ryan'ın sıkı bir fizik tedaviye ihtiyacı olacak ve

bütün bölüğünü kaybetti. Çok fazla soru soracaktır."

"Bu Ryan için ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Çavuş Scott'ın aktif bir şekilde görevine dönme şansı neredeyse yok," dedi Albay duraksamadan.

Albayın sözleriyle rahatlamış olmaktan dolayı utanmıştım. Ryan yıkılacaktı ve ben yalnızca kendimi düşünüyordum. Ryan'ın Brown'a döneceğini ve Fareli'deki yerini yeniden alacağını düşünürken gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı kapadım.

Jared bana baktı. Albay Brand'in tahminlerinden sonra kendimi nasıl hissettiğimi biliyordum ve gözleri kısılmıştı. Yanaklarım kızarıırken yerime oturdum.

Claire renksiz koridorun sonuna doğru yürüyerek Jared'ın eline beni azarlaması için mükemmel bir şans vermiş, fakat Jared şansını değerlendirmeden cep telefonum çalmaya başlamıştı.

"Merhaba?"

"Grant hasta, sen yoksun ve Japon firması ikinci hatta cevabını bilmediğim bir sürü soru soruyor," diye konuşmaya başladı Beth. Güneyli aksanını kullanıyordu. "Söylediğin şeyin yarısını anlamıyorum Nina. Başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Gülümsedim. "Ona, şehirdışında olduğumu ve kendisini yarın arayacağımı söyle."

"Bir haftadır Grant'ın aramasını beklediğini söyledin."

"Öyleyse bir gün daha bekleyebilir," dedim.

"Sen neredesin? İmzalaman gereken bir milyon dosya var ve Peterman hesabı berbat durumda."

"Bir stajyere sor. Programlardan, muhasebecilerden çok daha iyi anlıyorlar."

"Nigh," diye içini çekti. "Neredesin?"

"Eski bir arkadaşımı ziyaret ediyorum," dedim. "Kapatmalıyım Beth. Ah, bir şey daha... Sasha'dan yardım isteme, kendisine ihtiyacımız olduğunu düşünmek gibi yanlış bir izlenime kapılabılır."

"O arkadaş kim olamaz, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Ortalarda görünmüyor. Yine."

"Ben gelene kadar tek başına halledebilirsin. Sana güveniyorum," dedim telefonu kapatırken.

"Ne oldu?" diye sordu Jared.

"Beth, Kim'in ortalarda görünmediğini söyledi. Nerede olduğunu bilmiyormuş. Kim, bunu son zamanlarda sıkça yapmaya başladı," dedim kaşlarımı çatarak.

Jared yerinde huzursuzca kıpırdandı ve ardından bakışlarını kaçırdı.

"Jared?" diye sordum suçlayıcı bir ses tonuyla. Bana bakmadı. "Konuyla ilgili bir şey biliyor musun?"

Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra kafasını bana çevirdi. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Yüzünde bana gerçekleri açıkladığı geceki ifade vardı.

Kaşlarını çatarak ona bakmayı sürdürdüm. "Kötü mü?"

Kafasını salladı. "Tehlikeli. Sana yalan söylemeyeceğim, bu yüzden lütfen bu konuyu boşver."

"Kim hakkında konuşuyoruz, öyle değil mi? Sırk gibi olan Kim?"

"Boşver Nina."

Karar verirken dizlerimi büküp duruyordum, ama

kararımı çoktan vermiş, yalnızca biraz zaman kazanmaya çalışıyordum. Jared bir kez daha içini çekerek bakışlarını kaçırdı. Başına neler geleceğini gayet iyi biliyordu.

Gözlerini kapadı ve son bir çabıyla benden ricada bulundu. "Lütfen..."

Söyleyeceği şeye kendimi hazırladım; koltuğun kenarını tutan ellerimdeki eklem yerleri pembeyaz kesilmişti. Şu son iki yılda Jared bana hayatta inanmayacağım şeyler söylemişti ve bunların çoğuna kendi gözlerimle şahit olmuştum. Yine de Kim'in benden, Jared'ın bilip benim bilmediğim bir şeyler saklıyor oluşu beni meraklandırmıştı ve ne olduğunu öğrenmeliydim.

"Jared?" İsmi söylediğim an burnunu çekti. Doğruyu bilmek, bana daha önce hiç huzur vermemiş olsa bile, kendime engel olamadım. "Kim hakkında ne biliyorsun?"

Altıncı Bölüm
Cadı

"Bu sır ona ait değil ki söyleyin," dedi Kim bekleme odasından içeri girerken.

Çılgın havalı gücümün bana oyun oynamadığını ve Kim'in gerçekten orada olduğunu idrak etmem biraz zaman aldı.

Kim, Jared'ı bilgilendirmek için bir süre duraksadı ve Jared ona doğru kafasını salladığında yanıma oturdu. Üzerinde siyah baklava desenli beyaz bir tişörtle kot pantolonu vardı ve sigara kokuyordu. Büyük kahverengi gözleri sakindi. Aslında hiç de gergin ya da huzursuz görünmüyordu.

"Burada ne yapıyorsun Kim?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Aynı soruyu ben de sana sorabiliyim."

"Durma öyleyse. Her zaman sormak için en doğru soruları biliyorsun zaten," dedim kendimi savunurcasına.

"Kim yardım etmek için burada," dedi Jared.

"Nasıl yardım edecek? Ne biliyor ki?" Kim'e baktım. "Nasıl öğrendin?"

"Sen nasıl öğrendin?" diye sordu. Beni kasten sinirlendiriyor ve ben de parmaklarımı uzun boynuna dolayıp gücüm yettiğinde onu sarsmak istiyordum.

"Komik değilsin," diye çıkıştım.

Beni bu kadar telaşlı bir halde yakaladığı için açık açık eğlendiğini belli ederek sırıttı. "Ama sen öylesin." Kollarımı kavuşturarak ayağa kalktım. Bana yardımcı olmayacaksa Jared'a sorabilirdim. Kim'i işaret ettim. "Ryan'ın yaralandığını nasıl öğrendi Jared? Bu-
raya nasıl geldi?"

"Uçakla," diye yanıt verdi Kim.

"Kes sesini!" diye bağırđım.

Jared'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrılmış, ama öfkeli olduğunu hissettiği an kendini tutmayı başarmıştı. "Kim bize yardım ediyor. En sonunda," dedi Kim'e doğru sinirli bir bakış fırlatarak.

"Haydi, söyle," dedi Kim duygusuzca. Tımak etlerini koparıyordu.

Jared'ın çenesi gerildi ve konuşmaya başladı. "Bizim durumumuzu izliyordu. Ne oldu?" dedi kaşlarını çatarak.

Bakışlarını ona sabitlemiştim. "Mantıklı bir şeyler söylemeni bekliyorum."

Jared da bana aynı şekilde baktı ve Kim gülmeye başladı.

"Dünyama hoş geldin," dedi. "O, büyük bir bilmece, öyle değil mi? Bunu sadece kendini önemli hissetmek için yapıyor. Ağzından laf alman için."

Claire içeri girdi ve aniden duraksadı. "Bu cadının burada işi ne?" dedi ağzında zehir varmış gibi.

Kim hafifçe gülümsemesine rağmen gözlerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Tanrı seni kutsasın. Neler olduğunu duydum. İyi iş çıkarmışsın küçük kız."

"Kenara çekil, Nina," dedi Claire. Ses tonu korkutucuydu. Saldırmak için hazır beklediğini gördüğümde hareket etmek için bile, fazlasıyla ürkmüştüm.

Odadaki gerginlik yeni bir boyut kazanmıştı. Bizim bulunduğumuz bekleme odası ana koridorun farklı bir kanadındaydı ve bu da Claire'in bastırıldığı öfkesi- nin doğrudan Kim'in olduğu tarafa yönelmesini kolay- laştırıyor, Kim ise en ufak bir korku emaresi göstermi- yordu.

Jared ayağa kalktı. "Yeter."

Claire bakışlarını abisine çevirdi. "Onun, burada ol- masına gerek var mı?"

Neler olduğundan haberim varmış gibi konuşmaya devam etmelerine daha da sinirleniyordum. "Burada neler oluyor?" diye bağırdım.

"Şişti!" diye susturdu beni Claire.

"İnsan mısın?" diye sordum Kim'e.

Düşünmek için bir an duraksadı. "Bazı günler öyle hissetmem de evet, öyleyim."

Jared beni de yanına alarak koltuğa oturdu ve Clai- re de başörtüsüyle oynayarak yanımızdaki yerini aldı. Kim saatine baktıktan sonra sandalyesine oturdu. Bir- denbire ortamdaki gerginlik azalmış, birkaç saniye ön- ceki anlaşmazlık ortadan kaybolmuştu. Ama yaşanan- lar birer zorlamadan ibaretti.

"Şeytanların, kendilerinden haberdar olanlara sal- dırdığını biliyorsun," dedi Kim bir şeyi açıklar gibi. Jared bu konu hakkında ilk buluşmamızda yaptığı- mız ve sonrasında "Her Şeyi Değiştiren Konuşma" olarak sevgiyle adlandırdığımız konuşma esnasın- da, Cehennem'den gelen ve Diğerleri dediğimiz bazı yaratıklar hakkında birkaç özel şeyden bahsetmişti. Kim ise konuşamayacağım insanların tarafındaydı. O

geceye dair sırlarımızı kimseyle paylaşmamıştım ve Kim'in bazı şeyleri kelimesi kelimesine tekrar ediyor oluşu beni endişelendirmişti.

"Sakin ol, Nina," dedi Jared alçak ve yumuşak bir ses tonuyla. Elini benimkinin üzerine koydu. "Korku ve öfkeden besleniyorlar."

"Yani?" dedim oturduğum yerde huzursuzca kıpır- danarak.

Kim'in vücut dili çok sakindi, ama böyle görün- meye çalıştığının farkındaydım. "Konuştuğumuz şey onları buraya çekecek Nina. Ne kadar sinirli olursan, o kadar kolayca erişebilecekler. Bu yüzden her şeyi ka- bullenmelisin. Analiz etmeye çalışma, yalnızca dinle ve kabullen."

"Erişebilecekler de ne demek oluyor?" diye sordum korkumu dizginlemeye çalışırken.

"Bu odada saldırabilecekleri tek kişi sensin," dedi Kim. Bakışları yıllarca Diğerlerinin etrafında dolanmış gibi soğuktu. Beni sakinleştirmek için öyle davranıyor- du, ama yaptığı şey beni daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

"Bunun faydası olmuyor," dedi Jared.

"Yalnızca beni dinle," dedi Kim sabırsızlanarak.

"Dinle ve kabullen," dedim derin bir nefes alarak. Jared'a baktım; yüzünde küçük ama huzur verici bir gülümseme vardı. Dikkatimi Kim'e verdim. "Tamam. Hadi söyle."

Kim'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "On altı yaşındayken bir Şeytan tarafından ele geçirildim."

Konsantre olmak zordu. Sahip olduğum tek avantaj aylar boyu duygularımı kontrol altına almakta edin- diğim ustalıktı ve kendimi sakin olmaya şartlamıştım.

"Dalga geçiyor olmalısın."

Kim konuşmasını sürdürdü. "Kusura bakmazsan, buraları biraz hızlı geçeceğim."

Kafasını salladı ve gözlerini devirdi. "Bu hikâyeye canımı sıkıyor ve asıl konuya gelmek gerekirse Pollock'lar, yani benim ailem Haçlı Şövalyeleri'nin soyundan geliyor. Bu Haçlı Şövalyeleri hac yolculuklarını sonlandırmak için *Kutsal Kabir Kilisesi*'ni kullanmışlar... Sen, iyi misin?" diye sordu Kim.

"Evet," dedim gelişigüzel bir şekilde. "Çünkü ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikrim bile yok!" diye bağırdım.

Jared kucagımda duran ellerimi kendininkilerin arasına alarak kafasını aşağı eğip doğruca gözlerimin içine baktı. "Sakin kalman çok önemli Nina."

Kim'e baktım. "Affedersin."

Özrümü duymazdan geldi. "Her neyse, Haçlıları hatırlıyor musun Nigh? İngiliz şövalyelerini? Robin Hood'u... Kral Richard'ı?" Kafasını evet der gibi salladım. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok."

İçimi çektim ve Jared sinirle kafasını salladı. "Yardımcı olmuyorsun."

Kim bir kez daha güldü ve kafasını aşağı eğdi. "Özür dilerim. Bu hikâyeyi anlatmaktan ne kadar nefret ettiğimi tarif edemem doğrusu."

"Dene," dedi Jared dişlerinin arasından.

Kim bakışlarını bana çevirdi. "Tapınak Şövalyeleri savaşlarını Kudüs'te bulunan çok kutsal bir yere taşıdılar. Adı, Kutsal Kabir Kilisesi ve bir zamanlar Afrodit'in tapınağıymış. Hristiyanlar burayı, Golgota Tepesi ve... İsa'nın çarmıha gerildiği yer olarak bilirler.

"İlk Haçlı Seferi silahlı bir kutsal sefer olarak görülüyor ve Haçlıların hepsi kutsal seferin Kutsal Kabir Kilisesi'nde dua etmeden bitmeyeceğine inanıyordu. İşler de burada kızışmaya başlamış. Benim atalarım, bir tanesi kutsal yolculuğu sırasında Kutsal Kabir Kilisesi'nin altında bir şey bulmuş. Gördüğü şey bir kitap. Bir İncil."

"Öyleyse siz İncil'in koruyucuları mısınız?" Duyduklarıma inanamaz bir halde Jared'a baktım. "Bu harika bir şey. Sanırım."

"Kutsal İncil'den bahsetmiyoruz Nigh," dedi Kim. "Onu gördün."

"Shax'in İncili'nden mi bahsediyorsun?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Kilisenin altındaki bir mahzende saklanıyordu ve söylentilere göre Hadrian burada gerçek haçı ve İsa'nın mezarını bulmuştu."

"Bu, kutsallığa yapılan bir saygısızlık değil mi? Cehennem'in İncili'nin Hz. İsa'nın mezarı olarak düşünülen bir yerin altında saklanması yani?" dedim.

Kim şakaklarını ovaladı. Binlerce kere cevapladığı bir soru sormuştum. "Oranın kutsallığı Shax ve birliklerinin onu bulmasını engelledi. Büyükbabam bundan habersizdi ve kitabı yerinden çıkardı ve önemini kavradıktan sonra onu korumaya ant içti. Bu yemin ve kitap ailemizi nesiller boyunca lanetledi."

"Lanetler de burada pek bir popüler," diye homurdandım.

Kim, Jared'a baktı.

"Özür dilerim," dedim gülerken. Kahkahalarımın eğleniyor olmakla bir ilgisi yoktu. "Bütün bunlar biraz fazla. Hatta benim için bile, sonuçta Shax'i gördüm."

Oda soğudu ve Jared ile Claire hızla başlarını yukarı kaldırarak tavana baktılar. Jared beni yanına çekti ve Claire de diğer yanına oturarak elini dizime koydu. Işıklar yanıp söniyor ve Jared ile Claire'in sıcak bedenleriyle dahi soğuktan titriyordum. Loş aydınlatma ışıkları odadaki havadan daha sıcaktı.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım.

"Bu beş oldu Nina. Sakin ol," dedi Claire düz bir ses tonuyla. "Biz buradayken sana hiçbir şey olmayacak. Sadece normalden fazla bize odaklandılar, hepsi bu."

"Fazla mı odaklandılar?" diye sordum.

Kim yukarı baktı. "Ah.. Muhtemelen bir ya da iki tane birlik var... ya da bir tane gerçekten güçlü bir birlik de olabilir."

Titredim. "Hangisi daha kötü?"

"Bir tanesi," diye fısıldadı Claire. Sezgilerine güveniyordu ve yüzünde düşünceli, akli karışmış gibi bir ifade vardı.

Kim dikkatini bana yöneltti; davranışları çok garipti. Her zaman rahat biri olmuştu, ama etrafımız bu kadar fazla Diğerleri ile çevriliyken böyle sakin kalabilmesi gerçekten inanılmazdı.

"Kitabı Kutsal Kabir Kilisesi'ne geri getirmeye çalışsan hiç kimse başarılı olamazdı. Jack ve Gabe'in kitabı amcamdan çalmasının, Shax bizi bu durumdan sorumlu tutana kadar ailemizin başına gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünüyorduk. İşte, o zaman hastalandım... ya da biz öyle olduğunu sandık."

Sıcaklığın aniden düşüşüne ve milyonlarca Şeytan'ın bizi çevrelediğini bilmeme rağmen çenemi yumruk yaptığım ellerimin üzerine koydum. Aniden

olanlar beni etkilemez olmuştu. "Ele geçirilmiştin. Rahipler ve bezelye çorbası gibi mi? Hadi ama Kim."

"Çoğunu hatırlamıyorum. Sadece babamın hiçbir masraftan kaçmadan en iyilerin de en iyisini bulduğunu biliyorum, o kadar. Peder Gary ve Peder Carnie, işlerini bitirdiklerinde... değişmiştim."

Jared elimi sıktı. "İnsanlar bu şekilde ele geçirildiklerinde hayatlarının sonuna dek zayıf düşerler. Peder Carnie içindeki Şeytan'ı çıkarırken Kim içinde bir şeyi tutmayı başarmış. Güçlerini, kendi istekleriyle arkalarında bırakmazlar. Kim, güçlerini onlardan almış ve bu yüzden ondan korkuyorlar."

"Ne çeşit bir güç bu?" diye sordum.

"Her şeyi bilme, ölü dillerini anlama vs. Ayrıca ne zaman harekete geçeceklerini, ne zaman yaklaşacaklarını, ne zaman gideceklerini ve neden harekete geçtiklerini biliyorum. Ve sanırım istersem güçlerini ellerinden alabilirim, ama hiçbir denememe izin verecek kadar yanıma yaklaşmıyor."

"Yani... Kim'in varlığı çok değerli," dedi Claire somurtarak. "Onları hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde etkiliyor."

"Ben... sen..." Aklımdan milyonlarca soru geçiyordu, ama en üzücü olan şey hiçbir şeyin bağımsız olmamasıydı. Normal hayatım Jared'la olan yaşantımla iç içe geçmişti.

Etrafımdaki hava yoğunlaşıp sanki elektrikle dolmaya başladı. Odadaki sandalyelerden bir tanesinin yanındaki masa sallandı ve birkaç santimlik bir mesafe boyunca yerde sürüklendi.

"Şimdi ne oldu?" diye sordum.

Masa tekrar titremeye başladı ve ardından duvara çarptı. Yerden, sürtünme yüzünden sesler çıkıyordu.

"Sevgilim," diye uyardı Jared.

Parmaklarıyla küçük daireler oluşturarak şakaklarını ovalıyordum. "Tamam," diye fısıldadım. Şeytanların güçlerini aldığı olumsuzluktan arınmaya çalıştım. "Şimdi ne olacak?"

"Size yardım edebilirim," dedi Kim hiç alışıktır. "Kitabı bulmanıza yardım edebilirim Nigh. Bana söyleyeceklerdir. Söylemeleri gerek."

Yüzümdeki bütün kan çekildi. "Yani sen... sen Şeytanlara fısıldayanlar gibisin. Benim kaçık arkadaşım Kim. Mükemmel."

Latından alınmamış olan Kim kafasını salladı.

"Buraya neden geldiğini söylemedin," dedim.

"Ryan'ın durumunu kontrol etmeye geldim. Ayrıca size bazı haberlerim var."

Haberler genelde Samuel'in işiydi ve onun yerine neden Kim'in gönderildiğini merak ettim. Ne kadar fazla bilirsem, gerçek o kadar daha az mantıklı geliyordu. Her zamanki gibi.

Claire sandalyesine kurularak bacak bacak üstüne attı. "Eee? Söylesene?"

"Jared ve üstü kapalı yürüttüğü operasyondan haberleri var. Çok fazla soru sordu ve Jared'in neyin peşinde olduğunu biliyorlar. Kitabın yeri yalnızca birkaç gün içinde altı kere değiştirildi. Eve döndüğümüzde yapacak bir sürü işimiz var."

Jared rahatsız olarak Kim'e baktı. "Geri almadan kitaba bakmam gerek. Sayfaların arasında, Nina'ya yardım edecek şeyler var."

"Böyle anlaşırmıştık zaten, değil mi?" diye cevap verdi Kim.

Jared kafasını salladı ve ardından kardeşine döndü. "Ryan'ın durumu düzeldiğine göre, geri dönmeliyiz. Albay ne kadar süre burada kalacağını söyledi mi?"

Claire omzunu silkti. "Muhtemelen ülkeye geri dönmek duruma gelene dek buradayız ve sonrasında fizik tedavi görecektir. Sizi gelişmelerden haberdar ederim."

Yerde sürüklenen küçük masaya baktım. İki yüz kadar Şeytan etrafımızda dolanıyor ve konuştuğumuz konuyu biliyorlardı. Hava, normal sıcaklığına dönmüş, ama yer karosu boyunca bir nesnenin sürüklenmesini görmek beni rahatsız etmişti. Fakat bu bile, Hayatım yine kontrolden çıkıyordu. Tek fark artık kaçabileceğim normal bir hayatımın olmayışındı.

Beni normal hayatıma bağlayan kişilerden bir tanesi hasta yatağında yatıyor, bir diğeri ise sıradanlıkla ilgisi olmayan şeylerden bahsederek yanımda oturuyordu. Bu durum o kadar garipti ki Kim'in diğer hayatıma ait olduğunu anımsamakta bile zorlanıyordum. Yeniden öfkelenmişim. Bana yalan söylenmişti. "Siz ikiniz hangi anlaşmadan bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Kitabı Shax'ten almasına yardım edersem erkeğin onu Kutsal Kabir Kilisesi'ne götürmemde bana yardımcı olacak," dedi Kim.

"Bana bunlardan bahsedecek miydin?" dedim Jared'a.

Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Bunu konuşmuş-tuk."

"Evet, beni doğrudan ilgilendirmeyen şeyleri benimle paylaşmayacaktın. Ama ilk önce Ryan ve şimdi de Kim! Onlar benim arkadaşım! Jared!"

"Hâlâ arkadaşız," dedi Kim.

Onu görmezden geldim. "Ryan'ı göremeyeceğinden emin misin?" diye sordum Claire'e. Özür diler gibi kafasını salladı. "Seni tekrar görmek güzeldi," dedim ona sarılırken. "Kim..." Konuşmaya devam edemedim, söyleyecek güzel bir şeyler bulamıyordum.

Kim bana ihanet etmişti; gizem zırvallıklarıyla kafamı doldurmuş ve ele geçirilmesi, Haçlılar ve kiliseye dair anlattığı acıklı hikâyesiyle bana bir darbe daha indirmişti. Ve şimdi de "Şeytanların Üzerindeki Etkisi" yüzünden kitabı bulmamıza yardım edecekti. Umu- rumda değildi! Normal hayatıma ait normal bir arkadaşım olarak kalmalıydı, bunun yerine tutunduğum şeyi elimden almıştı.

Gabe geri dönmemizi istemişti; Kim hakkındaki gerçeği öğrenmemem gerekip gerekmediği konusunda meraklanmadan duramıyordum. Gabe'in ortaya çıkışı, babalık içgüdüleriyle beni korumasıyla mı yoksa farklı bir şeyle mi ilgiliydi? Belki de Kim bize yardım etmeyecekti? Belki de diğer taraf için çalışıyordu.

Jared bana seslendiğinde asansöre varmak üzereydim. Hemen elimi tuttu ve aniden durarak tam da adım atacakken geriye doğru sendelememe sebep oldu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim onu koridora doğru çekştirerek.

Beni bir kez daha durdurdu. "Lütfen, neler olduğunu söyler misin?"

"Hayır," diye çıktım asansörün düğmesine basarken. "Bu, sana gerçeğin tamamını anlatmamı gerektirir, fakat bizim ilişkimiz bu şekilde yürümüyor."

Kapı açıldı ve Jared'ı içeri çektim. Yalnızdık, uzun süredir ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Asansör kabinine yaslanıp içimi çektim. "Bu olmaz."

"Ne olmaz? Nina, konuş benimle," dedi Jared elle- riyle başımı tutarak.

"O, benim arkadaşım Jared! Diğer taraftaydı, beni ayakta tutan bazen de çıldırtan taraftaydı. Ama şimdi hepsi yok oldu! Bitti!"

Jared yüzümü avuçlarının içine aldı. "O hâlâ senin arkadaşın. Brown'daki hayatın değişmedi ki!"

"Değişmedi mi? Tamamen yok oldu!"

Kaşlarını çattı. "Biraz da olumlu tarafından bakalım. Artık bununla ilgili konuşacak biri var. Diğer taraftan olup anlayabilecek biri."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu cennet cehennem fiyaskosunda kaybolmamak için... onlara ihtiyacım vardı Jared."

"O bir insan, Nina. Bazı şeyleri farklı hallediyor olabilir, ama nasıl hissettiğini biliyor. Bazı şeyleri bilmenin ve bu yüzden farklı olmanın nasıl olduğunu biliyor. Bunu kabullenmelisin."

"Kabullenmek mi?" diyerek homurdandım. "Anlamıyorsun."

Jared elimi tuttu ve parmaklarını öptü. "Bu iyi bir şey. Onun yardımıyla kitabı bulabiliriz."

"Mükemmel!" dedim kapı açılırken. "Şu lanet olası kitabı bulup ondan kurtulalım! Kiliseye götürelim, kâbuslarımdan kurtulayım, Kim yine eski Kim olabilirsin ve ben de hayatıma geri dönebileyim!"

Albay Brand bizi alana götürecek aracın yanında bekliyordu. Jared'la araba yolculuğu boyunca sessizliğimizi korumuştuk. Uçak kalktığı an yeniden konuşmaya başladık.

"Nina, kitabı geri almamız yetmez. Onu okumamız; Jack'in kitabı Kim'in amcasından neden çaldığını öğrenmemiz lazım."

"Çünkü Jack bir deliydi, işte, bu yüzden çaldı!" Jared sinirle iç çekti. "Bize nedenini söyleyip duruyorlar. Rüyalarında."

Çatıdayken Jack'in söylediği şeyleri düşündüm. Onu kurtarmalıyım. Bu dünyada, uğruna kendi hayatını riske atacağı iki kadın vardı. Bizi, yalnızca Jared ve benim erişebildiğim kutuya götüren ve yüzüğümün içinde gizlenen yazıyı düşündüm. Kitabı, beni kurtarmak için çalmıştı.

Ama neden kurtarmak için?

Gözlerimi kıstım. "Senden bir şeyler sakladığımı mı ima ediyorsun? Çünkü bu... tamamen ikiye bölünmüş olur."

Kaşlarını çatı. "Hayır. Ama rüyalarının ne anlama geldiğini bize söyleyecek birini bulmak zorundayız."

"Bunu kim yapabilir ki Jared? Eli ve Samuel dışında yani. Bize bir şey söylemiyorlar, değil mi? Başka kim bilebilir ki?"

"Onlara yeniden soru sormak pek akıllıca olmayabilir. Kim, konunun peşinde olduklarını söyledi. Böyle bir ortamda sır tutmak imkânsız. Bir insana ihtiyacımız var."

"Bir insan rüyalarını anlayamaz Jared. Tabii zaten bilmiyorsa. Belki Graham'ın adamlarından birine sorabiliriz, ne dersin?"

Derin düşüncelere dalmış bir şekilde kafasını salladı. "Claire hepsini öldürdü. En ufak şeyi bilecek herkes ölü."

Aklıma gelen fikirle aniden mideme ağrılar saplandı.

"Ne oldu?" diye sordu Jared endişeyle.

Hızla başka bir seçeneğimiz olup olmadığını düşündüm. Adını söylememek için kendimi ne kadar zorlasam da bizim tek seçeneğimiz oydu. "Annem," diye fısıldadım. "Cynthia biliyor olmalı."

Jared kaşlarını kaldırdı. "Jack ona hiçbir şey anlatmazdı."

"Buna gerçekten inanmıyorsun, öyle değil mi?" diye sordum kuşkuyla.

Bakışlarını bana çevirdi ve ardından gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Haklısın. Asıl soru, bize bildiklerini nasıl anlattıracağımız."

"Anlatacaktır," dedim kendimden emin bir ses tonuyla.

Yedinci Bölüm
Mükemmel Birleşme

"Geleceğinizden haberim yoktu," dedi Cynthia eliyle saçlarını düzeltirken. "Bir bağış etkinliğine katılmalıyım, canım. Yarın öğle yemeği yeriz."

Çıkmasını engellemek için kapının önüne geçtim. "Bu önemli bir konu."

Neşeden olmadığı belli olan bir kahkaha attı. "Seri temin ederim ki söyleyeceğin her neyse göğüs kanserinden daha önemli olamaz." Ben hareket etmeyince onaylamadığını gösteren bir ifadeyle kafasını salladı. Yüzünde insanlara gözdağı verirken olduğu gibi bir ifade belirmişti. "Geçmeme hemen izin vereceksin küçük hanım."

İçgüdüsel olarak söylediği şeyi yaptım. Soytarılıkla uğraşacak bir modda olmadığını anlayarak zayıf noktasına çalışmaya karar verdim.

"Babam birkaç yıl önce bir kitap çalmış. Hatırlıyor musun?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı; sözlerimden açıkça huzursuz olmuştu. "Babanın işi gemicilikti. Bir kitapta onun ilgisini çeken ne olabilir ki?"

"Çaldı, anne. Kitabı kendi gözlerimle gördüm. Hatta kitap Jared'in ellerinin arasındaydı."

Cynthia soğuk bakışlarını hızla Jared'a çevirdi ve ardından gözlerini kıstı. "Bu noktada sormam gerekiyor Jared. Nina'yı öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi kendinden emin bir şekilde. Anneme doğru bir adım attı. "Hayır, zaten bu yüzden buradayız. Jack'in kitabı neden aldığını öğrenmemiz lazım. İçinde ne bulmayı umuyordu?"

Cynthia rahatlayarak çenesini yukarı kaldırdı. "Nina, bu gibi şeyleri... görmezden gelersen, emin ol onlardan kurtulacaksın. Şimdi, gerçekten de gitmem..."

Jared'ın çenesi gerildi ve sonra kapıya doğru bir adım attı.

"Üzgünüm Bayan Grey, ama bize bildiklerinizi anlatmadan gitmenize izin veremem."

Cynthia etkilenmemişti. İstese Jared'ı aşabilecek gibi bir duruşu vardı, ama bizi ardında bırakarak evden çıkmak için fazla kibardı.

"Size bir şey bildiğimi düşündüren nedir?" diye sordu yüzünde oluşan hafif bir gülümsemeyle.

Kollarımı kavuşturdum. "Çünkü her şeyi biliyorsun, anne."

Yüzüne, kendinden memnun olduğunu gösteren bir ifade yerleşti. "Baban, bu yeteneğimi yıllarca görmezden geldi. Birilerinin fark etmesi çok hoş."

"Yardıma ihtiyacımız var, Cynthia," dedi Jared. "Jack neden Shax'in kitabının Nina'yı kurtaracağını düşündü?"

"Gerçekler sana yalnızca acı verecek tatlım," dedi Cynthia. Sözleri yumuşak olsa bile bakışları duygudan yoksundu.

Uyansını dikkatle düşünürken dudaklarımı ince bir çizgi haline gelecek şekilde sıkıca kapadım. Ben kararımı vermeden Jared konuştu.

"Yalnızca bir kez daha soracağım Cynthia. Jack'in kitabı alına sebebi hakkında ne biliyorsun?" Cynthia kıkırdadı. "Böyle içi boş tehditlere boyun eğmem."

Jared kapıya yaslandı. "Bütün bir gece burada durabilirim Cynthia. Başış toplantısı senin için ne kadar önemli?"

"Pekâlâ, o zaman," dedi annem. Ağırlığını bir bacığına verdi. Öfkelenmişti. "Baban hiçbir zaman bir çocuk istemedi. Ben de... pek anne olmak istemiyordum... ve onu hiç sorgulamadım. Ama sen çıkageldiğinde Nina onu değiştirdin. Seni bir şeyleri bekler gibi izliyordu. Ona bir keresinde sana neden böyle baktığını sormuştum. Yüzündeki ifadede hem tiksime hem de utanç vardı, ama cevap vermedi. Yalnızca arkasını dönüp gitti."

Sözleri canımı öylesine acıtmıştı ki kalbime binlerce iğne saplanıyormuş gibi hissettim.

Jared elimi tuttu. "Jack, Nina'ya tapardı. Onun yaşamını kurtarmaya çalışırken öldü."

Cynthia bir kez daha kahkaha attı. "Yanlış anladınız. Jack, Nina'yı ilk kez kollarına aldığı anda onun için hiçbir şey önemini yitirdi. Bakışlarından kendisi için hiçbir şeyin Nina kadar kıymetli olmadığı okunurdu," diyerek duraksadı. "Ama korkuyordu."

Boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım. "Neden korkuyordu?"

"Sanırım senden," diyerek omzunu silkti Cynthia. Bakışlarını Jared'a çevirdi; suçlayıcı ve kınayıcı bir şekilde bakıyordu. "Baban Nina'ya âşık olduğunu anladığında Jack'e bir hikâyeden söz etti ve bu hikâye

almak için çırpındığınız kitabın son bölümlerinden birindeydi. İlahi varlığı doğuran kadını ve doğan çocuğun dengeyi bozmasını konu alıyordu."

Yüzümü ekşittim. "Meryem Ana ve İsa'nın hikâyesinden mi bahsediyorsun? Bunun benim ve Jared'la ne ilgisi olabilir ki?"

Cynthia içini çekti. "Hayır tatlım. İlahi varlıklar meleklerdir. Cehennem; bir kadının onların güçlerini sarsacak güçte bir meleğin çocuğunu doğuracağına inanıyor."

Jared kaşlarını çatı. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Neden Nina, o halde? Kadınlar, yüzyıllardır Yarımkarların çocuklarını doğuruyor. Nina'yla bir bebeğimiz olsa bile, damarlarında sadece çok az bir ilahi kan dolaşacak. Bu neden Cehennem'i ilgilendirsin?"

"Bir kadın İsa'nın çocuğunu doğurdu Jared," diye tersledi Cynthia.

"O bir insandı," dedim.

Cynthia tek kaşını kaldırdı. "Mucizeleri gerçekleştirip yeniden dirilen bir ölümlü mü? Böyle bir insan... Şimdi müsaade ederseniz..."

Jared yerinden kıpırdamadı; hâlâ tatmin olmamıştı. "Gabe ve Jack, Nina'nın kehanetteki kadın olacağına inanıyorlardı ve kitabı da bunu durdurmanın bir yolunu bulmak için çaldılar, öyle mi?"

"İki kez çaldılar," diye düzeltti Cynthia. "İlkinde bir aileden... Pollock'lardan. Kitabı korumak için bütün hayatları boyunca uğraştılar. Shax ve adamları bir şekilde Pollock'lara haber verdi ve babanlar yakalandı. Pollock'larla birbirlerinin kafasını karıştırmakla meşgulken Shax de kitabını geri aldı. Aylar sonra Gabe

kitabın izini tekrar buldu ve tekrar geri alabildiler. Ve her şey böyle başladı.

"Anne," dedim sabırsızlıkla. "Ne, ne zaman başladı?"

Gözleri büyüdü ve ellerini yukarı doğru kaldırarak parmaklarını açtı. "Bu Nina! Bu! Seni ve babanı korumanın Ryellar için zorlaşması, karanlık şeylerin evimizi her gün sarmalaması, onun ölümü. Nina, başka ne söylemiş olabilirim ki?" dedi bıkkın bir şekilde.

"Tamam, tamam. Üzgünüm," dedim onu sakinleştirmek için.

Omuzları gevşedi ve yüzündeki ifade yumuşadı. "Şimdi eğer müsaade ederseniz, gerçekten gitmem gerekiyor," dedi Jared'ın yanından geçerken.

Jared'ın yüzüye kasılmıştı. Aniden sinirlendi. "Nina'nın hayatını kurtarmaya çalışıyorum ve sen bir partiye geç kalacağın için endişeleniyorsun, öyle mi?"

Cynthia üzgün bir ifadeyle bana baktı. "Bir annenin görevi çocuğunu korumaktır. Fakat bazen kendilerini kurtarmalarına izin vermeliyiz."

Söylediği şeyler içime işlemişti. Aramız hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ve hiçbir zaman çok yakın değildik, ama ne zaman ona ihtiyacım olsa yanımda olurdu. Ama şimdi, kendimi bir yetim gibi hissediyordum.

Annem, kendisini bekleyen araca doğru hızla yürüdü ve Robert kapıyı ardından kapattığında gözden kayboldu.

Jared beni kollarının arasına aldı ve yanağımı göğsüne dayadı.

"Şu an nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum," diye fısıldadı. "Ama iki şeyi unutmamanı istiyorum:

Cynthia kendini çaresiz hissediyor ve bu da başa çıkabileceği bir duygu değil ve sana, seni sevdiğimi, sana karşı hissettiğim bu aşkı; hayatım boyunca hissettiğim hiçbir şeye benzemediğini hatırlatmak istiyorum. Sana kendini değersiz ya da bir şekilde istenmediğini hissettirdiyse... aldığın her nefesin benim için ne kadar kıymetli olduğunu bilmeni istiyorum."

Kafamı salladım. Duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeyleri söylediği için teşekkür edemiyordum.

Merdivenlere doğru yürüdük ve ilk basamakta duraksadım. "Onun hakkında... daha fazla düşünmek istemiyorum."

Jared kafasını salladı. "Öyleyse söylediği şeyi düşünelim."

Ufak bir kahkaha attım. "Cehennem'in kehanetindeki kadın mıyım yani? Son yirmi dört saat içinde hakkımda çok fazla şey söylendi, ama bu büyük ödülü kazandı."

Jared gülümsememişti. "Ya doğruysa? Sonuçta Cynthia dünya üzerindeki en yaratıcı insan değil. Neden yalan söylersin?"

Kafamı kaldırarak ona inanmayan gözlerle baktım. "Jared? Saçmalıklarına kulak astığına inanamıyorum! Babam hiç çocuk istemezmiş. Bu o kadar komik ki! Jack, birinin hayal edebileceği en iyi babaydı. Kendin söyledin... bana tapardı."

"Cynthia, onun çocukları sevmediğini söylemedi. Bence bir şeyleri önlemeye çalışıyordu. Soyağacını araştırmalıyız."

Gözlerimi devirdim. "Samanlıkta iğne aramaktan

bahsediyorsun. Bunu tartışarak bile zamanımızı har ediyoruz."

"Ailen hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Peki ya, sen ailen hakkında ne biliyorsun?" diye-

rek cevap verdim.

"Güney Dakota'dan bir amcam var. Kaşları çatıldı. 'Güney Dakota'dan bir amcam var. Büyükbabam ve büyükannemse öldü, bunu biliyor-

sun."

"Benimkiler de öyle. Anne ve babamın kardeşi yok, Jared. Konuşabileceğim birileri yok."

"Öyleyse Jack'in tarafını araştırmakla başlayabili-

riz," dedi ayağa kalkarak. "Cynthia böyle şeyleri ne-

rede saklıyor?"

"Ne gibi şeyleri?"

"Aile albümleri, gazete kupürleri... belki de bir soy-

ağacı?"

"Öyle bir şey görmedim," dedim omzumu silkerek.

Jared içini çekti. "Jack'in ofisinde bir aile arması

var. Ailesinin onun için önemli olmadığını söyleye-

mezsin."

Yüzümü ellerimin arasına alarak bir süre düşün-

düm. Kafamda Cynthia'nın sözleri yankılanıyordu.

Kim'in ve Cynthia'nın hikâyeleri; kehanet ve kehane-

tin yazılı olduğu kitap yüzünden birbirine girmişti. Bir

şekilde hayatım, evimin ortasında bir Şeytan'ın dikil-

diği günkünden bile daha karmaşık bir hale gelmişti.

"Babamın çalışma odası..." dedim devamını getire-

medim.

"Aklına bir şey mi geldi?" dedi Jared beni ayağa kal-

dırırken.

Gözlerim açıldı. "Geçen yıl Jack'in çalışma odasın-
da Providence Limanı dosyasını ararken bir çekmece-
nin kilitli olduğunu fark etmiştim. Anahtarları hiçbir
zaman bulamadım ve aradığım belgeyi bulduğumda
da bu tamamen aklımdan çıktı."

Hızla merdivenleri tırmandık. Açılmayan çekmece-
yi bulana kadar hepsini teker teker açtım. "İşte, bu,"
dedim. "Masadaki anahtarlar bunu açmıyor, hepsini
denedim."

Jared odaya göz attı ve çekmeceyi gelişigüzel bir
şekilde çekti. Biraz gürültü yapmış olsak da çekmece
kolayca açılmıştı, Jared için.

"Bu da başka bir yöntem tabii," dedim sırtarak.

Jared her dosyaya hızlıca göz attı. "Sen alttan başla,
ortada buluşuruz."

Dizlerimin üzerine çömeldim ve çekmecenin içine
baktım. Eski fotoğraflar ve yabancı banka hesapları dı-
şında, özellikle de ailemiz hakkında hiçbir şey yoktu.
Son kez bu odada araştırma yaparkenki sinirim beni
yine ele geçirmeye başlıyordu.

Ben bir taneyi bitirene kadar Jared üç sırayı kontrol
etmişti. Dördüncüye geldiğinde durdu. Bir kâğıdı ha-
vaya kaldırdı ve bakışlarını duvara çevirdi.

"Nedir o?" diye sordum. Cevap vermeden evvel
duvarlarda asılı olan hanedan armasının bir çizimi ol-
duğunu gördüm.

"Frank'lar senin için bir şey ifade ediyor mu Nina?"
diye sordu.

Hayır anlamında kafamı sallayıp ayağa kalktım.

"Hayır, etmeli mi?"

"İrlandalı'sın, değil mi?"

"Evet? Neden soruyorsun?" Bazı günler gerçeğe ulaşmak için adım adım hareket etmesine dayanacak sabrım vardı ve bugün, kesinlikle o günlerden biri değildi.

"Bu genel bir yanlış anlaşılma. Jack, özellikle kendisine ait olmayan bir şeyi sergilemezdi."

"Anlamıyorum," dedim bir an önce asıl konuya gelmesini umarak.

"Hanedan armaları, yüzü savaş sırasında örtülü şövalyeleri belirlemek için tasarlanır ve babadan oğla miras kalırdı, yani bütün ailenin ya da bu soyadının "Grey" armasını taşıması çok anlamsız ve bu yüzden bu arma kuşaktan kuşağa aktarılmış olmalı."

"Peki."

Jared çizimi inceledi. "Benzerler, ama birebir aynı değiller. Gördüğüm hiçbir hanedan armasına benzemiyor."

Jared kâğıdı bana verdi ve yanlış çizilmiş ürkütücü yaratığa baktım. Büyük bir kedinin, yüksek ihtimalle bir panterin ya da bir leoparın gövdesine benzeyen bir gövdesi ve bir ayıninkine benzer pençeleri vardı. Gövdesinden üzerinde boynuzlar olan kafalar çıkıyordu ve her bir boynuzda bir tane karga oturuyordu. Grotesk bir figürdü.

"Bizim hanedan armamız bu mu? Kusabilirim," dedim kâğıdı Jared'a geri vererek. "Jack'in değiştirmesine ne şaşırmamak gerek. Duvarına böyle canavarımsı bir şey asamazdı."

"Vahiy'de bahsedilen yaratığa çok benziyor," dedi kâğıttaki siyah çizgilere bakarak. "Kafalar, boynuz ve kargalar..."

"Ne yaratığı?" dedim ihtiyatlı bir şekilde.

Jared bir an donup kaldı, fakat sonra belgeleri çekmeceye yerleştirdi. Bir kez daha duraksayarak buna sebep olan belgeye doğru eğildi ve omuzları düştü. "Ah, hayır," diye fısıldadı.

"Ne buldun?" diye sordum vereceği cevaptan korkarak.

Gergin bir şekilde ensesini ovaladı ve kâğıdı dosyanın içinden çıkardı. Bir kez daha baktı ve sonra sıkıca gözlerini kapattı.

Huzursuzca kıpırdandım. "Kötü, değil mi?"

Yavaşça gözlerini açtı ve gözlerinin içine baktığım anda bütün vücudumu bir panik dalgası esir aldı. Bakışlarını duvardaki hanedan armasına çevirdi. "Nina, emin ol bilmek istemezsin."

"Bu noktada bilmem gerektiğini düşünüyorum," dedim kâğıdı elinden alırken.

Kafasını salladı. "Senin her şeyi öğrenmeni önleyerek de sorunu nasıl çözeceğimi bulabilirim. Bunu daha önce konuşmuştuk. Bilmek istemezsen, güven bana."

Kâğıda baktım. Üzerinde aile ağacına benzer şekilde isimler yazılıydı ve aradaki fark, bu isimlerin tek sıra halinde yazılmış olmasıydı. İsmim en alttaydı. Listenin üstünde 3. Dagobert, 1. Clovis gibi isimler vardı. En yukarıda ise iki babasıyla birlikte Merovius vardı. Birisi Kral Clodian ve diğer isim ise... Bu isim dizlerinin titremesine sebep olmuştu ve kâğıdı yere düşürdüm.

Ağırılığımı Jared'a vermiştim. "Sevgilim?" dedi gözlerime bakabilmek için çenemi yukarı kaldırarak. Beni kollarına aldı ve Jack'in sandalyesine bırakarak önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu... bu ne anlama geliyor? Denizlerin Canavarı da ne?" diye bağırdım.

Jared kafasını salladı. "Bu sadece bir hikâye Nina. Gerçek değil."

"Anlat bana," diye fısıldadım.

Dişlerini gıcırdattı. "İstemiyorum."

"Ben neyim?"

Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Sen bir insansın, ama damarlarında akan kan son derece önemli."

"Bilmek zorundayım," dedim parmağımıyla yanaklarına dokunarak.

Jared da en az benim kadar dehşete düşmüş görünüyordu. Başlangıçta, beni gündelik hayatımdan koparıp kendi hayatının içine çekmek için uğraşmıştı. Şimdiyse onu hayatıma soktuğum için pişmanlık duyuyordum; sonu olmayan bir kâbusun içine doğru sürükleniyorduk.

Jared derin bir nefes aldı. "Merovenj Hanedanı. Sen bu hanedanın bir parçasısın Nina. Çok uzun bir süre önce ailen doğrudan İsa Peygamber'in soyundan geldiğine inanarak ilahi gücüyle dünyayı yönetirdi."

"İsa'nın çocuğu yoktu," diyerek dudaklarımı büzdüm.

"Efsaneye göre İsa ve Mecdelli Meryem evliydi ve çocukları da Merovenjlerin atalarıydı. Merovenjler, güçlerini ellerinde tutabilmek ve ebedileştirmek için bu efsaneden bahsetmezlerdi. Günümüzde bu hikâyeye hâlâ inananlar var."

"Sen doğru olmadığını mı söylüyorsun? İşte, şimdi rahatladım. Gerçekten çok korkmuştum."

"Merovenjlerin hayatta kalmak için efsaneyi ebedileştirdiklerini söylüyorum. Onlar ölümsüzlerin ataları, ama gerçek yüzünden kendi zamanlarında dışlanmışlardı. Hepsini yakalayıp öldürüyorlardı."

"Yeniden endişelenmeye başladım," dedim yüzümdeki saçları üfleyerek.

Jared dikkatle bir sonraki sözcüklerini seçerken bakışlarını kaçırды. "Nefilleri duydun mu Nina?"

Kafamı hayır dercesine salladım. Anlatacaklarının nerede son bulacağını merak ediyordum.

"Pekâlâ," dedi, "Davud ve Golyat hikâyesini duydun mu?"

"Evet," dedim. "Bir devin kafasına taş atarak onu öldüren küçük çocukla ilgiliydi."

"Golyat, diğer devler gibi değildi. Ailesi vardı ve bazıları onlara Anakimler, bazıları da Nefilimler dedi. Birçok kabileleri vardı ve boyları iki ile dört metre arasındaydı. Bazılarının iki dişi vardı. Farklıydılar; tamamen insan değillerdi. İncil'de onlar için şöyle söyleniyor: 'İlahi varlıklar insan kızlarının güzelliğini görünce beğendikleriyle evlendiler. İlahi varlıkların insan kızlarıyla evlenip çocuk sahibi olduğu günlerde ve daha sonra yeryüzünde Nefiller vardı.'"

"İlahi varlıklar mı? Cynthia'nın söz ettiği gibi yani?" diye sordum.

"Evet, melekler."

"Bütün İncil'i ezbere biliyor musun?" diye sordum. Aklımı ele geçirmeye başlayan korkutucu düşüncelerle savaşıma çalışıyordum.

"Çoğunu," dedi. Hafifçe gülümsedi, ama bu gülümseme anında yok oldu. "Tanrı, Nefilleri bir selle

yok etti çünkü onların kanı... kirlenmişti. Âdem'den İbrahim'e kadar saf bir kana ihtiyacı vardı çünkü onlar Mesih'in ataları olacaktı. Nuh, kanı temizledi ve kehanetin gerçekleşeceğinden emin oldu."

"Devrelerim yandı," diye sızlandım kafamı kaşıyarak.

Jared beni kollarının arasına alarak saçlarımı öptü. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?" diye fısıldadı yavaşça. "Jack, bir çocuk sahibi olmak istemiyordu çünkü Nefillerin kanını taşıdığını biliyordu ve Merovenjler Şeytan'ın Doğumu'nda kehanetin bir parçası. Sana âşık olduğumda, kehanetin gerçekleşmesi için her şeye, tüm gereksinimlere sahip olacağımızı biliyordun."

"Ne gereksinimi?" Yüzümü göğsüne dayadığım için sesim boğuk çıkıyordu.

"Bir kehanetin gerçekleşmesi için yerine getirilmesi gereken bazı gereksinimler vardır Nina. Bir Melez'den çocuk sahibi olan Nefil kanı taşıyan bir evlat... Mükemmel birleşme. Eli'nin, zamanın başlangıcından bugüne kadar yalnızca yedi tane insan-Melez sorunu olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Bu insanların kaç Merovenjdi sence? Jack, senin kitapta bahsedilen kadın olduğunu ve benim de ne olduğumu biliyordu. Sana âşık olduğumu öğrendiğinde seni korumak için Shax'ten kitabı çalmaya karar verdi."

"Neden korumak için?" Cevaplarını duymak istemediğim sorular sormaya devam ediyordum.

Gözlerime bakmak için çenemi tekrar yukarı kaldırdı. "Bu yüzden kitaba ihtiyacımız var. İkimizin çocuğuyla neden ilgilendiklerini bulmak için o kitaba

ihtiyacım var. Bunun olmasını isteyip istemediklerini ya da engellemek için savaşıp savaşmayacaklarını bilmiyorum. Bu tamamen bu durumun Cehennem için ne ifade ettiğine bağlı."

"Bekle," dedim. Sonunda mantıklı bir şeye odaklanabilmişim. "Nefillerin selle birlikte yok edildiğini söylemiştin. Onlarla nasıl bir bağım olabilir?"

Kaşlarını kaldırdı ve içini çekti. "Bu İsa'nın kanını saf tutmak için kullanılan bir metottu ve gözden düşen melekler bu zamandan sonra da kadınlarla evlenmeye devam ettiler."

"Ah, ama benim boyum 1.65 Jared, damarlarımda dev kanı olması mümkün değil."

Kıkırdadı. "Ama aynı zamanda İrlandalısin. Fakat ben asıl nasıl oluyor da Merovenjlerin soyundan geldiğini merak ediyorum. Onlar erken dönem Alman ve Fransızların, yani Frankların lideriydi."

"İşte, Jack tam da burada yanlışmış. Ben Fransız olamam. O dilden hiç mi hiç anlamıyorum."

Jared'in yüzündeki ifade bir anda sertleşti. "Bunu ciddiye almalıyız Nina. Bir savaşın ortasındayız. Senden ayrılırsam her şey sona ererdi, ama yapamam."

Ağzım açık kalmıştı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü... senin güvenliğin için yapılması gereken en doğru şey, hayatından çıkıp gitmek. Birlikte olduğumuz sürece tehlike altındasın."

"Gitmene izin vermem," dedim tişörtünü kavrarak. Onsuz olma düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. "Seninle olamayacaksam, bana ne olacağı umurumda değil."

Ellerimi tuttu. "Biliyorum. Bu yüzden seni bırakmayacağım. Şimdi ne olduğunu öğrendiğimize göre, bunun kimin için bir tehdit olduğunu da bulmamız gerekiyor. Fakat... ne kadar korkunç olursa olsun... Cehennem için bir tehdit oluşturmaması, bizim için daha iyi olurdu."

Sekizinci Bölüm Veda

Kapımız aniden çalındığında karşımızda, elinde yanlış yenmiş elmasıyla Bex duruyordu. Omzundaki sırt çantası geceyi bizimle geçireceğini gösteriyordu.

"Onu sen aradın, değil mi?" diyerek Jared'ı suçlayıp kollarımı kavuşturdum.

Jared evden çıkmaya hazırlanarak ceketini giydi. "Çok uzun süredir uyumadın. Dinlenmeye ihtiyacın var." Bana bu sefer her zamankinden daha sıkı sarıldı.

Bex gergin bir şekilde kapının önünde dikiliyor, bir eliyle kapıyı açık tutarken diğer eliyle de elmasını yiyordu.

"Haydi Nina," dedi Bex. "Pişirmek için kumru getirdim." Yüzü içten bir gülümsemeyle aydınlanınca rahatladım.

"Tamam," dedim hafifçe sırtarak.

Jared, geçerken Bex'in omzuna vurdu ve tam kapıdan çıkarken ceketini tuttum. "Bekle. Ya bu kez farklı olursa? Ya bana bir şey söylemesi gerekiyorsa?"

"Kim?" diye sordu Jared bir kez daha dikkatini benim üzerimde toplayarak.

"Gabe. Ya da Jack. Bugün bir sürü şey öğrendik, rüyalarım değişebilir."

Jared ve Bex birbirine baktı ve ardından Jared içini çekti. "Yarın."

"Kaybedecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Yok, ama..."

"Haklıyım. Haklı olduğumu sen de biliyorsun. Kal lütfen," dedim onu dairenin içine çeğiştirirken.

Jared kardeşini işaret etti. "Bir yere ayrılma,"

Bex kafasını kaldırdı ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Herhalde... bunu görmek istiyorum."

"Harika, şimdi de bir sirk ucubesi oldum," dedim masaya doğru yürüyerek. Jared sandalyemi çekti ve oturduğumda ellerini benimkilerin arasına alarak avucunun içini öptüm. Son iki günü birlikte geçirmiştik, fakat yine de onu fazla görememiş gibi hissediyordum.

Yüzünde bir gülümsemeyle karşıma oturdu. "Sirk ucubesi değilsin. Muhteşem birisin. Arada çok büyük bir fark var."

"Havada asılı kalıp çığlık atmamı izlemek hiç de muhteşem değil ama," diye homurdandım.

"Yalnızca bir kere oldu," diye belirtti Bex getirdiği kumruyu paketinden çıkarırken.

Bir saati aşkın bir süre boyunca aklım başımdayken yapamadığım şeyleri, uykumda bilinçsizken nasıl yapabileceğime dair bütün olasılıkları tartıştık.

"Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan nedeni," dedi Jared.

"Ama benim için önemli," dedi Bex.

"Kumruların yanacak," dedi Jared fırını göstererek.

Bex fırlayarak akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Tabaklarımızı masaya yerleştirdi ve önümüze kumru ve türlü sebzelerden oluşan bir yemek koydu

ve elinde kendi tabağıyla yanımıza geldi. "Bunu nasıl yapabileceğimizi bilmeliyim. Eğer o yapabiliyorsa, bizim de yapabilmemiz gerekir, öyle değil mi?" dedi Jared'a. Aynı zamanda yemeğini yiyordu.

"O, bir şey yapmıyor Bex," dedi Jared uyardığını belli eden bakışlarını benim üzerimden çekip Bex'e yöneltirken. Akşam yemeğinde bu konuda konuşmak istemiyordu.

"Ah, evet haklısın."

Tabakları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra parmak uçlarını buruşana kadar jakuzinin içinde kaldım ve çıktığımda da en sevdiğim tüylü bornozuma sarındım. Üst kata çıktığımda Jared beni bekliyordu. O da duş almıştı ve saçları hâlâ ıslaktı. Çarşafın altına girdim ve yanağımı göğsüne yaslayarak gevşemeye çalıştım.

Ana odaklanarak kokusunu içime çektim; adeta huzur ve sakinlikle sarmalanıyordum. Hiç kimse Diğerlerinden ya da devlerden bahsetmemişti. Yalnızca biz vardık. Cennet'i bulduğum anlardan birini yaşıyorduk; beni kendine doğru biraz daha çekip bana daha da sıkı sarıldığında, onun da orada benimle birlikte olduğunu söyleyebilirdim.

"Buradayım," diyerek nefes aldı. "Sana hiçbir şey olmayacak, yemin ederim."

"Yemin etme," diyerek gülümsedim. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Bu ağırlık hissi bütün vücuduma yayılıyor ve Jared'ın teni beni bir battaniye gibi ısıtıyordu. Gözkapaklarımdan içeriye hiçbir ışık girmedğinde, karanlığın beni bilinmeze doğru sürüklemesine izin verdim.

"Nina," diye seslendi bir ses gölgelerin arasından.

"Buradayım," dedim uykulu bir sesle.

"Bu kez gerçekten başardın."

"Baba?" dedim doğrularak. Eski yatak odamdaydı ve yatağımın ucuna oturmuştu. Tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyordu. Mükemmel bir el tarafından kesilmiş kahverengi saçları, bana sevgiyle bakan siyah anlamlı gözleri, temiz yüzü ve gri takım elbisesiyle her zamanki gibi görünüyordu.

Gülümsedi, ama bakışları hüznü doluydu. "Seri hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Şimdi kendini kurtarmak zorundasın."

Altdudagım titredi. "Neden bana söylemedin?"

Büyük eliyle ayak bileğimi tuttu. "Denedim, hem de pek çok kez. O tatlı gözlerin hüznüyle bakmasını izlemeye dayanamazdım. Her şeye sahip olmanı istedim Nina; mümkün olan en normal hayatı yaşamayı istedim."

Gülümsedim. "Umarım gittiğin yer güzeldir," dedim. Gözlerim biriken gözyaşlarından dolayı yanıyor-du.

"Eksik olan tek şey sensin."

Gülerek ellerime baktım. "Keşke gerçekten burada olsaydın. Sana ihtiyacım var."

"Kitabı bul, Nina," dedi Jack. Değişen sesi kafamı kaldırmama sebep oldu. Kendisini dinlememi istediği zamanlarda hep yaptığı gibi çenesini aşağı eğmiş ve bana kaşlarının altından bakıyordu.

"Baba?" dedim arkasındaki hareketlenmeyi fark ederek. Karanlığın içinden bir şey yavaşça bize doğru yaklaşıyordu.

Bir anda Shax'i gördüm. Siyah gözleri hiç değişmemişti.

"Uyanma vaktin geldi Nina," dedi Jack özür diler gibi.

Shax'e baktım. "Hayır," dedim öfkelenerek.

Shax kafasını bir hayvanınki gibi eğdi. "O bizim için ne ifade ediyor Jack? Neden onu koruyorsun?"

"Çünkü o benim kızım," dedi Jack ayağa kalkarak. Yatak odamın kapısına doğru yürüdü ve kapının kolunu tuttuğu an Shax'e bakmak için arkasını döndü.

Shax onu bir el hareketiyle gönderdiğinde etrafa yayılan güçlü bir ses, ellerimle kulaklarımı kapatmama sebep oldu. Kapıdan biçimsiz kollar içeri girdi, parçalara ayrılmış ahşabı yerlere ve çarşafına saçıyorlardı. Korkunç sestten kaçamadan önce Jack kapıdan dışarıya sürüklenmişti. Ondan geriye kalan tek şeyse kapı kolu ve haliha damlayan kanıydı.

"Hayır!" diye çığlık attım yatağımdan fırlarken.

Shax bir adım daha yaklaştı ve geri çekildim.

"Benden uzak dur," dedim kendimi korumak için bir şeyler bulmak umuduyla odaya göz atarken.

Bir anda ileri atıldı ve vahşi, siyah gözleri ve keskin yüz hatlarıyla aramızda santimler kalana kadar yaklaştı. Sıçrayarak yatağımın başına kadar geriledim ve daha sonra panikleyerek ondan uzağa doğru sürünmeye başladım. Duvarın yarısına kadar tırmanmıştım.

Bana bakıyordu. Mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Kaçmakla bir şey elde edemezsin Kıymetlim. Ne olduğunu biliyoruz."

Zıpladığında duvarda elleriyle dizlerinin üzerinde duruyordu. Kol ve bacaklarını kaçmak için yeterince

hızlı hareket ettiremiyordum. Shax'ın kol ve bacakları bana doğru gelmeye devam ederken hızlı ve seri hareket ediyordu. Vücudu iki büküm görünüyordu. Tamamen farklı bir canlı gibiydi.

Aşağıya baktığımda yatağıma gördüm ve o an tavanda olduğumu fark ederek gözlerimi kapadım.

"Uyandır beni Jared! Beni uyandır!"

Gözlerimi açtığımda tekrar çatı katındaydım. Jared, Bex ve yatak benden bir metre aşağıdaydı.

Yüzüstü yatağa düşerken, "Ahh!" diye bağırdım.

"Bunu yapmayı öğrenmeliyim!" dedi Bex heyecanla yerinde zıplarken.

Jared hızla beni çevirdi. "Nina?" dedi saçlarını yüzünden çekerken.

"İyiyim," dedim. Öfkeliydim.

"Bu... tüyler ürperticiydi," dedi mavi gözleriyle beni süzerken.

"Aynı Örümcek Adam gibi! Bu yaptığın inanılmazdı," dedi Bex. "Yapabileceğime iddaya girerim. Deneceğim."

"Havada süzülemez ya da duvarlara tırmanamazsınız," dedi Jared sıkı dişlerinin arasından. Gözlerinin çevresinde endişe yüzünden oluşmuş kırışıklıklar vardı.

"Ama o bir insan! Bir şeylerin etkisinde olsa bile, o bunu yapabiliyorsa, bizim yapabilmemiz lazım!"

Jared'in kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. "Jack oradaydı."

"Peki ya, Gabe?"

"Hayır, o değil, ama Shax de vardı. Benim ne olduğumu bildiklerini söyledi. Jack; Shax'ın daha önce ailemizi küçük gördüğünü söyledi. Kitabı alın dedi."

Jared kafasını salladı. "Planımız da bu."

"Bence, tam şu anı kastediyordun," dedim hemen harekete geçmek için ani bir dürtüyle.

Jared etrafa göz atarak bir şeyler duymaya çalışan Bex'e baktı.

"Bex?"

Kafasını salladı.

"Herkesin yanına birkaç şey alması gerekiyor. Bir iki gün kadar burada olmayacağız. Beş dakika sonra arabada gitmeye hazır durumda olmak istiyorum."

Odanın içinde olağanüstü bir hızla hareket etmeye başladıklarında Jared ile Bex'in yüz ifadeleri anlaşılabilir bir hal almıştı. Hızla üzerimi giyindim ve çıplak ayaklarıma ayakkabıları geçirdim. Saçlarımı atkuyruğu yaptığım sırada, Jared geçmem için kapıyı açmıştı. Bex önümden ve Jared da arkamdan yol almasına rağmen metal merdivenlerde ses çıkaran tek kişi bendim.

Bex, çantalarımızı Escalade'nin bagajına fırlattığı an donakaldı. Bir şeyler bekliyormuş gibi havaya baktı.

"Geliyorlar mı?" diye fısıldadım.

Jared duraksadı ve ardından eve doğru bir adım attı. "Hayır," diye karşılık verdi fısıldayarak.

Bex kafasını salladı. "Zaten buradalar."

O an Jared gitmişti. O kadar hızlı hareket etmişti ki içeri doğru fırlayan bulanık görüntüsünü bile zorlukla görebilmiştim.

"Ne?" dedim. Bex korumacı bir hareketle önüme geçti ve nefesini tuttu.

Bina havaya uçtu. Ateşten toplar havaya saçıldı. Kallıtlar Bex'la bana doğru gelirken Bex, sırtını patlama-

ya dönerek beni korumaya çalıştı. Kollarının arasında ileriye atılarak birkaç saniye önce evimiz olan ateş ve duman bulutuna baktım.

"Hayır!" diye bağırdım ileri atılarak. Bex'ten kurtulmaya çalışmanın boşuna bir çaba olacağını biliyordum, ama patlama Jared'in merdivenlere ulaşmasından birkaç saniye sonra gerçekleşmişti ve onu geri getirmek için çaresizlik içinde kıvranıyordum.

Jared'in küçük kardeşine baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Öylece bekledik. Önümüzde oynayan alevlere rağmen her şey büyük bir sessizliğe bürünmüştü.

Jared'in oradan çıkmasını bekledim. Geçen her saniye bir ömür gibiydi ve kendimi sakin olmaya ne kadar zorlasam da endişem giderek artıyordu.

"Hadi, Jared," dedi Bex beni biraz daha sıkı tutarak. "Gidip getir onu," dedim titreyen bir sesle.

"Burada seninle kalmalıyım," dedi Bex. Kafası karanmış ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Bex'i ileri doğru ittim. "O, içeride bir yerlerde! Git ve onu getir!" Artık çığlık atmaya başlamıştım.

Bex, yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimin içine baktı. "Buradalar Nina. Etrafımızdalar. Seni yalnız bırakamam."

"Akıllı çocuk," dedi Jared arkamızdan seslenerek. Saçları ve kıyafetleri yanmış, yüzü is içinde kalmış ve elmacikkemiğinin üzeri çizilmiş kanıyor, ama yaşıyordu.

Elinde iki tane tozlu çerçeve vardı. Birisinde bana âşık olduğu gün çektiği siyah beyaz fotoğrafım; diğerrindeyse ikimizin Little Corn'da sahilde oyun oynarken çekilmiş fotoğrafı vardı.

"Bunu bana bir daha asla yapma!" diye bağırdım sıkıştığım yumruklarımı Jared'in göğsüne indirirken.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı. "Özür dilerim. Ne olacağını fark ettim ve gitmem gerekiyordu. Bu iki fotoğraf dairede bırakamayacağım iki şeydi."

Yenilgi içinde evimizin alevler arasında yok olmasına izledik. Kirişler gıcırıyor, yanan küller havaya savruluyor, çevremizi sarıyordu. Gözlerim ağlamaktan şişmişti ve yanıp kül olduğunu seyrederken kadar o evi ne kadar çok sevdiğimi fark etmemiştim. İlk buluşmamızın hatırası, şarkımızı ilk dinleyişimiz, birlikte yemek pişirip gülüşmelerimiz, Claire ve Bex'in kapıdan her girişlerinde biraz daha büyüdüklerini izlemek... Hepsi gitmiş, küle dönmüştü.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Jared beni nazikçe arabaya oturturken.

Yola koyulduğumuzda artık göremeyene kadar alevleri ve çıkan dumanı seyrettim ve ardından önüme döndüm. Jared elini benimkinin üzerine yerleştirdi ve Bex de kendi elini bizimkilerin üzerine koydu.

"Donovan olmalı," dedi Bex.

Kafamı salladım. "Hayır. Claire, bizi tehdit edebilecek herkesin icabına baktı."

"Donovan hariç," dedi Jared. Direksiyonu tutan ellerinin eklem yerleri sıkıktan bembeyaz olmuştu.

Bex ileri doğru uzandı. "O, Shax'e en yakın insan. Claire onu öldürmedi çünkü o da bir Yarımkan'ın Talehi."

"Ne?" dedim Jared'a onaylaması için bakarken.

kafasını sallayarak doğruladı. "Isaac, Çok hızlı, çok güçlü, ama duygusal. Hatalar yaptığı biliniyor, ama hâlâ tehlikeli."

Jared'in ne söylediğini anlamaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım. "Yani Donovan'ı öldürmek için bir Melez'i de öldürmemiz gerekir."

"Öylesine bir Melez değil," dedi Bex. "O, Micheal'in oğlu. Kutsal Ordu'nun amansız meleği. Tanrı'nın savaşçısı. Kendi söylediği üzere bütün krallıkları, bütün kan bağlarını yok edecekler."

Güldüm. "O Micheal'dan mı bahsediyorsun? Dalga geçme."

"O Micheal değil, ama Isaac'ın annesine âşık olup gözden düşüne kadar kendi melek türünde oldukça saygı duyulan birisiydi," dedi Jared bir yandan arabayı şehirdişına sürerken. "Micheal; Tanrı'nın Gazabı Ordusu'nu oluşturan ailenin bir parçası ve onun oğluna gelecek herhangi bir zarar doğruca Cennet'e karşı başlatılmış bir savaş olacaktır. Donovan'ın hâlâ yaşıyor olmasının tek sebebi bu."

Escalade bozuk, çakıllı bir yola saptı ve Jared daha önceden de geldiğimiz o tanıdık demir kapının hemen önünde arabayı durdurdu. Eli'yle tanıştığım depoya doğru yürürken el eleydik. Jared düğmeye bastı ve bekledik. Hiçbir şey olmadı.

"Seninle konuşmayacağını söylediğini sanıyordum?" diye sordum.

Jared sabırla ve sakin bir tavırla beklemeye devam etti. Uzun süren yirmi dakikanın sonunda içeri girdik. Jared tutmakta olduğu nefesini bıraktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bex beton kaplı toz içindeki koridor boyunca ilerliyor, adımlarım koridora açılan ve yüzlerce kirlili pence-reyle kaplı olan geniş alanda yankılanıyordu. Eskiden olduğu gibi tam ortada beklemeye koyul-

duk. Jared ve Bex'in yüzünde yangından kalma is lekele-ri vardı. Yüz ifadeleri, Eli'nin kendini göstermeye ka-rar vermesini beklerken oldukça sakindi. Bir saat geçmişti ve hâlâ bekliyorduk. Jared ceketini çıkararak benim omuzlarıma sardı. Soğuğu fark etme-miştim, ama Jared'in ısıısıyla sıcak olan cekete sarın-dığım an titredim.

"Sabır," dedi Jared. Bana veya Bex'e söylemiş olabi-lirdi. Emin değildim. Bir saat daha geçti. Etrafımızı saran camlar doğan güneşle akkor gibi görünüyordu. Beyaz ışınlar hava-da asılı duran toz parçacıklarını zarif bir şekilde gözler önüne seriyor, parlak sarı karelerse yerde gölgelerin ışıldamasına sebep oluyordu. Zemin bir anda kızıl rengine dönuştü ve içerisinde muhteşem bir sabah gü-neşi kapladı.

"Nina," diye seslendi bir ses odanın arka tarafın-dan. Eli, bakışları bana odaklanmış bir şekilde bize doğru yaklaşıyordu. Üzerinde son karşılaşmamızda giydiği kıyafetleri vardı. Buruşuk beyaz bir tişört, kot pantolon ve sandallarla sivri uçlu sarı saçlar. Dilini şaklattı. "Yeterince dinlenmiyorsun."

"Ama bunu biliyordun," diyerek gülümsedim.

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, ama tam anlamıyla gülümsememişti. "Özür dilerim minik ke-kim. Pek yardımcı olamadım."

"Bize şimdi yardım edebilir misiniz?" diye sordu Jared.

"İstedik Jared, ama tam tersi yönünde emirler aldık," dedi Eli. Gözlerinde bir özürden ziyade merak vardı.

"Ama... neden?" diye sordu Bex. Besbelli akli karışmıştı.

Jared kısa bir süre Eli'ye baktıktan sonra kaşlarını çatı. "Denge bozulmadığı sürece karışmayacaklar."

Eli, elini bana uzatınca tuttum. Beni nazikçe kendine doğru çekti. Yanı başımda uzayıp gidiyordu ve kendimi kolları arasında sarmalanmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Duygularım dayanamayacağım kadar yoğunlaştığında, titredim ve kendimi tutamadan kollarının arasında ağlamaya başladım. Bex'in küçük eli sırtıma dokundu ve içimde bir yerlerde saklı kalan hıçkırıklar tam o anda yüzeye çıktı.

Ağlamak kendimi iyi hissettiriyordu. Ölümünden beri babamı ilk kez görüyordum. Cehennem'in büyük önem verdiği bir hikâyenin tam merkezinde yer almanın verdiği korku ve baskıyla Cennet'in yardım etmeye yanaşmaması umutlarımı tüketmişti. Ağlarken rahatlıyordum ve Eli'nin kollarında bu o kadar doğaldı ki yaralandığım ya da korktuğum zamanlarda babamın kucağında geçirdiğim korku dolu anlara benziyordu.

Eli, beni bıraktı ve saçımın bir tutamını eline aldı. "Önceki hayatın için matemini tuttun Nina Grey. Şimdi, aslında olduğun şeye, bir kadına dönüşmenin zamanı. Güçlü ve azimli," diyerek gülümsedi. "Ve inatçı." Yürüyerek bizden uzaklaştı, pencerelerden dışarıya bakıyordu. "İnsanlar hayatları bu kadar kısa

olmalarına rağmen ona çok değer veriyorlar. Buna bir de korumacı bir annenin içgüdülerini eklediğinde kırılğan kabuğunla dahi durdurulamazsın. Bu, her gördüğümde daha da büyüleyici bir hal alıyor."

"Onun hamile olmadığını biliyorsun," dedi Jared.

"Henüz değil," diye cevap verdi Eli, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle. "Zamanı geldiğinde, bir kez daha gelin. O soru dışında soracağınız bir şey olmadığında."

"Neymiş o soru?" diye sordum, ama çoktan gitmişti. "Kahretsin."

"Nina'yı geri götürmeliyiz," dedi Jared.

"Nereye Jared? Evin yandığını unuttun mu?" diye sordu Bex.

Kafamı salladım, hâlâ inanmıyordum. Jared beni kollarının arasına aldı. Bu kollar, Eli'ninkilerden daha davetkârdı.

"Üç seçeneğin var Nina; Cynthia'nın, Lillian'nın ya da Kim'in evi."

"Kim'in evi mi?" dedim küçümseyerek. "Onu hâlâ arkadaşım olarak görsem bile, tekrar yurtlarda yaşamaya niyetim yok."

Jared suratını ekşitti. "O en güvenli seçenek Nina ve evet, hâlâ senin arkadaşın."

"Neden en güvenlisi o?" diye sordum.

Bex sırtarak, "Çünkü ona bulaşmıyorlar. O bir böcek spreyi gibi," dedi.

Gülümsedim. "Bu söylediğini duysaydı, senden nefret ederdi."

Bex, pantolonun arkasından bir silah çıkardı. "Pekâlâ, o halde nereye gidiyoruz?"

"Bazı eşyalarım hâlâ Cynthia'da. Oraya gideceğiz," dedim derin bir nefes alarak. Yardım kuruluşlarıyla meşgul olması bizim için büyük bir şans; evde, dışarıda geçirdiğinden daha az vakit geçiriyordu.

"Sen oraya gideceksin," dedi Jared.

Ağzım açık kalmıştı. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Bir keresinde bir kez daha öyle yaşayamayacağımı söylemiştin, ne oldu?"

"Seni temin ederim ki bu ilk tercihim değil," dedi dudaklarına huzursuz bir gülümseme yayılırken.

"Orası benim evim Jared. Geliyorsun," dedim ve ardından bakışlarımı Bex'e çevirdim. "Ve senin için de bir oda var."

"Benim bir odam var, sağ ol," dedi Bex.

"Nina," diyerek konuşmaya başladı Jared.

Elimi kaldırdım. "Eğer o eve yalnız gitmeme sebep olursan, bütün zamanımı Jack'in çalışma odasında geçiririm. Yatağımı oraya taşıyım. Tanrı'ya yemin ederim yaparım bunu."

Jared bir keresinde ailemin evinde gizli kamera ve mikrofonların olmadığı tek yerin Jack'in çalışma odası olduğunu söylemişti. Beni yine de duyabilirdi elbette, ama orada ne yaptığımı tahmin etmek zorunda kalmak onu çılgına çevirirdi.

Gülümsedi. "Onun üzerine yemin etme. Bizim yanımızda olmasına ihtiyacımız var."

Kaşlarımı çattım. "Ben ciddiylim."

İçini çekti. "Cynthia'ya gidiyoruz o halde."

Dokuzuncu Bölüm Elçiyi Öldürmek

Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. İnsanlar ve dalaşılıyor, binalar havaya uçuyor ve on sekizimi geçtikten sonra Cynthia Grey'in evine geri taşınmamın imkânsız gibi görüldüğü bu olasılık gerçekleşiyordu.

Babamın, ölümüyle birlikte beni terk ettiği devasa evin önünde dikilirken bu koridorlardan her gün geçeceğimi düşündükçe midem bulanıyordu. En iyi ve en kötü hatıralarımın çoğu bu duvarların arasında yaşanmıştı; Jack'in beni koridorlarda kovalaması, ilk yemeğimi pişirmem, babamın gözlerimin önünde ölmesi ve ikinci kattaki gizli dosyayı okuyarak babamın gerçekte olduğunu düşündüğüm insan olmadığımı anlamam...

Ama burası yine de benim evimdi.

Jared ile ön kapının merdivenlerine doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki çakıllar çatırdıyordu. Güneş, gökyüzünü kaplamaya başlayan ince bulutların ardına gizlenmişti ve havada kışla ilkbaharın birbirine geçtiği bir koku vardı.

Derin bir nefes aldım ve saçlarım rüzgârdan yanağıma yapışırken nefesimi bıraktım. "Çantaları boşaltıp her şeyi ayarlayacağım. Onlar kaçtığını düşünmeden önce Titan'a gitmem gerekiyor."

Jared anahtarları Bex'e fırlattı. "Annemle Claire'i bilgilendir. Altı buçukta burada olmanı istiyorum."

Bex kafasını salladı. "Tamamdır."

İçeri doğru yürürken yeni kavrulmuş kahve kokusu adeta etrafımızı sarmıştı, Cynthia'nın topuklularından çıkan sesler yaklaştığını haber veriyordu. Aniden antrede durdu.

"Ah, beni korkuttunuz! Nina, gerçekten! Bu kadar erken ziyarete geleceğinizi en azından telefonla haber verebilirdin."

"Buraya ziyaret etmeye gelmedik. Buraya taşınıyoruz," dedim yukarı çıkarken.

Cynthia ilk basamağa doğru koşuşturarak bize baktı. "Siz neden bahsediyorsunuz böyle?"

Jared ona bakmak için kafasını çevirdi. "Donovan, eve patlayıcılar yerleştirdi. Yanımızdaki çantalar dışında her şey havaya uçtu."

Cynthia bir an duraksadı; bu onun hazırlıksız yakalandığı ya da sinirliyen sakınlaşmak için yaptığı taktiksel bir hamleydi. "Öyleyse Nina'nın güvende olmasına sevindim. Ne kadar kalacaksınız?"

"Belirsiz," dedim.

Tekrar konuştuğunda en üst basamağa ulaşmıştım.

"Çok pissin," diye çıkıştı topuklu ayakkabılarıyla zeminde sesler çıkararak mutfığa geçerken.

Gülümsedim. Duygularını ya da yumuşak tarafını göstermek istemediğinde her zaman sivri dilini kullanırdı. Lise dolabımdan işe uygun profesyonel bir şeyler bulmaya çalışmak, kesinlikle sinir bocuzu değildi. Asıl sinir bozucu olan şey bütün eşyalarımın gittiğini fark etmemdi. Jared'la birlikte aldığımız her şey, birlikte paylaştığımız yatak, alt kattaki jakuzi... Aklım, evimizdeki çeşitli eşyalar gelmeye başladı. Her birinin

her ne kadar önemsiz görünseler bile, bir anıyla birlikte var olması o kadar garipti ki...

Gözlerim doldu ve gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Yüzümü silip inledim. "Giyecek hiçbir şeyim yok! Bunu alırken ne düşünüyormuşum ki?" diye bağırdım. "Tek bir şey bile dolabımdakilere uymuyor!"

Jared yatağıma oturdu ve yüzünde beni anladığını gösteren bir ifadeyle öfkemle hiddetimi göstermeme müsaade etti. Doğru ayakkabıları bulmak için öfke içinde sergilediğim tirattan sonra Jared'la birlikte Titan'a gittim.

Yol boyunca konuşmamıştık. Jared gözlerini yoldan ayırmıyor, belli ki kitabı bulmak için bir sonraki hamleyi planlıyordu. Bir konuşma başlatmak ya da kafasındaki planı parça parça öğrenmek için fazlasıyla yorgundum.

"Sonra görüşürüz," diyerek gülümsedi.

Yanağını öptüm ve ardından arabadan çıkarak kaldırımında duraksadım; içeriye girmeden önce bir kez daha arkama baktım.

Beth odamda beni bekliyordu, gelen telefonları önem sırasına göre çoktan listelemişti.

"Ve Japon firmasıyla saat dokuzdaki konferansı unuttum," dedi kafasını eğerek.

"Sana bir milyon kere söyledim Beth. Yawatahama. Biraz alıştırma yapsan o kadar zor olmadığını göreceksin."

Beth sinirlenerek ellerini kaldırdı ve sonra tekrar aşağıya indirerek elindeki dosyaları bacağına vurdu.

"Çok komik oluyorum," dedi. "Sasha, her denememde gülüyor."

"Seduction", taken in its largest compass
 implies a power. No, a power of seduction
 would mean a power to seduce, to lead
 to a state of seduction, which is a state of
 the soul for the hypochondriac.

Expansive movement 1970s in Europe, Latin America, Africa, Middle East, Asia, and Oceania. Growth in Latin America and Africa, but not in Asia and Oceania. Growth in Latin America and Africa, but not in Asia and Oceania.

lerine ve iç çamaşırına ihtiyacım var, bir de evrak çantası. Makyaj malzemesi. Ne kullandığımı biliyorsun. Ve," bakışlarını aşağı çevirdim, "bundan da bir tane istiyorum," dedim pembe satenden ayakkabılarını işaret ederek. Ne kadar kötü durumda olursam olayım, dantel yakalı bir kıyafet ile şık bir ayakkabıya karşı koymuyordum.

Beth gülümsedi. "Evet, madam. Kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?"

"Eve geri döndüm."

"Hadi ya," dedi Beth ağzını buruşturarak.

"Bir de bana sor. Ve Beth? Kafamdaki şu kokuyu giderecek herhangi bir şey bulacak olursan... al lütfen. Ne kadar tuttuğu umurumda değil."

"Limon suyu," dedi. "Sonra şampuanla yıka. Amcamı ziyaret ettikten sonra böyle yapıyorum."

Kafamı salladım. "Teşekkürler."

Beth kapıyı kapattı ve boğuşma sesleri duydum.

"Sana hayır dedim!" dedi Beth kapıya doğru tökezleyerek.

Sasha öne doğru adım attı ve ceketiyle saçını düzelterek gülümsedi. "Nina, seninle konuşmalıyım."

Beth, Sasha'ya sanki karşısındaki aklını kaybetmiş gibi bakıyordu.

"Nina," dedi Sasha, Beth'ten kurtulmaya çalışarak derin bir nefes alıp gülümseyerek. "Yalnızca bir dakika."

"Tamam Beth," dedim Sasha'ya oturmasını işaret ederken.

Beth gözlerini küstü. "Senin için, ama eğer işyerinde olmasaydım, onun o küçük kıvrını tekmelerdim," dedi dişlerinin arasından. Kapıyı hızla çarptı.

"Eee," dedi Sasha yerine otururken, "içinde çok fazla Güneyli var."

"Beth'in kindar biri olduğunu aklında tutsan iyi edersin," dedim masamdaki kâğıtları gözden geçirirken.

"Ne demek istiyorsun? O bir... Güneyli mi?" dedi o kelimeyi küçümseyici bir tavrıyla söyleyerek. Gözlerinden, en az beş kuşaktır doğuda yetişmiş olmanın gözlerini nasıl da kör ettiğini ve ne kadar saçma konuştuğunun farkına varamadığını görebiliyordum.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Evet. Aslında kibar insanlar. Fakat bu, onlardan birinin düşmanın olmaya çağı anlamına gelmiyor."

"Ah," dedi Sasha kapıya doğru gergin bir bakış atarak. "Ben... ee... Grant, Noel partisiyle ilgili seninle konuşmamı istedi."

Tek kaşımı kaldırdım. "İşim başımdan aşkinken odama gelip bir partiden mi söz ediyorsun? Zamanımı harcama."

"Hayır, hayır..." diye itiraz etti. "Bu yıl benim düzenlememe izin vermeni istiyorum. Bir baloya dönüştürebileceğimizi umuyorum."

"Bir balo mu?" dedim ruhsuz bir şekilde.

Yüzünde kocaman gülümsemesiyle, "Evet," dedi.

Onu başımdan savdım. "Bütçeyle ilgili ikinci kat-taki Jessica'yla konuş. Sınırların içinde kalın ve Sasha, kişisel olarak bilmeni isterim ki umurumda değil."

Sasha'nın zoraki gülümsemesi koridora çıkana kadar yüzündeydi.

Günün geri kalanı olaysız geçmişti; bunun sebebi belki de hiç kimsenin ofisimin yandığını haber ver-

mekten daha önemsiz bir şeyle yanıma yaklaşmaya cesaret edemeyişiydi. Uykusuzluğun bende etkisiyse daha azimli bir şekilde çalışmak olmuştu. Ne yazık ki Jack'in ofisine geçtiğimden beri Titan'dan o kadar da keyif alamıyordum.

Saat beş olduğunda asansöre doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kollarını açar açmaz Jared'a koştum. Bedenimdeki ağırlık ve halsizlik oldukça tanıdık. Bir zombi olduğum günlere geri dönüyordum.

"Hayır, bu gece uyuyacaksın. Bex, yedide gelecek."

Sesli düşünüp düşünmediğimi merak ettim, ama soramayacak kadar yorgundum. Yalnızca koltuğa oturup ağaçları ve yoldaki yayaları izlemek bile yorucuydu. O an aklım yerinde olsaydı, gözkapaklarım birbirine değmesin diye kaşlarımı mümkün olduğunda kaldırırken yüzümde oluşan komik ifadeyle geçici bir şok yaşırdım.

Jared kollarını belime doladı ve eve girmeme yardımcı oldu. Eski ve ağır kapı arkamızdan kapandığında Jared durdu.

"Nina," diye seslendi Cynthia koridorda belirirken. "Büyük salonda seni bekleyen bir misafirin var."

Ofladım.

"Eşyalarını almama izin ver güzelim," dedi Agatha o günlük idare ettiğim evrak çantamı elimden alırken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Ana koridora doğru yürüyerek salona girdim ve geniş yeşil koltukta oturanın Kim olduğunu fark ettiğimde, birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Koltuğun ucunda oturuyordu ve ellerini dizlerinin üzerinde sıkıca yumruk yapmıştı. Tam karşısına, annemin en sevdiği İtalyan sandalyesine oturdum.

O an Jared'ın bize katılmayıp geceyi dışarda geçirmek için hazırlanmak üzere üst kata çıktığını fark ettim.

"Kim," dedim gözlerimi yavaşça kırarak.

"Kestirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor," dedi.

"Kâbuslar."

Kim, kafasını sallayarak yere baktı. "Nigh, benden nefret edemezsin. Şeytanlar tarafından büyülenmiş olsan anlardım, ama sen yalnızca sana yalan söylediyimi düşündüğün için benden nefret ediyorsun."

İçimdeki acı ikinci bir öfke krizine sebep olmuştu. "Bana yalan söyledin. Kim olduğumu bile bilmiyorum."

Kafasını kaldırdı. "Peki, ben senin kim olduğunu biliyor muyum? Jared, yarı melek ve sen de Brown'da okuyan sıradan bir kız değilsin Bayan Merovenj. Sana bunun ne anlama geldiğini anlattılar mı?"

"Anlattılar," diye homurdandım.

"Buraya hâlâ arkadaş olduğumuzu söylemeye geldim, ya istersen bu durumu kabullenirsin ya da eskiden olduğu gibi bana kızacağından endişe etmeksizin seni delirtirim. Anladın mı?"

"Her neyse, çok yorgunum," dedim sandalyeden kalkarken.

"Sahiden mi? Öyleyse aramız iyi mi?" diye sordu.

Döndüm ve beklenti dolu gözlerini görünce gülümsedim. "Evet, Kim, aramız iyi."

Kim de ayağa kalktı ve kollarını ve öpüşmek için dudaklarını bana doğru uzattı. "Sarılalım mı?"

"Kes şunu."

Ellerini bırakınca sesli bir şekilde bacağına vurdu. "En azından denedim."

Onu kapıya kadar geçirdim ve kulağıma eğildi. "Bu gece Jared'la gideceğim ve kitabını geri almaya çalışırken onunla oynamamaya çalışacağım."

"Sen iyi bir arkadaşsın," dedim.

"Öpücük sesleri," dedi Kim, Sentra'sına doğru koşarken. Bu korkunç şeyi nasıl özlemiş olabilirdim? Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım.

Jared beni merdivenlerin başında bekliyordu. Birkaç basamak boyunca yalnızca kolumu tutmuş, sonra vazgeçip beni kollarının arasına almış ve üst kata taşımıştı.

"Banyo," dedim.

Jared beni yatağına üzerine bıraktı. "Sabah yaparsın. Bex burada. Uyu hadi."

Ne zaman uyuduğumdan veya Jared'in ne kadar kaldığından emin değildim, çünkü kafam yastığa değdiği an bilincimi yitirmiş ve uykuya dalmıştım. Bir önceki kâbusumda Shax'in bu odada bulunduğunu görmeme rağmen kâbus görmemiştim. O kadar yorgundum ve o kadar deliksiz uyumuştum ki rüya bile görmemiştim.

Gözlerimi açtığımda Bex yatağın ucunda dikiliyordu.

"Sadece bil diye söylüyorum, bu oldukça korkutucu," dedim uyanmak için gözlerimi ovalayarak.

"Saçların kadar korkunç değil," dedi kaşlarını çatarak.

"Vay canına, bu sabah çok huysuzsun."

"Cynthia mutfaka girmeme izin vermedi."

Kapım üç kez çalındıktan sonra Cynthia ellerinde bir tepsiyle odama girdi. "Günaydın. Sana kahvaltı getireyim dedim."

"Agatha bugün izinli mi?" diye sordum.

"Hayır, alt katta. Neden sordun?"

Annemi bir süre inanamayan gözlerle izledim ve kafamı salladım. "Hiç. Teşekkür ederim."

Cynthia geldiği gibi hızla gitti. "Kahveye dikkat et canım, sıcak," diye seslendi koridor boyunca yürürken.

Bex'in kaş çatışı o kadar belirgindi ki neredeyse kaşları birbirine değecekti. Daha önce bu eve hiç gelmemişti ve anladığım kadarıyla bundan hiç hoşlanmıyordu.

"İsiniyor," dedim.

"Ben hiç öyle duymadım," diye homurdandı.

"Duşa gireceğim. Jared aradı mı?"

"Hayır," dedi uzaktan kumandayı eline alırken. Televizyonu açtı. "Ama gelmek üzere, yolda."

Bunu bir an düşündüm ve cevabı zaten bildiğine karar verdim. Birbirlerini sezebiliyorlardı ve bu konuda en yetenekli olan kardeşler arasında oydu.

Sabah rutinin olaysız tamamlanmış, Jared ise dönmemişti. "Geleceğini söylediğini sanıyordum," dedim sabahlığımın kuşağını sıkılaştırarak.

"Geliyor," dedi Bex bakışlarını ekrandan ayırmadan.

"Nina, tatlım?" diye seslendi Agatha. Koridordaydı.

"Efendim?" dedim kapıyı açarak. Agatha ve Beth ellerinde bir sürü poşet, kapıda dikiliyorlardı.

"Her şeyin gittiğini söyledin," dedi Beth yanımdan geçip dolabına doğru yürürken. Giyinme bölümüme doğru giderken gözden kayboldu. Neredeyse boş olan askılara plastik ambalajlarla kaplı kıyafetlerimi asıyordu.

Kapıyı açtım ve koca bir kutunun içinden ayakkabılarımı çıkarmasını izledim. İş bittiğinde saatine baktı. "Kahretsin. Götürmeliyim."

"Beth?"

"Etiendim?" dedi etrafta koşuşturarak.

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Bana teşekkür etme. Çok eğlenceliydi. Sanırım biraz abarttım."

El salladı ve geldiği gibi hızla gitti. Saatte binlerce kilometre yol alıyor gibiydi. Giyinme odamın kapısını arkamdan kapattım ve elime gelen ilk kıyafeti çektim ve odadan çıktığımda donakaldım.

Jared yatak odamın ortasında üstü başı pislik içinde dikiliyordu ve yüzünde çiziklerle kan izleri vardı.

"Ah, hayır... Aman Tanrım!" diye bağırdım ona doğru koşarken. "Ne oldu?"

Kim, Jared'ın arkasından odaya girdi, ona bir şey olmamıştı. "Ona bensiz gitmemesini söyledim, ama ben-den daha hızlı."

Jared'ın yüzüne dokundum. "Ne yaptın?"

Yüzünü buruşturdu. "Kitap ellerimdeydi. Onu almıştım."

"Neredeydiniz?" dedim ceketini çıkarmasına yardım ederek. Dimdik duruyordu, fakat acı çekiyordu.

Jared'ın tişörtünü çıkarmamı seyrederken Kim'in yüzündeki her zamanki sabırlı ifade yok olmuştu. "Warwick," dedi. "Kitabı aldık, ama Donovan oradaydı."

Jared'ın göğsünde, kan içinde olan şişmiş altı tane kurşun deliği ve omzunda da derin bir bıçak yarası vardı.

"Jared!" diye çığlık attım.

Bex tek kelime etmeden odayı terk etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim arkasından.

"Kurşunları çıkarmak için bir şeyler bulmaya gidiyorum."

Jared'ın yatağa yatmasına yardım ettim ve derin bir nefes aldım. Kendime hâkim olamıyordum, gözlerim dolmuştu. "İyi olacaksın, öyle değil mi?"

Jared gülümsemeyi başardı. "Evet. Yarın bu zamanlarda yepyeni olacağım."

Bex, yanında birçok aletle birlikte döndüğünde elinde bir de havlu vardı. "Isaac, senin için çok mu fazlaydı?"

"Isaac," dedi dudaklarını bükerek. Gözlerini devirmişti. "Donovan ve onun silahı. Onlara ulaşana kadar yaklaşık sekiz tane Şeytan'ı alt ettim."

"Eğer sana yetişmemi beklemiş olsaydın, onlarla vakit kaybetmen de gerekmeyecekti," diye çıkıştı Kim. Bana baktı, "Kitabın yerini öğrendiği saniye harekete geçti. Yirmi dakika gerisinde kalmıştım."

Jared'a baktım. "Bu kadar dikkatsiz ve aceleci davranmak hiç sana göre değil. Ne düşünüyordun, söyler misin?"

Jared içini çekti. "Bunun sona ermesini istediğimi düşünüyordum."

Çın. Jared acıyla iki büklüm oldu ve ardından Bex kurşun kalıntılarını kâsenin içine bıraktı.

"İzleyemiyorum," dedim gözlerimi kapatarak.

"Burada işimiz bitene kadar hiçbir yere gidemezsin."

Sonra seni işe götüreceğim," dedi Bex bir başka kurşunu daha çıkarırken.

"Kana dikkat et. Çarşafa bulaşmasın," dedi Jared bir kez daha acıyla kıpırdanırken.

"Yenisini alırım," diye inledim. Jared'in ellerini benimkilerin arasına aldım.

"Tamam, sorun yok," dedi. "Yeniden deneyeceğiz."

"Ve umarım bu kez aptalca davranmayacaksın," dedi Kim kapının yanından.

"Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Bir daha o kitabın yanına yaklaşmanı istemiyorum! Asla!" dedim her kelimeyle ses tonumu biraz daha artırarak.

"Tamam... tamam," dedi Jared. "Üzülme."

"Neden üzgün olacaktım ki? Erkek arkadaşım eve, bir korku filminden çıkmış gibi geliyor." Bex'in getirdiği ıslak havlulardan birini alarak gözünün altındaki derin kesiği kuruladım. "Her şeyi anlat."

"Detaylar önemli değil," dedi Kim.

"Önemli olan başarısız olmam," dedi Jared sıkı dişlerinin arasından.

Kim omzunu silkti. "Kitabı kimin koruduğunu, neler yapabileceklerini ve koruma hatlarındaki her bir açığı biliyoruz Jared. Ben bunu başarısızlık olarak adlandırmazdım."

"Eee, Isaac nasıl bir tip?" diye sordu Bex bir kurşunu daha kâseye bırakırken.

"Oldukça iyi eğitilmiş," diye cevapladı Jared.

"Ve bir psikotik. Onları görmeliydin. Rambo filminden bir sahne gibiydi. İkisi de vazgeçmiyordu ve ikisi de Melez'di. Yani sonu gelmez bir dövüş sahnesi gibiydi. Bir yumruk oraya, bir bıçak yarası buraya, dirsek-

ler, surata indirilen yumruklar, odanın diğer tarafına uçmalar. Ve her şeye yeni baştan başladılar."

"Yeter," dedi Jared.

Kim'in her sözüyle daha da kötü olmuştum. "Lütfen geri gitme. Bex ya da Claire seninle gidene kadar, lütfen gitme."

Jared başka bir tarafa baktı. "Bu kendi başıma halledemeyeceğim bir şey değildi Nina."

"Kastettiğim bu değildi," diye fısıldadım.

Bakışlarında özür diler gibi bir ifadeyle kafasını salladı. "Biliyorum, özür dilerim," dedi içini çekerken. "Kim haklı. Bu gece bir sürü şey öğrendik. Ama asıl sorun şu ki Claire burada değil ve Bex'in de seninle kalması gerekiyor."

"Peki ya başka biri? Başka bir Melez?" diye sordum.

Bex kahkaha attı. "Eğer işler o noktaya varırsa Donovan'ı öldürmemiz gerekir ve hiç kimse iyi bir sebep olmadan başka bir Melez'i öldürmemize yardım etmez."

Jared'in kanlı ellerine ve ardından da koyulaşmış gözlerine baktım. "Ve beni kurtarmak onlar için yeterince iyi bir sebep değil."

Jared kafasını salladı. "Onları, büyük bir şeylerin geleceğine dair ikna etmeliyiz ve bunu yapmak için de o kitaba ihtiyacımız var."

Kim kapıyı tıklattı. "İşte, bu tam bir ironi. Gel Nigh, seni işe götüreceğim."

"Sorun olur mu?" diye sordum Jared'a.

"Beklemini tercih ederim," dedi.

"Saçmalama," dedi Kim. Tişörtünü hafifçe yukarı sıyrarak pantolonundaki silahı gösterdi. "Boş gitmi-

yorum ve şeytanlar, benim yaklaştığımı gördüklerin-
de kaçıyorlar. Hem Donovan'ın da dün gece öğren-
diği gibi sağ yumruğum çok iyidir."

Jared'la karşılıklı bakışmalarımız gönülsüz bir gülümsemeye dönüştü.

"Bex hemen arkanızda olacak," dedi Jared.

Yanağını öptüm. "Belki de bugün evde kalmalıyım."

"Bu hiçbir şey değil Nina. Bir de diğerlerini görmelisin," dedi Jared göz kırparak. "Hadi gidin."

Kim, çantamı yerden kaldırıp eline aldı. Banyoya koşarak ellerimdeki kanı temizledim ve birlikte alt kata indik.

"Benim arabamı alalım," dedim.

Kim omzunu silkti. "Keyfin bilir."

Söz verildiği üzere işe gitmem oldukça güvenli ve olaysızdı. Ben arabadan çıktığım an Bex de sokaklarda daha yeni yeni görülmeye başlayan yasal Ducati Streetfighter'ını otoparka park etmişti. Motorsiklet uğuldayan bir soprano gibiydi, Bex onu park edene kadar sınırlarını zorlamıştı.

Titan'a girdiğimde Kim arkamdaydı ve eğitim aşamasındaki CEO olmamın asansörde bana her zaman yer açmasına minnettardım.

"Günaydın," dedim iş arkadaşlarıma kapılar kapanırken.

Çok fazla insanla birlikte kapalı bir yerde olmak, o kadar da iyi bir durum değildi aslında. Herkesin aynı havayı soluyor olması, kendimi biraz klostrofobik hissetmeme sebep olmuştu.

Asansörün kapıları açılıp ayaklarım yere değdiği an derin bir nefes aldım. "Ah, Tanrım, teşekkürler."

Grant'ın kapısı açıldı ve ayaklarımı masasının üzerinde birleştirmişti. Miskin bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Asansörden çıkmamın verdiği rahatlık kısa sürmüştü ve onu bu halde görünce içimi bir tikslenme duygusu kaplamıştı.

Odama doğru yol alırken Grant'ın sandalyesinden kalkması için çok rahat olduğunu umuyordum.

"Hey fıstık," dedi Grant tam sandalyeme oturduğum sırada.

"Nina," dedi Beth kafası aşağıda içeri girerken. Kalemimi kemiriyor ve önündeki not defterine odaklanmış gibi görünüyordu. "Yawa... yaw... Japonlarla olan toplantı perşembe günü, ama Wellington's şehirde olacak ve el sıkışmak istiyor."

"Bunu ayarla. Onları Donaldson'dan çalmak istedin," dedim kalemimi masaya vururken.

"Öyle görünüyor ki bugün daha iyi bir günündesin," dedi Grant kafasını sallayarak. Tek bir şey daha söylemeden gitti.

"Şimdi öyle," dedim Beth'in kahkahasını tutmaya çalıştığını fark ederek.

"Pekâlâ," dedi gülümsemesini gizlemeye çalışarak.

"Chad sorup duruyor. Son zamanlarda Ryan'dan haber aldın mı? Ya da ondan haberin var mı?"

Gülümsememek için kendimi tutmama gerek kalmamıştı çünkü yüzüm aniden asılmıştı. "Hayır. Hiçbir şey bilmiyorum."

Beth kafasını salladı. "Umarım iyidir."

"İyi olmasaydı öğrenirdik; öyle değil mi?" dedim onu rahatlatmak için.

Derin bir nefes alarak kafasını salladı. "İhtilâsı Fotokopi çekmem gerekiyor. Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Beth işlerini halletmek için çıktığı sırada Grant içeri girdi.

"Buraya gelmek için gerçekten de bir sebebin var. Seninle Beth hakkında konuşmalıyım."

"Öyle mi?"

Grant, milyon dolarlık gülümsemesini gösterdiğini de ıskırmamak için kendini zorlamam gerektiğini,

"Evlilik, onun arkadaşın olduğunu biliyorum, ama okul döneminde onu burada çalıştırmam bütçe açısından hiç de akıllıca değil."

"Onu kovmamı mı öneriyorsun?" diye wordum tek kaşımı kaldırarak.

Grant içini çekti. "Buna tarafsız yaklaşamıyorsun. İşlerin başındasın, evet, ama teknik olarak mezun olana kadar hâlâ bir stajyersin. Bir stajyere yardım etmesi için neden birine para ödeyeyim ki?"

"Sana öyle yapmanı söylediğim için."

Kısa bir duraksamadan sonra gülümsedi. Bu seferki gülümsemesi öncekinden daha da genişti. "Burada iyi iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler Grant. Hepsi bu kadar."

Kafasını salladı ve odamdan çıkarken kendi kendine gülmeye başladı.

Birkaç evrak dosyasının altına gömülmüş vaziyetteyken beni neşeli sesiyle gerçek dünyaya döndüren Beth olmuştu. "Eve gitme vakti Nigh."

"Ah," dedim saatime bakarken ve ardından gülümsedim. "E.v."

Gelişigüzel bir şekilde birkaç dosyayı evrak çantasına yerleştirdikten sonra kendime baktım. Ve aklımda, onun düğümüne bastım. Kafa ağıdı açılmaz vprı yrdm. ve birinci kata indim. Kapılar ile katta açılacak olp den sonra gününün kahviı kaplayarı maldıaycı. par laklığıı gözler önüne verdi. Jared yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle Escalade'in yanarda bekliyendi.

"Ne oldu?" diye wordum esu hızla tepki ver. Wana Jared'i görmüş olmamın verdiği heyecana xrdm da eklenmişti ve bu iki duygu bir arada var olam adlıları için aniden mide bulantısı hissetmiştım.

Elinde duran bir çift düz ayakkabımı havaya kaldırdı. "Daireden geriye neler kaldığını görmeye gdeübriz diye düşündüm. Tabii, bir şey kaldıysa."

Yapabildiğim tek şey kafamı sallamak oldu. Evimin bir kül yığınının dönüşmüş olduğunu görmekten çok korkuyordum.

"Bunları giy," dedi. "Etrafta yürümek zaten zor olacak, hele de bu topuklularla."

Ayakkabıları aldım ve kaldırıma oturdum. Jared bana bir çift çorap verdi ve önce çorapları, sonra da ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Beni sessizce izlerken yüzünde yapmacık, zoraki bir gülümseme vardı. Geride kalanları görmek için o da en az benim kadar isteksizdi.

Yolculuğumuz sonsuzluk gibi gelmişti, fakat yine de kendimi hazırlamama yetecek kadar uzun değildi. Jared kaldırımın kenarına park ettiğinde ellerim başımda Escalade'den dışarı fırladım. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Jared küle dönmüş kalıntıların arasında dolaşıyor, ara sıra çok fazla hasar görmemiş bir şeyi incelemek için aşağıya eğiliyordu.

"Arkada birkaç kutu var," dedi Jared. "Bir tanesini alırmısın?"

Uzun adımlar atarak kalıntılardan kurtulana kadar zıplayarak ilerledim ve Escalade'e vardığımda başağı açtım. Geniş, karton bir kutuyla geri döndüm. İki tane daha vardı, ama onları da yanuma almak fazla iyimser olmak demekti; hâlâ kurtarılabildiğim birkaç eşya zaten ilk kutuyu bile doldurmayacaktı. Gümüş çatal bıçak takımı, kenarları yanmış birkaç fotoğraf, laptopumun ekranı ve birkaç bıçak yerdeki kalıntılar arasındaydı. Yıkımın olduğu çoğu yer sarı şeritlerle çevriliydi ve oranın aslında bizim evimiz olduğunu gösteriyordu.

Ayaklarımızın altındaki siyah kalıntıların arasından bir şeyler çıkarmaya çalıştıkça ellerim siyaha boyanıyordu.

"Bu kadar istekle aradığın şey ne?" diye sordu Jared.

"Günlüğünden bir parça olsa dahi bulmayı umuyordum, ama cildini bile göremedim. Sen bir şey görebildin mi?"

Gülümsedi. "Onu Escalade'e saklıyorum. Şu an sana pasaglam."

"İyi," dedim enkazdan fazlasıyla bunalarak.

"Gitmeliyiz. İtfaiye şefi beni iki kere sorguladı. Eğer birileri bizi burada dolaşırken görürse, ilgilerini çekecektir."

"Sanırım," dedim ayağa kalkarken. Babamın son fotoğrafının olduğu yanmış çerçeveyi yere bıraktım.

"Bunun için üzgünüm," dedi Jared. "Onu da çıkarmaya çalışmalıydım."

"Senin suçun değil. Bunu, tepki çekmek için yaptılar; misilleme yapıp yapmayacağımızı ya da bunun bizim aramızda bir sorun oluşturup oluşturmayacağını anlamak için yaptılar. Yaptıkları isteyeceğim son şey onlara istediklerini vermek. Bunların hepsi yalnızca eşya."

Jared bana yaklaştı ve nazikçe yüzümü sildi. "İsle kaplandın. Hadi, eve gidelim."

"Orası ev değil Jared. Evimiz burasıydı ve yandı." Gözlerime dolan yaşlarla şaşkına dönmüştüm. O ana dek ağlamak aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Belki de bir yer bakmaya başlamalıyız, ne dersin?" dedi gülümseyerek.

"Sonra onu da yakıp yıksınlar, öyle değil mi? Hayır, teşekkür ederim."

Jared'in yüzündeki ifadeden acı çektiği belli oluyordu. "Bir daha olmayacak."

"Bunu bilemezsin," dedim elinden tutup onu arabaya doğru çeğiştirirken. "Bir dahaki sefere ne yapacaklarını bilmiyoruz."

Onuncu Bölüm
Yenilik

Yaz bitiyordu ve Beth'le birlikte giderek daha fazla sorumluluk üstleniyorduk. Brown'daki ders programımız, Titan'da gerektiği kadar çalışmamızı imkânsız hale getiriyordu.

Jared sürekli iyiye giden Ryan'ın durumunu kontrol etmek için sık sık Claire'i arıyordu. Ryan, hepimizi şaşırtan bir şekilde görevden alınma kararına karşı çıkmamış, bunun yerine iyileşmeye ve ülkesine geri dönmeye odaklanmıştı. Bu gerçekten hepimizi şaşırtan bir gelişmeydi.

Jared söz verdiği üzere ne Shax ne de Donovan ve Isaac'a karşı bir tuzak daha kurmaya çalışmıştı, aksine bütün dikkatini içinde bir B planıyla bir de kurtarıcı planın olduğu yeni bir güvenlik planı üzerinde yoğunlaştırmıştı. Kitabı ellerinden bir kez daha kaçırmış olduklarını kabul etmiyordu.

Bex 10 cm daha uzamıştı ki bu iyi bir şeydi. Egosu neredeyse tavan yapmıştı.

Yaz tatilinin son günü Jared'la birlikte meşe ağacımızın yanındaydık. Ağacımızın gölgesi altında kalarak Jared'ın çimenlere serdiği battaniyenin üzerine yayıldık. Gözlerimi kapadım, konuşmayıp tembellik ediyor, böcekleri ve rüzgârla dans eden çimenlerin hışırtısını dinliyordum.

"Yarın resmi olarak bir kez daha öğrenciliğe başlıyorsun," dedi yüzünde benimle gurur duyduğunu belli eden bir gülümsemeyle. Kır çiçeklerini çememe sirtüyordu.

"Öyle," dedim. "Bir yaz daha geçti ve bir yaz daha geçtikten sonra mezun olacağım."

Jared elimi sıkarak dikkatini ağaçta kazılı olan isimlerimize çevirdi. "Hımm... Kendini gelecek sene bu zamanlarda nerede görüyorsun?"

Kahkaha attım. "Hiçbir fikrim yok. Neden bunu gelenek haline getirmiyoruz? Gelecek sene de yaz tatilinin son gününü burada geçirelim." Jared yüzünü ekşitince benim de suratım asıldı. "Ne oldu?"

Kaşlarının arasındaki derin çizgiyi yok etmeye çalışıyordu. "Hiçbir şey."

"Jared," diye uyardım. Benden bir şeyler sakladığı zaman sabrım çabucak tükeniyor ve o da bu riski daha sık almaya başlıyordu.

İçini çekti. "Değişik bir şekilde cevap vermeni umuyordum, hepsi bu."

"Nasıl?" diye sordum.

"Gelecek sene bu zamanlarda kendini evli olarak gördüğünü söylemeni umuyordum," dedi sessizce.

"Ah," dedim utanarak.

"Bu konuda sabırlı olmaya çalışıyorum," dedi. Aniden gerilmişti. "Neden ertelediğini anlamıyorum." Gergin bir şekilde güldü. "Şimdiye kadar evleniriz diye düşünüyordum." Bakışları hâlâ parlak olsa bile, sesindeki üzüntü ve endişeyi hissedebiliyordum.

"Bunu konuştuk Jared. Birçok kez. Bir düşün planlamak için zamanım yok. Ertelemiyorum, yalnızca şu

an yapacak çok fazla şeyim var," dedim parmağında ki yüzüğümü döndürerek.

Jared elini benimkinin üzerine koydu. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama çok büyük bir şey olmasına gerek yok. Nişanlıyız, birlikte yaşıyoruz. Bilmem gereken bir sorun mu var?"

"Elbette yok," diyerek gülümsedim. "Yalnızca biraz daha zamana ihtiyacım var."

Jared'in yapmacık gülüşü gözlerindeki hayal kırıklığını gizlemiyordu, ama fark etmemiş gibi davrandım. Onunla evlenmeyi her şeyden fazla istiyordum, ama aynı zamanda her şeyin düzgün olmasını da istiyordum. Üzerinde çalışmam gereken evraklar, yapmam gereken ödevler ya da Jack'in şirketinin bir bölümünde daha işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmek için üzerinde bir baskı hissederek balayımdan erkenden dönmek istiyordum.

"Bir yıllık bir nişanlılık dönemi mantıklı, ama iki yıl..." Cümlesine devam etmeden sustu. Bir yıl daha bekleme fikriyle canı sıkılmıştı.

"İki yıl nişanlı kalmayacağız Jared," diye söz verdim.

"Bu yıl bir tarih belirleyecek misin?" diye sordu umutla. Öyle bir bakmıştı ki "evet" dışında bir cevap vermem imkânsızdı.

"Evet, belirleyeceğim. Yalnızca bir düğün planlamak için okul ve Titan'da geçirdiğim yirmi saatten sonra biraz daha zamana ihtiyacım var." Sözlerimin içerdği şeyleri düşündükçe ne kadar yoğun olduğumun farkına varıyordum.

Jared kısılmış gözlerle ileriye baktı. "Ben zaman bulacağım. Gerekirse o zamanı yaratacağım."

"Tamam, ilahi ayarlamaları sen yap. Eminim başarabilirsin," diye sataştım. Kafamı kaldırarak tepemizdeki devasa ağaca baktım. Yaprakların arasından üzerimize vuran güneş ışınlarından dolayı gözümü kırıştırıyordum. Yapraklar rüzgârla hareket etmeye başlayınca gülümsedim. "Burayı seviyorum."

"Ne güzel, ben de seviyorum."

"Gabe'in, Lillian'ı tam da buraya getirmiş olması gerçekten harika." Parmağımı önce, içinde Jared'in annesiyle babasının başharflerinin kazılı olduğu basit kalbin üzerinde, ardından da içinde bizim başharflerimizin ve filizlerle yaprakların işlenmiş olduğu zarif kalbin üzerinde dolaştırdım. Bakışlarımı tekrar Jared'in ışıldayan mavi gözlerine çevirdim. "Yapamayacağın hiçbir şey yok mu senin?"

"Nişanlımın benimle evlenmesini sağlamak," dedi göz kırparak.

Dudaklarımı ince bir çizgi haline gelinceye dek sıkıca kapattım. "Bir tarih belirleyeceğimi söyledim."

"Ancak gördüğümde inanırım," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Bu bir meydan okuma mı?"

"İşe yarayacaksa," diyerek sırttı.

"Söz veriyorum. Bir tarih belirleyeceğim."

"Önümüzdeki on yıl içinde mi?" diye sordu neşeyle.

"Bu yıl için bir tarih belirleyeceğim," dedim çenemi kaldırarak.

"Bu yıl," diye tekrar etti şüpheyle.

"Evet, dediğimde dalga geçtiğimi mi sanıyordun?"

"Hayır. Yalnızca, evet dediğinde bir gün demek is-

tediğini fark etmemiştim." Sesinde endişeye dair hiçbir iz olmasa bile, göğsümde bir suçluluk duygusu hissettim. Aniden tepki verdi. "Şaka yapıyorum sevgilim," dedi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. Saçlarını artık omuzlarına değiyordu.

Tımaklarımla oynayarak bakışlarımı yere çevirdim. "Biliyorum, ama bu gerçek. Uzun bir nişanlılık dönemi beklemiyordun."

"Şey, bu kadar hızlı olan şeylerle birlikte bir sene olmasını bekliyordum, ama o yıl gelip geçtiğinde ve sen de bu konuyla ilgili tek kelime dahi etmeyince..."

"Ah. Benim için önemli olmadığını düşündün," dedim yüzümün kızardığını hissederek.

"Öyle demedim," dedi hızla geri adım atarak.

Kirpiklerimin altından ona baktım. "Ama öyle düşünüyorsun."

"Şey," tereddüt etti, "odaklanman gereken önemli başka şeyler olduğunu ima ediyorsun. Bunu anlıyorum, ama böyle olunca hayal kırıklığına uğruyorum. Bu zaten benim fikrimdi," diyerek gülümsedi ve ardından alnını öptü.

Yavaşça kucığına çıktım. "Seni seviyorum Jared Ryel. Karın olmaktan fazla istediğim hiçbir şey yok. Bir tarih belirleyeceğime söz veriyorum, tamam mı?"

Neşeyle gözleri parladı. "Teşekkür ederim." Dudakları benimkilere değer değmez aniden geri çekildi. "Bunu kendine saklamalısın. Annem, sonunda yaptığı hiçbir şeyin bir düğünle sonlanmayacağını kabul etti. Aklında başka şeyler olduğunu düşünmesi, şimdilik iyi bir şey."

"İyi plan," dedim onu battaniyeye yatırırken.

Gülümsedi. "Lillian'dan bahsetmişken... Bizi akşam yemeğine davet etti. Görünüşe bakılırsa bir sürprizi var."

"Bir sürpriz! Ne olduğunu biliyor musun?"

Kafasını salladı. "En ufak bir fikrim yok."

Saatime baktım. "Temizlenip yemeğe gideceksek acele etsek iyi olur."

Jared ayağa kalkarak beni de kaldırdı. Battaniyeyi topladık ve onu Jared'ın motorsikletine sıkıca koydum. Ardından eve giderek Escalade'i aldık.

Cynthia'nın evinde kısa bir süre geçirdikten sonra, Jared'ın annesinin evine gittik. Lillian'ın evinde daha önceki istila gecesini unutmama yetecek kadar fazla zaman geçirmiştik, ama buraya ne kadar gelirsem geleyim, arabadan indiğim andan itibaren hastaymışım gibi hissediyordum sürekli.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Jared.

"Endişeli değilim. Sadece bunun travma sonrası stres olup olmadığını merak ediyorum," dedim dudaklarımı kıvrıp gülümseyerek.

Jared konuyla ilgili yaptığım espiye katılmamıştı. "Bu mümkün," dedi kapımı açarken.

Eve doğru yürürken bir anda duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordum yüzünü inceleyerek.

Duygularını gizlemek için oldukça uğraşıyordu.

"Hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda."

"Jared," dedim yürümeye devam ederken. "Bir şey oldu."

"Hayır, hayır. Her şey yolunda."

Kapıya yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Jared zile basmak için parmağını düğmeye uzattı.

Kapılar açıldığında nefesimi tuttum. "Buna inanmıyorum."

"Karşılama dediğin böyle olur! Ben de seni özledim."

"Claire!" diye bağırdım boynuma sarılarak. O ise bana sarılmayıp ellerini kalçasına koyarak öylece dikilmişti. "Aklımı karıştırıyorsun."

"Özür dilerim!" dedim nefes nefese. "Ben sadece... seni beklemiyordum."

Lillian, Claire'in yanına gelerek kollarını kavuşturdu. "Sürpriz," dedi sıcak, içten gülümsemesiyle.

"Bir dakika," dedim gözlerimle herkesi inceleyerek. "Bu... Ryan'ın da burada olduğu..."

Claire kafasını salladı. "Fizik tedaviyi tamamlamak için Providence Hastanesi'nde."

Ellerimle hızla ağzımı kapattım ve Claire'i bir kez daha kucakladım. "Evde olmana çok sevindim," diye fısıldadım kulağına.

"Ben de," diye gülümsedi.

Akşam yemeği için masaya geçtik. Kahkahalarımız evin her bir köşesini sarmıştı. Tatlı tabaklarını yıkarken geri kalanların konuşup kıkırdaşmasını dinliyordum. Bex, Claire, Lillian ve Jared'ın birbirlerine sataşmalar dahi aralarındaki sevgiyi duyumsamak ve çıkardıkları sevgi dolu sesleri dinlemek için bir süre daha mutfakta bekledim. Gülümsüyordum.

"Nina?" diye seslendi Jared.

"Geliyorum," dedim bulaşık makinesini çalıştırırken.

"Eminim Nina arkadaşları hakkında bir şeyler daha duymak istiyordur," dedi Lillian.

Jared'ın yüz ifadesindeki değişim o kadar belli belirsizdi ki masada benden başka hiç kimsenin bunu fark etmediğinden emindim. Neler hissettiğini saklamak için her zaman yaptığı gibi dudaklarının kenarını hafifçe yukarı kıvrımış, gözlerini kısmıştı. Ellerini ellerimin arasına alarak sıktım. Fark edilmeyecek oranda rahatlamıştı ve kafamı hayır anlamında salladım.

"Bu gece Claire'in gecesi," dedim.

Claire, peçetesiyle ağzını sildi ve gözlerini devirdi. "O bir makine. İyileşmek için çılgınlar gibi çalıştı. Ruh analizleri... onlara benden bahsetti."

"Seni gördü mü?" diye sordu Jared.

Kısa bir duraksama olunca ortamda gergin bir hava oluştu. "Gördüğünü sanıyor," dedi Claire. "Yüzüm örtülüydü, yani yalnızca gözlerimi hatırlıyor, ama ona tarif ettiği gibi ufak tefek bir kadının onu çölde nasıl taşıdığını sorup duruyorlar."

Bex kıkırdadı. "Kuş beyinli. Ona gerçekten inanacaklarını mı sanmış yani?"

Claire bakışlarını masaya çevirdi. "Onlara benim bir Amerikalı olduğumu söyledi. Albay Brand'e gördüğü kişinin kim olduğunu bildiğini söylüyormuş."

"İşte, bu iyi olmadı," dedi Jared.

Claire kafasını kaldırdı. "Ama yalnızca albaya söyledi. Başka kimseyle konuşmadı. Ona test sonuçlarını verdiklerinde Providence'a gelmek için ısrar etti."

"Aferin Claire, kendini açık etmişsin," dedi Bex.

Jared dirseklerini masaya dayadı. "Bu ciddi bir durum. Seni görmemeli Claire. Göze batmamalısın."

"Biliyorum," diye homurdandı ve bakışlarını masa örtüsündeki bir noktaya sabitledi. "Aynı şeyi ben de

senin için söyleyebilirdim, biliyorsun. Kimse benim evimi havaya uçurmuyor."

"Ne?" dedi Lillian bakışlarını o an Jared'a çevirerek. Jared kısa bir an Claire'e baktıktan sonra Lillian'a döndü. "Küçük bir... yangın çıktı. Herkesin durumu iyi."

"Yangın mı?" dedi Bex. "Eve patlayıcı yerleştirmişler. Her şey gitti."

"Onlar kim?" diye sordu Lillian. Endişeliydi, ama bunu her annenin yapacağı şekilde yapmıyor, Jared'ın sağlığından fazlasıyla endişe etmiyordu. Görünüşe bakılırsa Melezlerle yaşamak konusunda benden onlarca yıl daha deneyimliydi. Çocuklarının yeteneklerinin ne olduğunun tam anlamıyla farkındaydı ve bir gün ben de bu şekilde düşünebilir miyim diye merak etmeden edemedim.

"Donovan," dedi Jared.

"İlginç," dedi Lillian düşünceli bir tavırla. "Bunu nasıl çözmeyi planlıyorsun oğlum?"

"Gelmeyecek bir yardıma ihtiyacımız var," diye cevap verdi Jared. Kendi sözlerine sinirlenmişti.

Claire'in gözleri kısıldı. "Samuel'le konuştun mu?" Jared kafasını salladığında konuşmaya devam etti. "Peki ya Eli'yle?" Jared bir kez daha kafasını salladığında Claire de aynısını yaptı. "Durum o kadar kötü mü?"

"Eli bir dengeden bahsetti," dedim. "Karışmayacaklarmış."

"Biliyorsun ki," dedi Claire öne doğru eğilerek, "işler o noktaya gelecek olursa, onları zorlayabiliriz."

"Korkutucu, umutsuz bir nokta yani," dedi Bex. "Bu da savaş anlamına gelir."

Lillian elini kaldırdı. "Bu son çare olacaktır."

Ayağa kalkarak bana yaklaştı. "Nina, sana soracağım şey gerçekten zor olacak, ama gerçeği bilmeliyim."

"Tamam," diye kekeleydim. Ne soracağımı merak edip endişelenmiştim.

Lillian kafasını eğdi. "Gabe uçakta sana ne söyledi?"

Jared kaşlarını çatı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Uçaktayken gelmedi."

"Aslında..." Sözlerime devam edememişim.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu. Kızıştı.

Cevap vermeme fırsat tanımadan tekrar konuşmaya başladı. "Her şeyin ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun?"

"Jared," dedim utanarak, "eve dönmem gerektiğini söyledi. Claire'i görmemem gerektiğini söyledi. Onun iyi olduğunu görmeden dönmeyeceğini biliyordum."

Jared önce Claire'e, ardından da Lillian'a baktı. "Seninle konuşuyor mu?"

Annesi gülümsedi. "Geceleri. Yalnızca önemli bir şey olduğunda. Kim'i biliyor öyleyse?"

"Evet," diye cevap verdi Jared.

Lillian'ın yüzünde hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ifade vardı. "Bu bir hataydı. Odaklanmanız gereken temel şey kitap olmalı. Kitabın elinizde olması hayatı önem taşıyor."

"Kim ve ben bir anlaşma yaptık," diye açıkladı Jared. "Kitabı Kudüs'e, atalarının onu bulduğu yere götürmesine yardım edersek, kitabı ele geçirmemize yardım edecek. Ailesini bundan kurtarmak istiyor."

Lillian'ın gözleri düşünürken hızla hareket ediyordu. "Size yardım ediyorsa, baban onu neden Nina'dan uzak tutmak istedi o halde?"

"Kim'den mi?" diye sordum. "O zararsız."

"Öyle mi?" diye çıktı Claire.

"Babam bu kez yanılıyor. Ona ihtiyacımız var," dedi Jared huzursuzca. Gabe, ailelerinin kurucusu, Cennet'ten gelen saf kan bir melekti. Onun herhangi bir konuda hata yaptığını düşünmek, kabullenmenin neredeyse imkânsız olduğu bir gerçektir ve Jared bile kendi sözlerine inanmıyordu.

Masadaki herkes durumu düşünerek sessizce oturdu. Sonunda sessizliği bozan Bex oldu. "Hepimiz buradayız. Hadi, gidip kitabı alalım."

"Bir plana ihtiyacımız var," dedi Jared. "Ayrıca Nina'yı korumasız bırakamayız."

"Öyleyse Bex, Nina ve Ryan'ı korur ve biz de seninle gider, kitabı alırız," dedi Claire.

Jared ensesini ovaladı. "Bunu zaten denedim. Bir plana ihtiyacımız var."

"Oraya gittin ve yanında kitap olmadan mı geldin?" dedi Claire tek kaşını kaldırarak.

"Kitap elindeydi," dedi Bex gülerken. Jared, Bex'e doğru keskin bir bakış attığında, gülümsemesi hemen kayboldu. "Affedersin," dedi boğazını temizleyerek.

"Sayıca benden biraz üstünlerdi," diye açıkladı Jared. "Sekiz ya da daha fazla kişi kadar."

"Ne olmuş yani?" dedi Claire sayıdan etkilenmeyecek.

Jared oflayarak konuşmaya devam etti. "Bunu daha sonra konuşuruz."

Eve giderken yol uzun ve arabanın içindeki havaysa gergindi. İlk konuşan olmaya cesaret edemiyordum. Jared'ın çenesi kasılmış, direksiyonu tutan parmaklarının eklem yerleriyse bir kez daha bembeyazdı. Bex'in olağan hızıyla, yani trafik ışıklarıyla trafiğe tahammül edemediğini gösteren bir hızda yol alıyorduk.

Jared arabayı park ettikten sonra yolcu kapısının yanında belirdi. Tek kelime etmeden dışarı çıkmama yardım etti. Koluna girip sessizce yürümeye başladık.

Uzun bir duştan sonra, ertesi gün başlayacak olan ders yılı için kıyafetlerimi hazırladım. Jared, yatağın ucunda oturmuş, beni bekliyordu.

"Kalmayacaksın," dedim.

Ayağa kalktı. "Bex dışarıda olacak. Çok uzağa gitmeyeceğim." Geceliğimin düğümünü sıkılaştırdı ve ardından beni kollarının arasına alarak yüzünü benimkine yaklaştırdı; aramızda santimler kalmıştı. "Sabah görüşürüz," dedi sıcak dudaklarını hafifçe benimkilere değdirerek.

İyi geceler öpücüğünün kısa sürmesini amaçlamıştı, ama dudakları benimkilerin üzerinde gezinmeye devam ediyordu. Ellerimi, muhteşem göğsü ve karnı üzerinde gezdiriyordum ve sonra tişörtünü kaldırarak sıcak yumuşak tenine dokundum.

"Kalabilirsin," diye fısıldadım ağzına doğru fısıldayarak.

"İsterdim," dedi gergin bir sesle.

"Yalnızca kısa bir süreliğine? Çok vaktini almaya çağım," diyerek tişörtünü sıyırmaya başladım, ama nazikçe bileklerimi tuttu.

"İlex alt katta."

"Kahretsin," dedim yüzümü buruşturarak. Ellerim iki yanına düştü ve ollayarak yüzümdeki saçlarımı havalandırdım.

Jared gittiğinde kendimi yatağa bıraktım. Başım yastığa değdiği an ne Jared'ın sıcak bedenini yanımda ne kadar istediğimi ne Ryan ya da Jack'i ne de ertesi gün başlayacak olan ders bombardımanı düşündüm. Üstüme çöken ağırlık beni ele geçirmiş ve ben de mutlulukla boyun eğmiştim.

"Nina!" diye bağırdı Beth koridorun sonundan. Beni yakalamak için koşturdu ve ardından kollarını boynuma doladı. "Yine burada olduğumuza inanabiliyor musun?" Gelip geçen öğrencilerin suratına bakarak etrafa göz attı.

"Hayır," dedim her şey hakkında fazladan hevesli olmasına sınıtarak.

Dizüstü bilgisayarımı getirmekle uğraşmamıştım; her dersin birbirinin aynı olacağını biliyordum. Beth, Titan'da yaptığı bir işin ayrıntılarından bahsetti ve Sasha'nın kalacak olması gerçeği hakkında konuştuk.

"Senin düşmanın olarak bu şirkette ne kadar ileriye gideceğini sanıyor ki?" diye sordu gözlerini devirerek.

"Yalnızca düşündüğünü sanarak yanıyorsun. Noel partisinin sorumluluğunu üstlendi. Aklından geçenleri ve eteğindeki taşların neler olduğunu merak ediyorum."

"Umarım ağız spreyi vardır," dedi Beth ağzını kapatarak. "Bunu söylediğime inanamıyorum." Kıkırdadı ve katlamı salladım.

Dikkatim kapıdan geçen çocuklara çevrilmişti. Grubun önünde Josh vardı ve Ryan'ın en iyi arkadaşı olarak benden pek de hoşlanmaz, etrafında olmak istemediğini açıkça belirtirdi. Chad, Josh'ın beni Ryan'ın gidişinden sorumlu tuttuğunu itiraf etmişti ve Beth beni savunsa bile, bu onun haklı olduğu gerçeğini de-ğıştirmiyordu.

Josh beni görünce bakışlarını kaçırmıştı. Arkadaşlarının söyledikleriyle aşırı derecede ilgili gibi görünmeden hemen önce, beni değil de benden öteye bakıyor gibi yapmıştı.

Beth yerine otururken bakışlarını ona çevirdi. "Gerçekten kendine gelmesi gerekiyor."

"Tıpkı senin benim arkadaşım olman gibi, o da Ryan'ın arkadaşı," diye fısıldadım kalemimle oynarken.

"Sanırım bunun için onu suçlayamam."

Ona, Ryan'ın geri dönmekle kalmayıp bizden yalnızca birkaç kilometre ötede olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum. Ryan, bu kadar yakındayken onu görememek yetmezmiş gibi, bu bilgiye nereden ulaştığıma dair birçok senaryo yazsam bile, Claire'den izin almadan Beth'e hiçbir şey söyleyemezdim.

"Günaydın," dedi profesör elindeki kâğıt destesini birine uzatarak.

Beth, elindeki kâğıtları bana uzatınca içimi çektim ve kendiminkini alıp geri kalanları yanımdakine verdim. Diğerleri gibi kâğıtları karıştırmamış, bunun yerine yerime oturmuş, dikkatimi toplamak için bütün gücümü kullanmıştım. Hayatımın sıradan ve günlük

parçaları eskiden sahip olmak için uğraştığım şeylerdi, fakat geçen ay yapabildiğim, elimden gelen tek şey kendi hayatımın bir parçası olmaya çalışmaktı. Üniversiteye hayatımın geri kalanıyla kıyaslandığında çok boş görünüyordu.

Derslerden sonra Jared'ın Escalade'in yanında beklediğini görmek beni gülümsetmişti. Bu sabah, öğle yemeğinde kendisini göremeyeceğimi, bana kızlarla arayı kapatmamız için zaman vereceğini söylemişti. "Hayatın sıradan anları..." gibi bir şey söyledi. Bunu duymak içinse fazla acelem vardı.

Hızla kapımı açtığımda beline sarıldım.

"Sana da merhaba," dedi neşeyle. Bu sevgi gösterimden memnun kalmıştı.

"Ah, sen de beni özlememişsin gibi davranma," dedim kafamı kaldırıp ona gülümserken.

Tek kaşını kaldırdı. "Sormana bile gerek yok." Yerime otururken beni izledi ve sonra içini çekti. "Sana söylemem gerektiğini düşündüm. Claire aradı. Ryan, yakında hastaneden çıkacakmış."

"Onu görebilir miyim?" dedim uygun olandan biraz daha hevesli bir ses tonuyla.

Jared sözlerim karşısında hissettiği hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Burada olduğunu henüz kimseye söylemedi. Ziyaretini nasıl açıklayacaksın?"

Gözlerinin çevresindeki gerginlik onu ele veriyordu. Hâlâ endişeliydi. Ryan yaralanmış ve uzun bir zaman sonra eve dönmüştü; endişesinin farklı bir boyuta geçtiğini tahmin edebiliyordum.

"Ryan ve ben artık farklı insanlarız. Her şey değişti," dedim parmağımı Jared'ın yanağına dokunarak.

"Ryan sana âşık olduğu müddetçe her zaman endişelenmek için bir sebebim olacak."

Onu öpmek için eğildim. "Seni nasıl ikna edebili-

rim?"

Benden uzaklaşarak huzursuzca kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kızma ama..." diye konuşmaya başladı.

Kollarımı kavuşturdum. "Önceden söz vermemi mi istiyorsun? Eminim ki güzel bir haberdir."

Derin bir nefes aldı. "Kitabı bulana ve senin yüzde yüz güvende olduğundan emin oluncaya dek aramızdaki yakınlığı en düşük seviyede tutmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ah, Tanrı aşkına! Bu kez değil," dedim gözlerimi devirerek.

"Bu her zaman oluyor Nina. Bunu riske atamayız," dedi ellerimi kendininkilerle örterken.

Sırtarak, "Bunu halletmek için Abra Kadabra'nı kullanamaz mısın?" diye sordum ve boynunu öpmek için bir kez daha eğildim. "Takvim yöntemi diye bir şey duymadın mı? Bunu kendimize uyarlayabiliriz."

"Kendimi bilgili bir insan olarak görürdüm, ama hayır, bunu hiç duymadım."

"Benim yumurtlama dönemimi tahmin edeceksin ve biz de o birkaç gün boyunca birbirimizden uzak duracağız. Voila! Doğum kontrol. Elimizde Melez olmanın avantajı var."

Burnunu kırıştırdı. "Bu bana pek de çözüm gibi görünmedi." Öpücüklerimden bir kez daha uzaklaştı ve dudaklarımı bükerek kollarımı kavuşturdum.

"Bu senin teklifinden daha iyi ama," diyerek kaşlarını çatmıştı. "Yapamayacağını mı söylüyorsun?"

"Sana yapabileceğimi düşündüren şey nedir?" Gözlerim kısıldı. "Eli bir keresinde yakınlaştığımızda sezgilerimin de değişeceğini söylemişti. Değiştilerse bile, bir kez bile bundan bahsetmedin ve nasıl olduğun söylemedin."

"Bunu tartışmak daha iyi olacak," dedi kollarımın arasından sıyrılarak. Yüzünü çevirdi, ayrıntılarından bahsetmemden rahatsız olmuştu.

"Haksız olduğumu söyle," dedim çenemi kaldarak.

Hızla sürücü koltuğuna geçip arabayı vites takarak yola koyuldu. "Nina, sana bunu söylememeliyim, ama söyleyeceğim: Seni bu dünyadaki her şeyden, evrendeki her şeyden daha fazla seviyorum. Seni yaşamdan, ailemden daha fazla seviyorum. Seni, seninle bu şekilde birlikte olmaktan daha fazla seviyorum. Senin güvenliğim şimdi olduğu gibi her zaman benim önceliğim olacak. Bu risk, tanıştığımız gece o bankta yanına oturmama ya da sana ne olduğumu açıklamama benzemiyor. Olası bir hamilelik, seni yaşatmak için yapmam gereken şey bu olduğu için bir savaş anlamına gelir."

Ufacık da olsa gülümsemesini ya da gözünü kırpmasını bekliyordum, ama beklediğim gibi olmamıştı. Beni her zaman yalan söylemeden gerçekten korumaya çalışmıştı, fakat içinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti Jared'in her zaman olmaktan kaçındığı açık sözlülüğünü açığa çıkarmıştı.

Cevap vermek için uzunca bir süre bekledim. Aklima gelen ilk şey yakınmak oldu, ama Eli'nin sözleri aklıma hücum etmişti. Bana, bir kurbanmış gibi davranmaktan vazgeçme zamanının geldiğini söylemişti

ve kendim için üzülmediğim zamanların sona erdiğinden son derece emindim.

Ve bu sayede aklıma bir fikir geldi.

Gülümsemeye çalıştım. "Neler olacağını benden daha iyi bildiğini biliyorum. Bir seçim yapıldığında sonuçlarının neler olacağını daha iyi biliyorsun, özellikle de bu seçim kötüyse. Ben bir insanım Jared, ama bu benim çelimsiz ve kırılgan olduğum anlamına gelmiyor. Bana bundan daha fazla güvenmen lazım. Bildiklerinin bir kısmını bana öğretmenin vakti geldi."

"Ne gibi?" dedi şüpheyle.

"Örneğin... nasıl ateş edeceğimi öğretebilirsin ve... temel savunma yöntemleri de fena olmazdı."

Jared burnunu tuttu. "Bir silah o durumda işine yaramayacaktır sevgilim, hele ki sıkı bir tekme."

"Yapamayacağımı düşünüyorsun."

"Ben varken neden yapman gereksin ki?"

"Peki ya, sen meşgulsen?"

Tek kaşını kaldırdı. "Hayatımın aşkanı ölümünden kurtarmayı da içeren işimi yapamayacak kadar meşgul olduğumu mı söylüyorsun?"

Beni korkutmaya çalışıyordu, ama ayaklarımı yere bu kez sağlam basıyordum. Haklı olduğumu kanıtlayacaktım. "Sana restorandaki geceyi hatırlatmama gerek var mı? Sen diğerlerinin icabına bakarken geride kalan Claire olmuştu."

"Bu farklı bir şey. Claire orada olmasaydı seni asla bırakmazdım."

"Nasıl ateş edeceğimi biliyor olsaydım, yardımcı olabilirdim. Bütün söylemek istediğim bu."

"Seni tehlikeli bir insana dönüştürecek bir eğitim yeterli olmaz ve bize yardımı dokunmaz. Bu sadece

senin bir şeyler yapacak kadar yetenekli olduğun izlenimine kapılmana sebep olur."

Ağzım açık kalmıştı. "İşte, şimdi hakaret ediyorsun. Benim bu kadar aciz olduğumu mu sanıyorsun?" Jared çölenerek kahkaha attı. "Hayır, kesinlikle hayır, ama artık Graham'la uğraşmıyoruz Nina. Diğerleri, ateş ederek sinirlendirmek istemeyeceğin düşmanlar."

"İyi," dedim yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek. "Ben de Bex'in ya da Claire'in beni çalıştırmasını sağlarım. Claire bir keresinde bunu önermişti zaten." Jared dişlerini sıkı. "İkisi de benim kesin iznim olmadan böyle bir şey yapmayacak ve şayet yaparlarsa geri alamayacağın bir şey başlatmış olacaksın."

"Bu adil değil!" dedim sesimdeki çatallaşmanın farkına vararak. Sesimin daha sakın çıkmasına yetecek bir süre boyunca bekledim ve yeniden konuşmaya başladım. "Cranston'da bir silah kulübü olduğunu biliyorum."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, öyle değil mi?" dedi Jared yavaşlayarak. Eve gelmiştik.

"Büyük ihtimalle hayır," dedim. Sinirle içini çekti. "Bu sadece... senin gölgede olmak çok bunalıcı. Sana göre hayatım her an tehlikede ve senin tarafından kurtarılmayı beklemem gerekiyor. Bir sebepten yalnız olduğumda kendimi korumak için bir şeyler yapabileceğimi bilmek güzel olurdu."

Jared'in gözleri benimkilerle buluştu ve kafasını salladı. "Tamam. Cumartesi günü başlıyoruz."

On Birinci Bölüm İyilik

Jared'in dersleri kolay değildi. Ondan artakalan ufak boşluklarsa Bex beni zorlamaya devam ediyordu. Okul ya da Titan'da olmadığım vakitlerde üçümüz meşe ağacının olduğu kırdan ateş ediyor, blokaj yapıyor, yere yatıyor, saldırıyor ve düşmanı etkisiz hale getirme çalışmaları yapıyorduk. Birkaç kere çabuk öğrenen biri olduğum söylenmişti ve Bex de elime verdikleri bütün silahlarla çok doğal bir duruşum olduğundan bahsetmişti.

Jared ise bunlara katılmıyordu. O benim sakar, yavaş ve sabırsız olduğumu düşünüyordu.

Her zamankinden daha kolay uyur olmuştum. Her gece yatağa girdiğim an kaslarım dinlenmek için çığlık atıyordu. Jack'i gördüğüm kâbusların yerini yakın dövüşte üstünlük elde etmem için gereken ölçülü hareket ve adımlara bırakmıştı. Jared, zayıf ve acıyan noktalarımı saldırıyordu. Bütün çabalarına rağmen sabah uyandığımda pembe kızankların oluyordu.

Böyle geçen haftaları geride bıraktığımız ve ağaçların yapraklarını bir kez daha dökme mevsimi geldiğinde kış, sonbaharın geride bıraktıklarını bembeyaz battaniyesiyle örtmek için hiç vakit kaybetmedi. Cynthia'nın direnmesine kulak asmayarak çocuklar salondaki eşyaları taşıyıp orayı bir idman alanına dönüştürdüler.

Hedef alıştırmaları, ağırlık eğitimi ve yakın dövüş çalışmalarını neredeyse günlük bir rutin haline getirmişti. Jared ve Bex her dam yanındaydı. Claire, ne yaptığını anlamadığından beri zaman buldukça gelmeye başlamıştı ve onun da bize katılacağı günleri ipte çekerek olmuştum.

Claire kardeşlerinin yapabileceği her şeyde biraz daha yetenekliydi, ama bunu, kendini kanıtlamak için çok daha sıkı çalışması gerektiğine bağlıyordum. Bir Melez kadar hızlı ya da güçlü olmam imkânsızdı, ama vazgeçemediğim ve dinlenmeyi reddettiğim için saygılarını kazanmıştım. Claire azmimi anlıyor ve bana baktığı zamanlarda erkeklerin zayıflık farz ettiği şeyin güç olduğunu görüyordu.

Sıkı çalışmamın tek kanıtı aynada gördüğüm mouluklarını değildi. Kollarım, Claire'inkilerle kıyaslanamayacak olsa da gurur duyduğum bir şekilde kaslı bir görünüm kazanmaya başlamıştı.

Şükran Günü'nden önceki gün Jared ilk kez teşvik edici bir şey söylemişti.

"Daha iyisin," dedi duygusuz bir şekilde kafasını sallayarak.

Bu tek cümle bana devam etmem için gereken azmi sağlamıştı. Yalnızca bir insandım, ama Jared, Bex ve Claire'e ayak uydurabiliyor, Donovan ya da Shax'in diğer insan köleleriyle başa çıkabileceğimi düşünüyordum. En azından deneyebilirdim.

Şükran Günü geldiğinde Cynthia, bir hayır kurumunun New York'ta düzenlediği toplantıya katılmaya gitmişti ve erkekler masayı kurup bulaşıkları yıkarken ben de mutfakta Lillian ile Claire'e yardım etmiştim.

Havayı, en sevdiğim baharat ve sosların kokusu sarımsı. Kahkahalarımız fon müziği gibiydi. Lillian bende ki değişikliği hemen fark etmiş ve eğitimim hakkında konuşmak istemişti. Bu durumla oldukça ilgilenmiş, zamanında bunu akıl edebilmeyi dilediğini söylemişti.

Bex, hindiye masaya koyup annesinin yanına oturdu. Claire bir elimi tutarken Jared da diğerini tuttu.

"Cennet'teki Tanrım," diye başladı Lillian, "bize verdiğiniz nimetler için teşekkür ederim. Masadaki muhteşem yemek, sağlıklı bir şekilde ve güven içinde ailemle bugün hep birlikte burada oturduğumuz için teşekkürler."

"Amin," dedi Jared kafasını sallayarak.

"Amin," dedi Bex masadaki tabaklardan bir şeyler alırken.

Yemek boyunca Claire'deki sessizliği fark etmiştim. Düşünceli bir şekilde yemeğini yiyor ve konuşmanın uygun bölümlerinde gülümsüyordu. Ben durumu fark ettiğimde elbette Jared da fark etmişti ve kardeşine döndü.

"Claire?"

Bakıştılar, ama konuşmadı.

Lillian gülümsedi. "O iyi, onu rahat bırak."

"Bu çok iyi bayanlar," dedi Bex ağzı yemek dolu bir şekilde.

"Teşekkür ederim oğlum," dedi Lillian. "Jared? Bu, ne kadar daha nişanlı kalacağınızı sormak için iyi bir zaman mı?"

"Hayır," dedi Jared gülümseyerek. "Bir tarih belirlemesi için onu yeni ikna ettim anne. Sıkı çalışmamı mahvetme."

Kahkaha attım. "Ama o haklı."
"Öyle mi?" diye sordu Jared şaşkınlıkla.
Hafifçe dizine vurdum. "Annelerim evlilik yıldönümü bu yıl cumartesiye denk geliyor."
Lillian'ın gözleri ışıldadı. "Ah, evet, öyle! Ne muhteşem! Bir haziran o halde?"
Jared dikkatli bir şekilde bana döndü. "Bir haziran mı?"

"Hatırlamak için kolay bir tarih," diyerek omzumun altına girdim.

"Bu yılın bir haziranı mı?" diye sordu Jared. Sesi şimdi biraz daha umut dolu çıkıyordu.
Lillian'la aynı anda gülmeye başladık. "Evet, tatilim, yedi ay sonra."

Jared'in yüzüne yayılan gülümseme yavaş yavaş tüm yüzünü kaplamıştı. "Bir haziran."

Konuşmanın geri kalanı düğün planlarıyla geçmiş ve öğleden sonramız heyecan ve beklenti içinde devam etmişti.

Öpücükler eşliğinde vedalaşırken Bex, Claire ve Lillian'a sarıldım ve ardından Jared elimi tutarak beni Escalade'e götürdü. İçeri girdiğimizde uzanarak yüzümü ellerinin arasına alıp beni dudağımdan öptü.

Geri çekildiğinde biraz başım dönüyordu ve kendimi aniden suçlu hissettim. Onu mutlu etmek çok kolaydı ve bu kadar basit bir şeyi sürekli ertelemiştim.

Jared arabayı yavaşça sürerken başparmağıyla avucumu okşuyordu. Aramızda karşı koyamayacağımız bir çekim oluşmaya başlamıştı. Eve gitmek için sabre demiyormuş gibiydi. Parmaklarını benimkilere geçir-

di ve parmaklarını teker teker öpmeye başladı. "Bana yeniden evet demişsin gibi hissediyorum." "Bir tarih belirleyeceğimi söylemiştim."

"Evet," dedi. Yüzünde yine kocaman bir gülümseme vardı. "Tanrım! Çatıya çıkıp öğlik atmak istiyorum! Bu hayatımın en güzel günlerinden biri!"
Jared'in ruh halinden etkilenerek kıkırdadım. Tam o an bir şeyler olduğunu anladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Arabayı yavaşlatıyordu; duracaktık. "Gerçekten de çatıya tırmanmayacaksn, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi gülümsemesi kaybolurken. "Çok erken konuşmuşum."

İşte, o vakit çevremizde yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkları fark etmiştim. "Kenara mı çekmemiz istendi? Durdurulduk mu? Ama hız yapmıyordun ki?"
"İstediyi bu değil zaten."

Polis memurunun siyah silüetini gördüğümde Jared'in elini tuttum. Yaklaşmasını beklerken silecekler çalışmaya devam ediyordu. El feneriyle Jared'in tarafındaki camı tıklattı.

"Memur," dedi Jared camı açmak için düğmeye basarken. Siyah cam aşağı doğru kaydı ve tekrar görmek için can attığım o yüz karşımdaydı.

"Ryan!" diye bağırdım. Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"İyi akşamlar Nina. Korkarım ki aracınızı durdurmanızı istemek zorundayım."

"Saçmalama, yağmur yağıyor," dedi Jared.

Ryan kafasını salladı. "Yalnızca beni araca kadar takip edin bayan," dedi son derece profesyonel ve mesafeli bir ses tonuyla.

Jared'a bakarak kafamı salladım. "Tamam, hemen döneceğim." Onu öptüm ve kapıyı açtım. Sakin ol-maya ve Jared'ın duygularını incitmemeye çalışıyordum, ama Ryan birkaç adım ötedeydi. Onu görmeyi uzun süredir istiyordum; sakinmişim gibi görünmem imkânsızdı.

"Nina," diye seslendi Jared arkamdan, ama yoldan geçen arabaların asfaltta çıkardığı sesler yüzünden sözlerinin geri kalanını duyamamıştım.

Yanlış olduğunu biliyordum ama Ryan'la konuşmak istediğim için Jared'ı duymazdan geldim ve yağ-mura aldırmadan olanca hızımla polis aracına doğru koştum.

Hava gerçekten soğuktu, resmen ısıırıyordu ve kı-yafetlerim anında ıslanmıştı. Yolcu kapısını açmak için hızla davrandığımda arabanın Escalade kadar rahat olacağını sanmıştım.

Öyle değildi.

"Aman Tanrım!" dedim kollarımı kenetleyerek. "Buraya et falan asabilirsin."

"Affedersin," dedi Ryan ısıtıcıyı açarken. "Montu-mu giyebileyim diye açmıyorum. Durmadan önce giy-mekle vakit kaybedemem."

Kahkaha attım. "Bir polis mi oldun?"

"Evet," diyerek gülümsedi ve bakışlarını aşağı çe-virdi. "Evet."

"Öyle sanıyorum ki bu artık Brown'a dönmeyece-ğin anlamına geliyor."

"Görünüşe göre," dedi mizahla alakası olmayan bir şekilde.

Hatırladığımdan daha iri görünüyordu, fakat yüzü hâlâ inceydi. Cılız demek belki daha doğru olacaktı. Gülümsemesi yerini sert bir ifadeye bıraktı. Daha ol-gun görünüyordu; bir zamanlar ısıtılı olan yeşil göz-lerinden hayal kırıklığının yorgun çizgileri ve dene-yimlediği korkunç anılar okunuyordu.

Tereddüt etmesinden beni buraya çağırmasının se-bebinin mutluluk verici bir görüşme olmadığını anla-mıştım.

"Yazmayı bıraktın," dedim.

"Evet, bıraktım," diye itiraf etti. "Bir kum tepesinin üzerinde oturup güneşin batışını seyreder ve seni dü-şünürdüm. İstediklerimin yansımasını yazardım. Uzunca bir süre böyle devam ettim."

"Postacıma bir açıklama yapması gerekiyor o hal-de."

"Yalnızca birkaçını yolladım. Sana uzunca bir süre âşkıttım Nina."

"Özür dilerim," dedim boğazım düğüm düğüm ol-muşken. Ona yaptıklarından sonra özür dilemek bo-şuna bir çabaydı, ama sözcükler dudaklarımdan dö-külüvermişti.

"Neden? Kalbi kırıldıktan sonra savaşa giden ilk er-kek ben değilim. Arkadaşlarıma çoğu, onları sevmeyen kızlara mektuplar yazıyordu. Bazılarınunki bekle-meyi bırakmıştı. Gülümseyişin uzunca bir süre peşimi bırakmasa da ben içlerindeki şanslılardan biriydim."

"Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor?" dedim burnumu kırıstırarak.

"Hayır," dedi bir gerçeği dile getirircesine. "Git-tikten sonra dünyanın yarısını aşmış olmama rağmen

hâlâ seni özleyor, bundan hiçbir zaman kurtulamaya-
cağımı düşünüyordum. Ama bir şey değişti Nina."

"Öyle mi?"

Güllümsedi. "Seni sevmeyi bıraktım."

Karşık duygular içinde kafamı salladım. Küçük
bir parçam yara almıştı, hatta artık beni unuttuğu için
biraz da kışkırtıcı hissetmişim, ama benliğimin geri
kalanı büyük bir mutluluk içindeydi. "Bu... iyi değil
mi? Sanırım?"

"Hayır, bu doğru değil. Seni hâlâ seviyorum ve bir
arkadaş olarak seni her zaman seveceğim, ama başka
birine aşığım."

Aniden yüzüm bir gülümsemeyle kaplanmıştı. "Bu
çok ilginç. Onu tanyor muyum?"

"Aslında... tanıdığını düşünüyorum. Ve yardımına
ihtiyacım var."

"Her şeyi yaparım. Sana bir çeşit borcum var, öyle
değil mi?"

Kafasını sallayarak içini çekti. "Ben de bundan
bahsedecektim." Bir süre duraksadı. "Hiç, bir an bile
yalnuz olmadığımı hissettiğin oluyor mu? Yani yalnız
olsan bile?"

Hayatımın her bir saniyesinden bahsediyordu, ama
sessizliğimi korudum.

Bunu görmezden geldi. "Jared'ın bara geldiği gece-
yi hatırlıyor musun? Ve birlikte geçirdiğimiz son ge-
ceyi?"

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Konuşmanın ne-
reye gideceğini bilmiyordum, ama ansızın huzursuz
hissetmeye başlamıştım. "Ne olmuş?"

"O gecelere dair üç şey hatırlıyorum: Jared'ın kız
kardeşi, ne kadar güçlü olduğu ve sahip olduğu çığır
mavilikte gözleri. Diğerleri benim deli olduğumu söy-
lüyor Nina... ama sen... anladığımı biliyorum."

"O kadar emin olma," dedim şaşırmış gibi görün-
meye çalışarak.

Ryan sinirlenerek içini çekti. "Babanın çalışma ofi-
sindeki gece. Planımızdan kimseye bahsedemeyeceği-
mi çünkü Jared'ın bundan haberi olacağını söylemiştin.
O zaman Jared'ın F.B.I.'da falan olduğunu sanmıştım,
ama durum sandığımdan daha karışık, öyle değil mi?"

Koluna dokundum. "Profesyonel birileriyle görü-
şüyor musun? Sana orada olanlar hakkında?" Sev-
diklerimi korumak için bu sözleri sarf etmem gereki-
yordu, ama yine de kendimi suçlu hissediyordum ve
bu duygu dayanılmazdı. Ryan, kendisine yalan söyle-
nilmesini hak etmiyordu. Bana gelmesinin bir sebebi
vardı; kendisine güveneceğime inanıyordu. Sonuçlar
farklı olsaydı, her zaman onun benimle olduğu gibi bir
arkadaş olurdu, ama seçimim oldukça açıktı.

Duraksadı. Sinirden gözleri seğiriyordu. "Bana ora-
da bir şeyler olduğunu düşünmene sebep olan şey ne-
dir?"

"Ben, ah..." diyerek yutkundum. "Gerçekten git-
mem gerek," dedim kapı kolunu tutarak.

Ryan kolumu tuttu. "Onun gözlerini gördüm. Ha-
yatımı kurtardığı gün onu gördüm. Gözleri, kimse-
ninkine benzemiyor ve o boyuttaki hiçbir kadın beni
taşıyamazdı. Claire'in nerede olduğunu söyle Nina."

Kapım aniden açıldı ve Jared beni dışarı çıkardı.
Ryan da aracından çıkarak umutsuzca konuşmaya

başladı. "Sadece onunla konuşmak istiyorum," diye bağırdı yağmurun içinde. "Bunu nasıl yaptığını bilmem gerekmiyor. Ben sadece... onu tekrar görmeliyim."

Jared önce bana, ardından da Ryan'a baktı. "Bize ceza kesmiyorsan gidiyoruz. Seni tekrar görmek güzeldi Ryan."

"Ben deli değilim!" dedi Ryan ümitsizce. Yağmur hızını artırmış, ama Ryan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Küçük ve hızlı adımlar atıyor, Jared beni arabaya götürürken ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Arabaya girdiğimde arkamı döndüm ve iki elimle koltuğa tutunarak farklı duygularla sevdiğim iki adamı izlemeye çalıştım. Şişkin, standart polis montu içindeki Ryan; Jared kendisine öfkeyle bakarken onu seyreliyordu. Birkaç kelime de olsa bir şeyler söylemesini bekliyordum; bu Ryan için yeni bir şeydi.

Jared kapıyı çarparak kapattı ve arabayı hızla vitese geçirdi. Kadran, Ryan'ın radarına yakalanmadan hız sınırlarını çoktan aşmış olduğumuzu söylüyordu. Jared bir kez daha durdurulmak istemiyor gibiydi.

"Tamam. Jared? Jared!" dedim emniyet kemerimi takarken.

"Biliyor."

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedim Jared trafiğe karışırken. "Claire, söylediğin gibi bir süre geri çekilir. Her şey yoluna girecektir."

"Onu duydun Nina. Aylardır buna tutunuyormuş. Peşini bırakmayacaktır."

"Tamam, o halde olayı çözdük. Bu, olabilecek en kötü şey değil. Sen bana söylediğinde, dünyanın sonu gelmemişti."

"Senin için sonu oldu."

İrkildim. Jared'in bu yöndeki düşüncelerini hiçbir zaman öğrenememiştim. "Bu doğru değil!" dedim kafamı sallayarak. Elimi, onun için üzerine koydum. "O gecedan önceki her şey sahteydi. Gerçek olan bu."

Jared evin önüne geldiğinde garajın kapısının açılmasını bekledi. "Claire'in bir sene önce özenle kurşuna dizdiği kişiler gibi polis için çalışmıyorsun Nina."

"O sadece Claire'i çölde neden gördüğünü bilmek istiyor. Bunun Graham'la bir ilgisi yok."

Jared bıkkınlıkla gözlerini kapadı. "Belki Ryan'la ilgisi yok, ama psikiyatrik testlerini geçemeyen ve fizik tedavisi halen devam eden birinin Providence Polis Birliği'ne hemen kabul edilmesi dikkat çekebilir ve birinin Ryan'ın seninle olan bağlantısını ortaya çıkarması zor olmayacaktır. Bunu yapan biri de senin benimle ve Claire'le, Graham'la... olan doğrudan bağlantını çözecektir. Bu basit bir şey değil. Olası bir tehdit."

"Size göre her şey olası bir tehdit zaten," diye homurdandım.

"Siz mi? Ne zamandan beri aynı safta yer almıyorsunuz?" dedi şaşkınlıkla. Kafasını salladı ve beni beklemeyen eve doğru yürümeye başladı.

Kendime söverek onu takip ettim. Daha bir saat önce düğün tarihimizi belirlemiştik. Şimdiyse oldukça soğuk bir muameleyle karşı karşıyaydım.

Bex merdivenlerin başına oturmuş, geniş bir bıçakla tımaklarını temizliyordu. Yanından geçtiğimizde

kafasını salladı. Tanıdığım çocuk olmaktan çıkıp giderek ablasına benzemeye başlıyordu. Lillian'ın emsalsiz iyiliği bile, Bex'in masumiyetini kaybetmesini önleyemiyordu. Jared ensesini ovaladı. "Ben... m... sabah görüşürüz. Yapacak birkaç işim var."

"Claire'i mi bulacaksınız?"

"Konuşmamız gerek."

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. Kollarımı belime doladım. Kollarımın arasında huzursuzca hareket etti. "Öyle demek istemedim. Yani verdiğin tepkiye şaşırdım, hepsi bu. Artık beni sevmiyor. Rahatlayacağını düşünmüştüm."

Geri çekilmesini önlemek için tişörtünü kavradım. Sandığımın aksine düşünceli bir şekilde dikiliyor, söylediklerimi düşünüyordu. "Ryan'ın Claire'in Talehi olması başka bir anlama geliyor olabilir ve bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Bu kadar olumsuz düşünmesinden rahatsız olarak içimi çektim. "Belki de sadece birlikte olmaları gerekiyordur. Bizim gibi."

Jared'ın yüzünde birçok ifade belirliyordu. Sonunda rahatlayarak neşelendi. Daha da sıkı sarıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka bir açıklaması var mı?"

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. "Hiç fark etmez. Bunu sevdim."

On İkinci Bölüm

"O"

"Olamaz."

"Olur."

"Bir polis mi olmuş yani?" diye sordu Beth sesini yükselterek.

"Hem de Providence'in en iyilerinden," diye cevap verdim.

Kahvesinden bir yudum alıp ardından kafasını salladı. "İnanmıyorum. Chad hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü Ryan kimseye bundan bahsetmedi."

"Ama sana söyledi."

Kaşlarını aniden çatıldı. Claire'i, patlamaları ve Ryan'ın hafızasına kazınan buz mavisi gözleri içeren bir açıklama yapmak, konuşmayı sakıncalı yerlere götürecekti ve bu yüzden mümkün olan en basit şekilde cevap verdim. "Pes ediyorum!"

Kahve dükkânının kapısındaki zil çaldığında ikimizin de bakışları beklenti içinde kapıya çevrilmişti. Kim'i bekliyorduk.

"Nerede o?" diye sordu Beth hayal kırıklığıyla.

"Gecikti," dedim. Aslında tam da o vakitlerde Jared'la olduğunu biliyor, ama bu gerçeği Beth'le paylaşamıyordum. Beth, normal olarak adlandırabileceğim hayatıma ait son şeydi ve bu ona yalan söylemek anlamına gelse bile, onunla hayatımın çlgün kısımlarını paylaşmayacaktım.

"Jared inanılmaz sinirlenmiş olmalı,"
"Himm... Evet, öyle de denilebilir. Ama konu Ryan değildi."

"Neydi o halde?"

"Arabayı sebepsiz yere kenara çekmemizi istedi, sanırım bu." Bir kez daha yalan söylemiştim. Birkaç dakika içinde ona kaç kere doğru olmayan şeyler söyledim ve kim bilir daha kaç kez bunu yapmak zorunda kalacağımı hesaplamaya çalıştım. Beth benim en iyi arkadaşımdu, ama bunu onun iyiliği için yapıyordum. Hayatımdaki kargaşadan çıkarılacak bir ders varsa o da cehaletin mutluluk getirdiği idi.

Teslim edilmesi gereken ödevler, işyerindeki toplantılar, Sasha'nın takıntılı haline getirdiği Noel partisi ve elbette Ryan hakkında konuşmuştuk.

"Gitsek iyi olacak," dedi Beth saatine bakarak.

"Bugün korkunç bir rüzgâr var," dedim montumu, şapka ve eldivenimi giyerken. Lapa lapa kar yağıyordu ve sokaklar daha şimdiden vıcık vıcık olmuştu.

"Biliyorum," dedi Beth. "Burada sonbahar diye bir kavram yok."

"Ah, haklısın. Oklahoma'da pek kar yağmıyor, öyle değil mi?"

Beth söylediklerime inanamıyormuşçasına güldü. "Evet, orada da kar yağıyor. Bazen otuz santim falan olabiliyor ve genelde kalın bir buz tabakasının üzerini örtüyor."

"Ama... orası güneyde."

"Eee?" dedi Beth daha delice bir şeyler söylememi bekleyerek.

"Boş ver."

Henüz kürenmemiş karların üzerinden gitmeye çalışarak Beemer'a kadar yürüdük.

"Selam," diye seslendi bir ses.

"Ryan!" Beth, kollarını arkadaşının boynuna dolamıştı.

Ryan, üzerindeki gösterişsiz kıyafetlerle benim arabama yaslanmıştı. Beth kafasının arkasına sert bir şekilde vurana dek gergin ya da huzursuz görünmüyordu.

"Hey!" dedi Ryan elleriyle kendini bir başka saldırıdan daha koruyarak.

"Senin neyin var? Hepimizi böyle terk edip savaşa gitmek, iyi olduğunu ya da şehre geri döndüğünü bize haber vermemek de neyin nesi böyle? Meraktan öldük! Chad, gerçekten sinirlenecek!"

"Tamam, tamam!" dedi Ryan bir başka saldırıya daha hazırlanarak. "Özür dilerim."

Beth yumuşamıştı. "Ben eve gittiğimde hâlâ onu aramamış olursan ona söyleyeceğim ve işte, o zaman yandın demektir."

"Onu arayacağım. Herkesi arayacağım. Ben yalnızca... ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Eve geldim' de mesela," dedi Beth kollarını kavuşturarak. Ryan'ın yüzündeki yaralandığını gösteren ifadeden birazcık bile etkilenmemişti.

"Sakin ol Beth," dedim. "Kendine gelmesi gerekiyor, hepsi bu."

"Aynen," diyerek kafasını salladı Ryan açıklama müteşekkiri bir şekilde. "Akşam yemeği yiyelim mi diye sormaya gelmiştim. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Ta... tamam," dedim şaşkınlıkla.
"Jared bundan hoşlanmayacak," dedi Beth canlı bir ses tonuyla.
"Seni nereden alayım? Jared'ın evi uygun mu?"
"Orası... aslında yandı," dedim huzursuzca kapıdanarak.
Ryan etkilenmemişti. "Pekâlâ, o halde neresi uygun?"

"Şimdilik Cynthia'da kalıyoruz."
Ryan'ın gözleri her zaman neler düşündüğünü ele verirdi ve başından geçenler onun bu özelliğini yok edememişti. Bir şeyler planlıyordu.

"Saat yedi, uygun mu?" diye sordu.

"Orada buluşsak nasıl olur?"

"Nerede?"

"Bilmem. Nerede yemek istersen."

"Henüz karar vermedim. Seni saat yedide alırım."

Sinirle içimi çektim. "O halde görüşürüz."

Ryan, az önce emir almış bir robot gibi yürüyerek uzaklaştı. Gülümsememişti ve yüzünde başka hiçbir duygudan eser yoktu. Bir sonraki hamlesine konsantre olmuş gibiydi.

"Garipti," dedi Beth kapı koluna uzanırken. "Açıl hadi, donuyorum burada."

"O kadar da kötü değil," dedim gözlerimi devirip kapıdan içeri girerken.

Gün boyunca Jared'ın aramasını beklemiştim. Bu sabah eve gelmemiş ve Bex aracılığıyla Kim ile Massachusetts sınırının güneyinde kalan Woonsocket adlı bir bölgede olacaklarını haber vermişti. Bex, bana bu gezinin amacının St. Anne'daki rahiplerle konuşmak

olduğunu ve Jared'ın düşmanlarla karşılaşmayacağını söylemişti.

Oğle yemeğinde Bex'i aradım. "Neden hâlâ aramadı?"

"Arayacak," dedi sikkın bir tavrıyla.

"Yalnızca bir kiliseye gidiyorsa neden Kim de onunla birlikte gitti?"

"Sadece bir olasılık da olsa Kim'in sorguladıkları şeyi bilme gibi bir ihtimali var."

Sinirle nefesimi verince yüzüme yapışan saçlar havalandı. "Siz ikiniz bugünlerde hiçbir şey anlatmaz oldunuz."

İçini çekti. "Git ve derslerine gir Nina. Jared'ın bir kez daha arayıp aramadığını sormak için aradığında görüşürüz."

Beth'e bakakaldım. "O küçük... telefonu yüzüme kapattı."

"O ergenlik çağında bir delikanlı. O zamanlarını hatırlıyor musun?"

"Az çok."

"İçinde biriken bütün o duygular... onun evde eğitim aldığını söylememiş miydin sen?"

"Evet, ama yalnızca on üç yaşında. Tam bir ergen bile sayılmaz yani."

Beth boş gözlerle bana bakmaya başladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, niçin?"

"O çocuğun on üç yaşında olmasına imkân yok! Dev gibi! En az on altı gösteriyor!"

"Hayır, bu aileden gelme bir özellik."

"O halde doğacak çocuğun direkt emeklemeye baş-

layacak. Bunu bir düşün derim," dedi kendi kendine kıkırdlayarak.

"Aslında biz..." Daha fazla devam etmemiştim. Beth'in bu konuşmayı daha da ileri götürmemesini umuyordum, ama gözleri merakla kocaman açıldığını da bu yöndeki bütün umutların suya düşmüştü.

"Siz ne? Çocuk istemiyor musunuz?"

Konuyu kapatmaya çalışarak omzumu silktilim. "Bu konuda gerçekten konuşmadık, ama ikimizin de deneyimlemek için canını vereceği türden bir şey değil bu. Ben tek çocuğum. Bebekler, çocuklar... gerçekten bana göre değil."

"Bunda yanlış bir şey yok ki, sadece böyle hissettiğini bilmiyordum. Ama bahse girerim ki Jared inanılmaz bir baba olacak."

"Bence de," diyerek kafamı salladım. Duymayı hiç ummadığım sözleri canımı acıtmıştı.

Öğleden sonram oldukça yavaş geçmişti. Bex, Jared'la ilgili haber vermek için aramamış ve bu beklemeden dolayı huysuzlaşmışım. Jared başı belada olmadığı zamanlarda beni hep arardı ve bunu bildiğimi bildiğinden aramak zorundaydı. Birçok kez.

Son dersim sona erdiğinde Beemer'a gitmek için son sürat koşturuyordum. Çantamda anahtarlarımı bulmaya çalışırken cep telefonumu çıkarıp Bex'in numarasını tuşladım.

"Aramadı," diye açtı telefonu Bex.

"Ters giden bir şeyler var. Claire'le konuştun mu?"

"Evet, hiçbir şeyin ters gittiği yok, her şey yolunda. Yalnızca meşgul."

"Öyle olsa arardı!" dedim. Telefonu kapattığım an Bex ve Beemer'ı görüş alanıma girdi.

"Arabaya bin, Woonsocket'e gidiyoruz."

Bex gerçekdışı bir kahkaha attı. "Hayır, gitmiyoruz. Jared seni Titan'a ve sonra da eve götürmemi söyledi. Onu evde bekleyeceğiz."

"Pekâlâ, ben ne Jared için çalışıyorum ne de abimin beğenisini kazanmaya çalışıyorum. Şimdi arabaya bin ve sürmeye başla."

Söylediklerimin hiçbirini yapmadı. "Emir aldım Nina."

Beni kızdırmak konusunda Jared kadar endişelenmediği için onu ikna etmek daha zor bir işti. Farklı bir şekilde yaklaşmalıydım. Bir erkek gibi görünse de hâlâ on üç yaşında bir çocuktü.

"Bex Gabriel Ryel, beni burada tutmak için tek bir parmağını bile oynatırsan, yemin ederim ki anneni arayıp üzerimde güçlerini kullanarak beni zorla hapseddiğini söylerim!"

Bunun yaratacağı sonuçları düşündükçe yüzünün aldırılmaz hali hızla yok olmuştu. "İyi," dedi bütün vücudu gevşerken. "Arabaya bin, ben kullanırım."

Yanaklarını öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Teşekkürler Bexster!"

Öptüğüm yeri eliyle silerken yüzündeki ifadeden öğrendiği anlaşıyordu. "Öyk!"

Bex her zamanki hızıyla arabayı kullanırken yolculuğumuz yirmi dakikadan bile az sürmüştü. Sessizce oturuyor, kaşlarını çatıyor ve kuşkusuz ki Jared'a söyleyeceği mazereti düşünüyordu.

Gideceğimiz yere vardığımızda etrafımdakilere bakmak bile nefesimi kesmişti. St. Anne; o sakın kasabada hâkimiyet ve zarafetiyle tam bir sanat eseri idi. Yapının dışının güzelliği kadar içi de nefes kesiciydi.

Duvarlar ve tavan, özenle her bir detayın tasvir edildiği melek ve azizlerle bezenmişti ve ortadaya daha büyük bir figür yer alıyordu. Bu İsa'nın resmiydi. İleri uzanan kolları, ışık ve onun görkemiyle dayanan meleklerle çevrelenmişti. Bütün bir oda ilham vericiydi ve koridordan yürüdüğüm sırada garip bir his duyumsanmışım.

Art arda dizilmiş oturma odalarının ön tarafına sabitlenerek, Jared ve Kim'in rahiple konuştuğu mihra-
ba giden yol boyunca sürüp gidiyordum.

Jared ne şaşkın ne de sersemlemiş görünüyordu. Benden tarafa yalnızca bir kez bakmış ve ardından konuşmasına devam etmişti. Bana karşı gösterdiği bu kayıtsızlık sabırsızlığımı daha da artırmıştı.

"Affedersiniz rahip," dedim sözünü keserek. Jared'i birkaç metre öteye çekmiş, bunu yaparken de kasti olarak Kim'e bakmışım.

"Şu an buna vaktim yok Nina. Çalışıyorum."

"Senin işinin ben olduğunu sanıyordum? Beni aradığın zaman ölesiye korktuğumu biliyorsun. Bunu kasten mi yapıyorsun?"

"Nina, sakin ol."

"Derslerime odaklanamadım, en azından bir mesaj yollayacağımı umup her beş saniyede bir telefonumu kontrol ettim. İçime su serpmek için bir saniyeni ayırsan yeterdi. Hayatının yarısını aralıksız olarak beni korumak ve diğer yarısını da beni deli etmekle geçiriyorsun!"

"Çocuğum..." diye konuşmaya başladı rahip. Sözlerinin ardında gizli kalmış bir aksan vardı; büyük ihtimalle Amerika'da yıllar süren hizmeti boyunca

gittikçe kaybolan bir İngiliz aksanıydı. Bu itirazı etrafımızda yanan yüzlerce mumun birbiri ardına sönmesiyle yarıda kaldı.

Rahip beni dikkatle süzmeye başladı. "O ne?" diye sordu bir elimi tuttu. "Bu, o Rahip Francis. O."

Rahip titreyen elleriyle ağzını kapayıp ardından elimi bana uzattı. İki eliyle birden boşta kalan elimi kavrayarak sıkıca tuttu. "Anne," diye fısıldadı yüzümü büyük bir hayranlıkla seyrederken.

Bex çenesini kaldırdı. Gözleri yuvalarında ters dönüp kirpikleri titremeye başladığında gözlerini kapamıştı. Görünmez dokunma güçleriyle etrafımızı saran havayı hissediyormuş gibi derin bir nefes almıştı. "Jared," diye fısıldadı.

Kilisede şiddetli ve sürekli tekrar eden sesler yankılanmaya başladığında, rahip elimi bırakarak geniş kapıya doğru yöneldi.

"Onu durdurmalısın," dedi Kim, Jared'a.

"Rahip, bekleyin," diye seslendi Jared. Elim tutup rahibin arkasından gitmeye başladı.

Sesler yankılanmaya devam ediyordu ve çıkan ses o kadar yüksekti ki kulaklarımı kapatmak için Jared'ın elini bırakmışım. Geniş kapılar her bir darbeye titriyordu.

"Durdur şunu," dedim gözlerimi kapatarak.

Kim ve Bex yanı başımdaydılar. Kim, öne doğru birkaç adım atmadan omzuma dokundu.

Sesler daha da yükseliyor, kapılar dışarıdan gelen gürültülere geçiş vereceğini bildiriyordu.

"Durdur şunu!" diye bağırdım gürültüyü bastırma-
ya çalışarak.

"Rahip," dedi Kim onu nazikçe bir kenara çekerek.
İki elini de ileri uzatmış, elleriyle kapıyı tutuyordu.

Jared'ın kolunu tuttum. Etrafa bir sessizlik çöktü;
bu, çıkan gürültülerden bile daha kaygı vericiydi.

Rahip kapıyı açınca önümüzde beliren görüntü kar-
şısında donup kaldık.

"Tanrı aşkına," dedi rahip hızla istavroz çıkartırken.
"Onlar..." diye konuşmaya başlamış, ama devam
edememiştim.

"Karğalar. İnce dokunuş," dedi Kim.

Merdiven ve kaldırım boyunca cansız yatan yüzler-
ce siyah karga vardı. Kapılarda kargaların kafalarını
ilk olarak çarptıkları yerleri gösteren kan izleri vardı.

"Annecim!" diye çığlık attı küçük bir kız. Annesi
onu arabalarına doğru sürüklerken bizim olduğumuz
tarafı gösteriyordu.

Yayalar durup bu inanılmaz görüntüye bakıyor,
parmaklarıyla kiliseyi ve kapısında duran dehşete
düşmüş küçük grubu işaret ediyordu.

"Hadi, içeri geçelim," dedi rahip hepimizi içeri alır-
ken. Kapıları kapatıp kafasını salladı. "Bu bir uyarıydı.
Onun ne olduğunu biliyorlar ve burada olmasından
memnun değiller."

"Merovenj olduğumu mu biliyorlar?" diye sordum.
Sesimdeki çaresizlik son derece belirgindi.

Rahibin yüzü asıldı. "Merovenjmiş. Peh," diye ho-
murdandı bir kez daha kafasını sallayarak. "Nefiller,"
dedi sesi yumuşak tonunu tekrar kazanırken. Hafifçe
yanaklarına dokundu. Yüzü gözlerindeki merhame-

tin görünmesini olanaksız kılacak ölçüde yorgun ve
donuktu, ama yine de oralardaydı.

"Söyleyin," dedim hafifçe gülümseyerek.

"Güneş elbiseli kadınsın," dedi huşu içinde.
Jared'a baktım. Kederli görünüyor, ama hiçbir açık-
lamada bulunmuyordu.

"Ne?" Kafamı salladım. "Affedersiniz rahip, ama
bu ne anlama geliyor?"

Elimi tutarak en yakındaki sıraya oturmamı işaret
ettikten sonra yanıma oturdu. Kim, Bex ve Jared da bi-
zimle birlikte oturmuştu.

"Vahiy'de, İncil bir kadından bahseder. Güneş elbi-
seli, ayaklarının altında ay olan ve çetin günlerde ço-
cuğu olan biridir o. Kutsal Anne olarak anılır."

"Tamam, ama bunun benimle ilgisi nedir?" dedim.
Aklım karışmıştı.

"Şeytan'ın Doğumu'nda da tıpkı onun gibi tasvir
edilen bir kadın figürü var. Kehanet güneş elbiseli,
ayaklarının altında ay olan, başında on tane yıldızın
olduğu bir taç bulunan bir Nefil kızıdan bahsediyor.
O kadın Tanrı'nın çocuğunu dünyaya getiriyor."

"Biliyorum. Ve o çocuk da dengeyi bozuyor vs."
Jared'a baktım. "Buraya zaten bildiğimiz bir şeyi duy-
mak için mi geldin?"

Oturduğu yerde öne eğilerek dirseğini ön sıraya
dayadı ve parmak uçlarıyla saçlarını okşadı. "Rahip
Francis, bir bilgin. Şeytan'ın Doğumu'na ait yazıtlar
üzerinde çalıştı. Buraya, ondan yardım istemek için
geldim."

"Eğer içinde ne yazdığını biliyorsa, o halde kitaba
ihtiyacımız yok demektir," dedim heyecanla. "Bize
yalnızca bilmemiz gereken şeyi söyleyemez misiniz?"

Elimi sıkı. "Bu kehanetler yıldızlar ya da yaşlı insanların rüyalarında değil. Dünyamız çoktan belirlenmiş olan yazgısını yaşıyor. Annesi insan olan bir melek Cennet ile Cehennem arasındaki dengeyi bozacak ve diğerleri gibi zamanın başlangıcında yaratılmış olacak." Gülümsedi, fakat amaçladığı gibi beni rahatlama-
mamıştı. "Şeytanlar da tıpkı insanlar gibi bilinmeyen-
den korkarlar. Belki de daha fazla, çünkü bilmedikleri
çok az sayıda şey vardır."

"Öyleyse buna bir son verebiliriz," dedim.

"Ama Cehennem'in denemesini engelleyemeyiz,"
dedi rahip kasvetli bir ses tonuyla.

"Burada duramıyorum. Gitmem gerek," dedim ani-
den ayağa kalkarak. Kapıya doğru koştum ve ayağımın altındaki ölü kuşları hissettiğimden durarak elle-
rimle gözlerimi kapadım.

Jared kulağıma, "Tamam," diye fısıldadı bana san-
larak. Sokak boyunca beni kucağında taşımış ve sonra
dikkatlice arabaya oturtmuştu. Sıcak elleriyle yüzüm-
deki saçları çekti. "Onu eve götür Bex."

Bex kafasını salladı ve marşa basarak vitesi geçir-
di. Cynthia'nın evine dönmemiz kiliseye gitmemizden
çok daha kısa sürmüştü.

Bex arabayı garaja park etti ve odama çıkamamda
bana yardımcı oldu. Her zamanki neşe dolu, masum
bakışlarında bu kez yaşının çok ötesinde bir sempati-
le endişe vardı.

"Bunu çözeceğiz Nina. Sana bir şey olmasına izin
vermeyeceğiz. Bunu biliyorsun."

"Ben, sana bir şey olsun istemiyorum," dedim ha-
filçe. Omzuna vurdum ve yavaşça kıyafetlerimi çık-
tararak banyoya doğru yürüdüm. Uyuşmuş gibiydim.

Duş perdesinin arkası buharla kaplanmış; banyo-
dakikalar içinde ağır, bulanık ve sıcak bir havayla dol-
muştu. Suyu, dayanabileceğim en yüksek sıcaklıkta
tutuyor ve Eli'nin güçlü olmakla ilgili söylediklerini
hatırlamaya çalışıyordum. Normal yaşamım için göz-
yaşı dökmek beyhudeydi. Anlamsız duyguların hiçbir
yardımı dokunmazdı. Yine de ağır, uğursuz bir his-
senimi kaplamış; ayaklarımdan altındaki mermerin
tenime batıyormuş gibi hissetmeme sebep olacak şe-
kilde beni ağırlaştırmıştı.

Her yeni bilgiyle olaylar daha da kötüye gidiyordu.
Kehaneti önlemek faydasızdı, çünkü bunu başarsak
bile, Cehennem en ufak bir olasılığın kalmasına dahi
müsaade etmeyecekti.

Suyu kesmek üzere duş başlıklarını çevirdiğimde
borulardan garip sesler gelmişti. Saçlarıma havluyla
kurulayıp bornozumu giydim. Kapıyı açtığımda ar-
kamdan beni takip eden bir buhar bulutuyla birlikte
yatak odama yürüdüm.

Makyaj masama oturup darmadağın olmuş saçları-
mı taradım. Kilisenin önündeki siyah kuşların oluşturu-
duğu deniz düşüncelerimi işgal ediyor ve Jared beni
kollarında taşıırken can çekişen bedenlerinin çıkardığı
ses kafamda yankılanmaya devam ediyordu.

"Bu akşam Ryan'la olan yemeğini unutma," dedi
Bex.

"Yediden önce gelmeyecek," dedim saate bakarak.
Hâlâ bir saatim vardı.

Alt kattaki ana kapı açıldı ve bir değil, iki kişinin merdivenleri çıktığını duydum.

Jared yatak odasının kapısında durdu. "Selam," "Selam," dedim. Arkamı ona döndüm, fakat gözlerimiz aynada buluştu.

Ardından Claire belirdi. "Duydum," Merasim müziklerini andıran kapı zili çalındı ve zilin sesi bütün evde yankılandı. Saniyeler sonra Agatha, kapımın yanında duran Jared ve Claire'in yanına gelmişti. "Gelen bir beyefendi tatlım, Bay Scott seni görmek istiyor."

Gözlerimi devirdim. "Erken gelmiş," Bornozumun sıkılaştırarak ayağa kalkıp geçmem için sırtlarını duvara yaslayan Claire ile Jared'in yanından geçtim.

Hızla aşağı inip Ryan'ın bulunduğu noktaya doğru ilerlerken çıplak ayaklarını merdivenlerde sesler çıkarıyordu.

"Erkencisin," dedim kollarımı kavuşturarak.

Gözleriyle odanın her bir köşesini inceleyerek gülümsedi. "Affedersin, beklerim."

"Agatha?" diye seslendim. Cevap vermeyince Ryan'a beni takip etmesini işaret ettim. "Sana salону göstereyim," dedim, ama odayı idman yapmak için yeniden dekore ettiğimizi hatırlamak için çok geç kalmıştım.

"Odayı yeniden mi dekore ediyorsunuz?" diye sordu ellerini ceplerine sokarak.

"Onun gibi bir şey," dedim. "Bir dakikaya burada olurum."

Kafasını salladı ve koşar adımlarla üst kata çıktım. Döndüğümde, Jared ve kardeşleri odanın ortasında dikiliyor, gergin ve huzursuz görünüyorlardı.

"Yalnızca Ryan," dedim. Sözcüklerim ağzımdan çıktığı an Claire'in gözleri kocaman açıldı ve beni kenara iterek odanın kapısını kapattı.

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve kafasını kapıya yaslayarak beklemeye koyuldu.

"Nina?" diye seslendi Ryan kapımı iki kez tıklatarak.

"Efendim?" dedim Claire'e omzumu silerek.

"Bahçedeki park halinde duran Lotus Exige'i fark etmeden geçemedim. Yeni bir araba mı aldın?"

Claire gözlerini sıkıca kapayıp kafasını sallayarak bana baktı.

"İyi.. hayır! Eminim annemin akşam için bir misafiri vardır. Aşağıda görüşürüz, tamam mı?"

Bir saniyelik bir sessizliğin ardından bir kez daha kapıyı tıklattı.

"Evet?" dedim sesimdeki kuzgun tonu gizlemekten aciz bir şekilde. Ne yapacağıma dair bir işaret vermesi umuduyla dönüp Jared'a baktım.

"Bu, Claire'i barda ilk kez gördüğümüzde kullandığı araba değil mi?"

Jared omuz silkince içimi çektim. "Ben... pek hatırlayamıyorum. Hazırlanmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Mesele şu ki," dedi, sesi kapının hemen öteki tarafından geliyordu. "Plakayı araştırdım. Claire Ryel adına kayıtlıymış."

Claire ilk kez gergin görünüyordu. Aramızda bir gerginlik yaşandığında Jared'in yaptığı gibi, o da ense-sini ovaladı. Bu bana komik gelmişti ve yüzümde hafif bir gülümseme belirdi.

"Hiç komik değil," dedi Claire dudaklarını hareket ettirerek. Ağzımı elimle kapattığımda onun da gülüm sedığını gördüm.

"Ah..." dedim bir kez daha Jared'a dönerek. Gözlerini devirerek başımıza açtığımız belayı temizlememi zi söylüyordu. "Buradaydı. Erkenden... buraya gelip... elbise seçmeme yardım etti."

"Ve sonra da eve kadar yürüyerek mi gitti?" diye sordu Ryan koridordan.

"Hayır, hayır, yürümedi," dedim zaman kazanmaya çalışarak.

Claire umutsuzca Jared'ı işaret etti.

"Onu eve Jared bıraktı!"

Ryan oflamıştı. "Tamam, ama Escalade de Lotus'un yanında duruyor."

"Kahretsin!" diye fısıldadım parmaklarımı tepemde birleştirerek. "Çünkü... onu motorsikletiyle götürdü."

Claire başparmağını yukarı kaldırdığında biraz rahatladım. Ryan'ın uydurduğum hikâyeye inanmasını umut ediyordum.

"Nina?" dedi Ryan. "Claire'le bir dakika konuşabilir miyim? Yalnızca... yalnızca bir dakika." Kapının kolu hareket etti ve Claire'in eli aynı anda diğer tarafını tutarak bir milimetre dahi hareket etmesine olanak vermedi.

"Söyledim ya Ryan, o burada değil."

"O halde kapıyı aç."

"Giyinik değilim."

"Daha önce seni o şekilde görmüştüm."

Jared kaşlarını çatı ve güldüm. "Ama bu farklı."

"Claire?" dedi Ryan. "Konuşabilir miyiz? Lütfen! Çok vaktini almayacağım, yemin ederim. Ben sadece... ah... vay canına," diye kıkırdadı. "Şu an tam bir aptal gibi hissediyorum."

Ona karşı biraz zalimce davranmam gerektiğini biliyordum. "Zaten hissetmelisin çünkü burada değil," dedim.

"Claire. Lütfen?" dedi bir kez daha.

Claire alnını sessizce kapıya yasladı. Dudaklarını ısırdı ve içini çekti. "Git buradan Ryan."

"Claire?" dedi Ryan heyecanlı bir sesle. "Lütfen kapıyı aç."

"Nina, neler söylediğinden bahsetti. Bu çok hoş ama..." yüzünü buruşturdu, "sen delirmişsin."

"Ne gördüğümü biliyorum," dedi Ryan. Sesindeki coşku fark edilir oranda azalmıştı. "Oradaydın, biliyorum."

"Doğru. Afganistan ya da başka bir yerde El-Kaide'yle çatışıyordum ve seni kilometrelerce sırtımda taşıdım. Tam da benlik bir işmiş," diye çıkıştı.

"Sadece seni görmek istiyorum," dedi Ryan. "Emin olmak için seni görmem lazım."

Jared hayır dercesine kafasını salladı ve Claire sabrını biraz daha yitirdi. "Toz ol Ryan."

Kısa bir duraksamanın ardından Ryan kapıyı yumrukladı. "Seni görene kadar hiçbir yere gitmiyorum!"

"Ne yapacaksın?" diye bağırdı Claire kapıdan uzaklaşarak. "Parlak rozetini çıkarıp hepimizi ölüme mi mahkûm edeceksin yoksa?"

"Kapıyı aç!" dedi buyurgan bir şekilde.

"Hayır!"

"İyi, ama senden vazgeçmeyeceğim!"
Merdivenleri süratle inip olağanca hızıyla kapıyı
çarparak dışarı çıktı.

On Üçüncü Bölüm Ders

"Motorun anahtarlarına ihtiyacım var," dedi Claire
elini Bex'e uzatarak.

Bex kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü onun peşinden gitmeliyim ve lanet olası-
ca arabamı tanıyor! Bana anahtarlarını ver!" dedi elini
hızla Bex'e doğru sallayarak.

Bex, çevik bir hareketle motorsikletin anahtarları-
nı kız kardeşine verdi ve Claire hızla arkasına dönüp
merdivenlerden inmeye başladı.

"Kask takmayı unutma," diye seslendi Bex ardın-
dan.

"Kaskın canı cehennem!" diyerek karşılık verdi
Claire kapıyı hızla çarparak.

Makyaj masama gidip kendimi yumuşak sandalye-
ye bıraktım. "İşte, bu kötü oldu."

Jared yavaş adımlar atarak yanıma geldi. "Ryan, şu
an endişelenmemiz gereken en son şey."

"Bu kendimi daha iyi hissettirdi," dedim.

Bex merdivenlerde oturmak üzere odadan çıkarak
bizi yalnız bıraktı ve Jared da kendisiyle birlikte otur-
mam için beni sandalyeden kaldırarak yatağa oturttu.
Uzun bir süre konuşmadan yalnızca parmak uçlarıyla
bileğimden dirseğime kadar kolumu okşayarak otur-
du.

"Neler olabileceğini anlıyor musun?" dedi yaraya. Bektaşları kolumdan ayırmıyordu.

Konu bir duraksamadan ardından derin bir nefes aldı. "Evet."

Ölümünü kastetmişti. Rüyamda gördüğüm gibi en zelim, en mehakemsiz ve en acımasız yaratıkları elinde can vermek hiç de hoş değildi, ama yine de her şeyi bir son veriyordu. O an neler olacağını ve Jared'in ölümünün ardından nasıl acı çekeceğini merak ettim. Bektaşları karanlık, gergin ve yorgundu. Etrafımdan kuşatan bu ümitsizlik duygusu boğucaydı.

"Rahip Francis'in ne söylediğini biliyorum," dedi tıpkı bir ses tonuyla, "ama inanmıyorum. Emin olmak için kitabı kendi gözlerimle görmeliyim. Bektaşlarımızın onu bu kadar istemesinin ardında bir sebep olmak. Cabe, bütün bunları durdurmanın bir yolunu biliyor olmalıydı."

"Benimle kal," dedim.

"Kalamam."

"Yalnızca bir süreliğine. Sadece beni uyuyana kadar?"

Bektaşlarımız buluştu ve istediğini almama izin verdiğini anladım.

Birlikte çarşının üzerine uzandık. Sessiz ve dışıncıydık. Jared'in, Donovan ve Isaac'la baş etmek için bir şeyler planladığını hissediyordum. Bir sonuca varmaya çalışıyordu. Shax ve hatta Jared'in gizli silahı Kim bile, Jared'in bir adam arkasında kalmış ve Shax sinirlenmişti.

Jared bana daha da sıkı sarıldı. Ben'in hafif ayağı senin alt kaza indirdiğini söylüyordu ve ön kapının aç-

ıldığı duyduğum. Birkaç saniye sonra yanında daha sık ses çıkaran biriyle kapıda belirdi. Kim nefes nefese kalmış ve gözleri kocaman açılmış bir halde karanlıkta duruyordu.

Jared hızla yataktan fırladı ve odanın ortasına gitti. "Onu yalnız bırakma Ben."

"Benim de gitmem lazım," dedi Ben.

Kitabı ele geçirmeye çalışacaklarını biliyordum; ben de ayağa kalktım ve hemen ayakta kaldım. "Evet, gitmeli. Elbette ben de. Eğer bir şey olursa o yardım edecektir."

Jared karar veremeye çalışırken kafasını çaktı. "Nina..."

"Ninik çekmek için vakitimiz yok," dedim. "Ben'in de gelmesinin ihtiyacı ne kadar yarayacağını biliyorsun."

Kendisiyle çatırçatır kalkanı salladı. "Öyleyse gelim."

Sokaklar pis kar tepelikleriyle dolmuştu ve oldukça kışık görünüyordu. Escalade, bu limitleri hafızıyla ayırdı, Shax'in onu bulduğumuzu fark edince içi kany zamanla yarıyordu.

Jared şehrin dışında kalan bir apartmanın önünde durdu ve Kim'le birlikte içeriye girdiler. Ben, yanında ilgisiz bir yüzle sabırla oturuyordum; Jared'in görünüşü herhangi bir işareti bekliyordu ve ben de umaklarınıırken dışerimi sallıyordum.

"Al bunu," dedi Ben pantolonun arkasından bir tabanca çıkararak. "Eğer içini gödersem bunu al. Güvenlik açık yarı..."

"Yak etmeden onu kaldırmalıyım, biliyorum."

Gülümsedi. "Güvende olacaksın. Yalnızca içeriye girme."

Bekleyiş tam bir işkenceye dönüşmüştü. Gece çok sessiz, bina ise çok karanlıktı. Silah sesleri duyacağımı ve Jared'la Kim'in, peşlerinde şekilsiz yaratıklarla hızla dışarı fırlayacağını varsayıyordum.

Bex de tırnaklarıyla oynamaya başlamıştı. Sıkılgan ama sabırlıydı. Silahımı bir kez daha kontrol ettim. Dolu ve ateşe hazır olduğundan emin olmak istiyordum.

"Claire'in de burada olması gerek. Bir şekilde üçümüz Shax'le aynı yerdeyken senin de güvende olmanı sağlamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ona bir tane patlatmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" dedim gülümseyerek.

"Shax'e mi?" diye sordu. "Jared yüzlercesiyle dövüştü. Bana da aynen Kim'e verdikleri tepkiyi veriyorlar. Bana yaklaşıyorlar. Bu çok sinir bozucu."

"Neden?"

"Bilmiyorum, ama umarım yaşım yüzünden değildir, çünkü hazırım."

"Öylesin," dedim alaycılıktan uzak bir şekilde.

Bex, yüzünde ne kadar masum olduğunu hatırlatan hafif bir gülüsmeye bana döndü. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Jared görünürlerde yokken birlikte ne kadar vakit geçirdik hatırlasana? Dünya üzerindeki en zor Taleh'im. Gece gündüz peşimi bırakmayan kötü polisler ve Şeytanlar var, ama bu zamana kadar en ufak bir yerim dahi çizilmedi. Belki de korktukları için senden uzak duruyorlardır?"

Bex kendinden memnun bir şekilde kafasını salladı. "Evet. Muhtemelen."

Sonra birdenbire Jared ve Kim'in yavaş adımlarla binadan çıktığını gördüm.

"Girmiyor muyuz?" diye sordu Bex, Jared direksiyonun başına geçerken.

"Çoktan gitmişler," dedi Jared dışlarının arasından.

"Shax bizimle oyun oynuyor," dedi Kim. "Yoksa şehri... ya da ülkeyi terk ederdi. Kararımdan şüphe etmenizi istiyor ve beni de... sizi yormak için kullanıyor."

"Başka bir yolu olmalı," dedi Jared vitesi geçerken.

"Aynı hatalara düşüyoruz."

"Hepsi aynı mı?" diye sordum.

"Kitaplar yani. Hepsi aynı mı? Başka kitaplar olduğunu söylemiştin. Alabileceğimiz başka bir tane daha var mı? Bizden haberi olmayan Şeytanlara ait olan başka kitaplar?"

Jared ve Kim aynı anda birbirlerine baktılar.

"Fena fikir değil," dedi Kim.

"Zaman kaybı," diye cevap verdi Bex.

"Nigh, Shax'in kitabı yeryüzünde olduğunu bildiğimiz tek kitap. Diğerlerini almak için... Cehennem'e gitmemiz gerekiyor," diye açıklama yaptı Kim.

"O halde bu seçenek de elendi," dedim.

"Ancak..." diyerek konuşmaya başladı Bex.

"Ancak diye bir şey yok," dedi Jared, Bex'in konuşmasını bölerek.

"Ancak ne?" dedim Bex'in koluna dokunarak.

"Oraya girebilen biriyle konuşabiliriz."

Jared içini çekti. "Hiç kimse bunu yapmayacak Bex. Bu, bir savaşa sebep olur."

"Samuel yapabilir." Bex'in yüzünde şimdi hafif bir gülümseme vardı.

"Yeter," dedi Jared, Cynthia'nın evine doğru sapar-
ken.

Arabadan çıktığımızda hepimiz yorgun ve biraz da
düşüncelerimizde boğulmuş gibiydik.

Kim gerinerek sırtıma vurdu. "Yarın derste görüşü-
rüz."

Ona inanamıyordum. Olan bitenden hiç etkilenme-
mişti. Sentra'sına binerek yavaşça motoru çalıştırdı ve
yola koyuldu.

Claire geldiğinde motorsikletin farlarını kapattı ve
aşağı indi. Fark edilir biçimde öfkeli görünüyordu.

"Ne oldu?" dedim motoru çatalına yaslamasını iz-
lerken.

Kıpırdandı ve ellerini kalçalarına dayayarak ayak-
kabilanına bakmaya başladı. Oyalanmaya çalışırken
perçemleri gözlerini kapatmıştı. "Birini kaçırdım."

"Kimi?" dedi Jared.

"Kit Anderson."

"Bu başımıza bela olacak," diye cevap verdi Jared.
Kaşlarını çatıttı. "Kit Anderson kim?"

"Ryan'ın ortağı," dedi Claire elleriyle saçlarını ar-
kaya doğru atarak.

"Emin misin?" diye sordu Bex şaşkınlıkla.

"Ryan bu gece onun evine gitti ve o sırada Dono-
van aradı. Anderson yalnızca bir saniyelğine konuştu,
ama telefondaki Donovan'dı."

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Hepsinin bakışları aynı anda bana çevrildi.

Claire suratını ekşitti. "Sence ne yapacağım Nina?
Ondan kurtulmam gerek."

Ağzım açık kalmıştı. "Ama o Ryan'ın ortağı. Bütün

birliğini daha yeni kaybetti ve sen onun ortağını mı öl-
düreceksin?"

"Senin ölmenden iyidir," dedi Bex motorsikletine
binerken.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Jared.

"Eve gidiyorum. Anneme göz atıp bazı görüşmeler
yapmam lazım."

Jared kafasını salladı ve ardından bana baktı. "Hadi,
içeri girelim. Üşüdün."

Kafamı eğerek üstümdekilere baktım; bornozumun
üzerinde bir mont ve ayaklarımda da tenis ayakkabı-
ları vardı. Onlara yetişmek için deli gibi acele etmiş ve
doğru dürüst giyinememişim. "Tamam," dedim içeri
doğru yürürken. Jared bir sene önce duygulanımı se-
zebildiğini söylemişti, ama hâlâ daha ben bile farkında
değilken ne hissettiğimi sezebiliyor olmasına alışma-
mıştım.

Yatak odama girdiğimde ayakkabılarımı ve mon-
tumu çıkararak kendimi yatağa bıraktım. Jared da
yanıma uzanarak vücuduyla benimkini sardı. Onun
sıcaklığı ışığın tam içinde olmak, onun yakınında ol-
maksa küçük bir kız çocuğu olarak Jack yaşarken bile
hissetmediğim, hayatım boyunca tatmadığım bir hu-
zuru hissetmekti. Jared'ın varlığının kabuslara sebep
olmasıysa bütün bunlar için bize kesilen cezaydı.

Huzursuzluğumu sezerek bana daha da sıkı sarıl-
dı. "Düşünmeyi bırak," diye fısıldadı kulağıma. Ko-
nuşurken yumuşak dudakları kulağıma değiyordu ve
Gabe'in bir gece için bile olsa, benimle kalmasına izin
vermesini umarak ona gitgide biraz daha sokuluyor-
dum.

Tedirginliğim ve Shav'i kovalamanın verdiği heyecana rağmen çabucak uykum gelmişti.

Gözlerimi kapadığım an tekrar uyanmış gibiydim. Ter içinde babam için çığlık atıyordum ve Jared bana sarıldığında konuşmamıştık; daha önce söylenmemiş hiçbir şey yoktu. Beni teselli etmeye çalışmak, gördüklerimin yalnızca kötü bir rüyadan ibaret olduğunu söylemek son derece gereksizdi.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim tişörtünü tutarak. "Beni bırakma. Lütfen... burada kal," dedim nefes nefese.

Kulağıma rahatlatıcı Fransızca sözcükler söyleyerek alnımı öptü. Ne söylediğini anlamıyordum, ama beni teskin edip yatıştırıyordu. Saniyeler içinde göğsüme yatmış, gevşemeye başlamıştım.

Derin bir nefes alarak inanılmaz kokusunu içime çektim ve o an bütün vücudum sızladı. Kulağına öpmek için boynumu uzattım.

"Nina," diye uyardı beni.

"Seni özledim," dedim dudaklarına ulaşana kadar her yerini öperek.

"Bu bizim için hiç de iyi..." konuşmaya başlamıştı, ama bir kez daha nutuk çekmesine izin vermeden onu öpücüklerimle susturmuştum.

"Umurumda değil," dedim gözlerime yaşlar dolar-ken. "Unutmalıyım. Hiç olmazsa bir süreliğine. Unut-mama yardım et."

Jared karar vermeye çalışarak gözlerimin içine baktı. Ağzımı bir kez daha onunkine yaklaştırdım ve bu kez onu öperken karşılık verdi. Dikkatli bir şekilde teslim oluyordu. Yumuşak dolgun dudakları benimki-

lerin üzerinde geziniyor, ama istediğini vermiyordu. Aramızdaki duvarı hâlâ hissedebiliyordum.

Tişörtünü sıyrarak kafasından çıkardım, taktat bormozumun düğümünü açmaya çalıştığımda nazıkçe bileğimi yakaladı. "Sevgilim..."

Öfke ve korku beni ele geçirmiş, onun göğsüne gözyaşı olarak akmaya başlamıştı. Gözyaşlarım, göğsüyle yanaklarım arasında birikiyordu.

Jared hafifçe omuzlarımdan tuttu ve gözlerime bakmak için beni kendinden uzaklaştırdı. "Ağlama," dedi kaşlarını çatarak. "Lütfen, ağlama..." Darmadağın görüntüm karşısında içini çekti.

"Buna dayanamıyorum," dedim kafamı sallayarak. "Buna daha fazla dayanamıyorum. Eğer sevdiğim adamla birlikte olamayacaksam... yaşayamayacaksam, hayatta olmamın amacı ne?"

Jared beni sakinleştirmeye çalışarak alnımı öptü. Dudakları burnuma doğru yol aldı ve dudaklarımız buluştuğunda üzerime eğilerek beni yatağa yatırdı. Utanmadan ve çok geç olmadan bu zayıf anımdan faydalanmaya başladım.

Omuzlarına sarılarak onu yalnızca en özel anlarıma sakladığım şekilde öptüm. Jared tam da istediğim gibi tepki vererek bormozumu açmama yetecek kadar geri çekildi ve ardından üzerime eğilerek bedenini benimkine yasladı.

Jared'in dudakları boynuma kadar ıslak bir çizgi halinde ilerlerken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Dizlerim iki yanındaydı ve her bir parçamla onun dayanılmaz, mantıksız insani duygularına karşı uyarıcı iç sesini duymazdan gelmesini hevesle bekliyordum.

Çıkardığım sesler kadar, onunla bu şekilde birlikte

olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu da hissediyordu ve bunun tüm soylu itirazlarına bir son vereceğini biliyordum.

Kendimizi, birbirimizde kaybetmeyi aylar olmuştu. Bu sona erene dek ne ben tek bir anından pişman olmuşum ne de Jared.

Kafamı göğsüne yasladım ve aldığı her derin nefesle birlikte başım da aşağı inip çıkıyordu. "Bir şey söyleme," dedim gülümseyerek.

"Bir şey söylemek için biraz geç oldu," dedi saçlarını öperek.

Verdiği cevaptan dolayı mutsuz olarak kaşlarını çattım. Az önce yaşadıklarımızla ilgili neredeyse hiç mutluluk gösterisinde bulunmadığı gerçeğine takılmaktansa, konuyu değiştirmenin daha etkili olacağına karar verdim. "Biliyorsun ki gelecek hafta Noel partisi var."

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. Gevşemeye başlamıştı.

Gerindim. "Bir takım elbise aldın sanırım, öyle değil mi?"

"Evet, aldım."

"Bir elbiseye ihtiyacım var," dedim.

Jared hayatımızın sıradan detayları hariç her şeyi bir anlığına unutarak kahkaha attı.

Güneş ışığı, perdelerden içeri sızana kadar kıkırdayıp birbirimize sarılıp yatmaya devam ettik ve sonra Jared giyinmek için ayağa kalktı. Onu izlemek için başımı elimle destekleyerek yan tarafa döndüm. Son birkaç yılda yediği onca kurşuna ve aldığı onca yaraya rağmen cildi kusursuzdu. Her bir parçası mükemmeldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Kesinlikle hiçbir şey. Sadece vücudunun tadını çıkarıyorum."

Açık mavi renkli bir boksın dizlerinden yukarı çekti ve çıplaklığını kapattı. "Öyle mi?"

Örtüyü de benimle birlikte odanın diğer köşesine sürükleyerek Brown'da giymek üzere bir şeyler aramaya koyuldum.

"Bu hiç de adil değil ama. Ben de senin vücudunun tadını çıkarabilmeliyim," dedi gülümseyerek. Fakat bu gülücük beni hızla arkasına doğru çektiğinde aniden kaybolup gitmişti.

Bex içeri girmeden kapıyı tıklattı. "Yok artık! Ciddi olamazsınız!" diye bağırdı kapıyı kapatırken.

"Öylesine içeri girmeden kapıyı çalmak hiçbir şey ifade etmiyor!" diye homurdandı Jared.

Utanarak giyinme odama saklandım.

Kapı tekrar açıldı ve Jared içeri girdi. "İşte, şimdi, biraz mahremiyet elde ettik," dedi sinirli bir şekilde.

"Daha önce görmediğim bir şey değil," dedi Claire. "Selam," diyerek gülümsedi kafasını giyinme odama sokarak. "Bugün dışarıda takılmak ister misin?"

"Bunu düşünmeyin bile!" diye uyardı Jared.

"Bir şeyler öğreniyor, öyle değil mi?" diye çıktı Claire. "Bir gün mutlaka görmesi gerek!"

"Böyle bir şey öğrenmiyor ama," dedi Jared.

"Bugün zaten işin var," dedi Bex.

Kim biz çıplakken odamda bulunan bu kadar insandan dolayı şaşkına dönmüş bir şekilde içeri girdi.

"Ben dışarıda bekleyeceğim."

"Ben de gidiyorum," dedi Bex.

Jared bakışlarını önce Bex'e, ardından da Claire'e çevirdi. "Henüz hazır değil."

"Ryan'ın gelirse dikkatini dağıtması için Nina'ya ihtiyacım var," dedi Claire kafasındaki şeyi açıklamak zorunda kaldığı için sinirlenerek.

"Onu bir yem olarak mı kullanacaksın yani?" dedi Jared dişlerinin arasından. "Olmaz."

"Neden bana da neler olup bittiğini söylemiyor ve kendi seçimimi yapmama izin vermiyorsunuz?" dedim. Sanki odada yokmuşum gibi konuşmaları, son zamanlarda hoşlanmadığım şeylerin başında geliyordu.

"Claire, Anderson'ın işini bitirecek," dedi Jared kaşlarını çatarak.

"Onu öldürecek misin?" diye sordum ve kafasını salladı. "Hemen şimdi?"

Kızgın bir ifadeyle beni süzdü.

"Ama dersim var," dedim. Ne kadar gülünç olduğumun farkındaydım.

Jared, Claire ve Bex'i dışarı çıkardı. "İşte, bu kadar. Dışarı."

Claire hiç çaba harcamadan abisinin kolundan kurtuldu. "Eğer Ryan gelirse yardımın dokunabilir," dedi iyi tarafına seslenerek. "Aksi halde işler çirkinleşebilir. Anderson'ı korumak isteyecektir."

"Bekle," dedim. "Bir dakika düşünmeme müsaade et..."

Jared donakaldı ve sonra bana döndü. "Bu kötü bir fikir. Dikkatini dağıtmak için öğle yemeğine ya da başka bir yere götürebiliriz. Claire'in bir sahnesinin ortasına dalmaya izin vermi..."

"Kim'in de dersi var," dedi Claire ikna edici bir sesle. "Ama Jared'ın, onun yardımına ihtiyacı var."

"Derslerin yarısına gelmiyor, ama yine de hâlâ ortalaması 4.0," diye homurdandım. "Birinin canını alırken seni izlememi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi Claire, "ve Ryan gelirse yardım etmeni de istiyorum."

"Öğle yemeği fikrine ne dersin?" diye sordum Jared'a bakarak.

"Ryan görevde," dedi Claire. "Öğle yemeğini bekleyemem. İşler bu şekilde yürümez ve bunu Jared da biliyor," diyerek dudaklarını büktü.

Kafamı salladım. "Tamam."

Giyinme odama doğru yavaşça yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Sonunda sessizliğe kavuşmuş-tum, ama bu Claire'in yumruğunu kapıya indirmesinden önceki birkaç saniye boyunca devam edebilmişti. "Hadi, gidelim prenses. Bütün günümü burada geçiremem."

"Geliyorum!" diye homurdandım. Siyah pantolonla siyah balıkçı kazağı adam öldürmek için oldukça uygun kıyafetler gibi görünüyordu ve bu görüntümü saçımı sıkı bir topuz yaparak tamamladım. Dışarı çıktığımda Claire'in yüzü aydınlandı.

"Bunlara muhteşem bir şekilde uyacak ayakkabılarım var."

"Birini öldürmeye giderken ince topuklu şeyler giyemem," dedim bu ani neşeli tavırlarından rahatsız olarak.

Burnunu kııştırdı. "Niyeymiş? Ben hep giyerim."

Claire bunu söyledikten sonra hep birlikte alt kata inip arabaların yanına gittik.

Claire'in Lotus'una binmemden hemen önce Jared kolumu çekti. "Claire senin güvenliğini sağlayacak... ama... kafam eđ, tamam mı? Bir de sana denilenleri yap."

"Söz veriyorum," dedim. Kız kardeşinin yeteneklerine olan güvenine rağmen hâlâ gergindi ve onun histiklerini anlamama rağmen üzülen ve endişelenen taraf olmamak gerçekten hoştu.

Arabasının siyah camları ardında gözden kaybolmadan önce yanagımı öptü. Kim önce bana, hayvanat bahçesini ziyaret edecek bir çocuk gibi el salladı ve ardından yolcu koltuğuna oturdu. Kafamı slalayarak ona karşılık verdim.

"Bugün gidecek miyiz?" diye çıkıştı Claire motora çalışırken.

Bex ve ben, Claire'in yanındaki yerimizi aldık ve Kuzey Providence'a doğru yola koyulduk. Hedefe vardığımızda Ryan'ın kırmızı tuğlalarla örölmüş polis merkezinden bir sokak ötedeki McDonald's'ın otoparkına park ettik.

"Dalga geçiyor olmalısın. Saat sabahın yedisil! Bir polisi gündüz vakti mi öldürecekisin?" diye sordum.

"İki saniyeliğine, ne yaptığımı biliyormuşsun gibi davranır mısın?" diye çıkıştı Claire. Geniş gözlüklerini taktı ve devriye aracına doğru yürüyen bir polis memuruna selam verdi.

"Anderson mı?" diye sordum.

"Aynen," dedi Claire. Anderson yola çıktığı an direksiyonu kıldı ve aracı takip etmek için gaza bastı.

Arayı o kadar açmıştı ki kimi zaman onu kaybettiğimizi düşünüyordum, ama Claire'in gözleri avına

odaklanmıştı ve benim göremediğim şeyleri gözlerinin önünde oluyormuşcasına görüyordu.

"Tamam," dedi bir kaldırıma yanaşırken. "Tezgâh kuralım hadi."

Bex kafasını salladı ve arka koltuktan pembe bir çanta aldı.

Çantaya bakıp Bex'e gülümsedim.

Gözlerini devirdi. "Siyahı getirmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Ya da kahverengi veya yeşili. Ama olmadı."

"Acımasız bir katil olabilirim, ama hâlâ genç bir kızm," dedi ağzındaki sakızını çiğnerken.

Dikkat çekmeden ilerliyorduk. Çitlerden atlamış, zincirli köpeklerden uzak durmuş ve sonunda iki katlı binaya ulaşmıştık. Merdivenler kullanılmaz durumdaydı; alt kısmı zemine abanıyor ve üst bölümlerindeyse birkaç yıpranmış ve zayıf tahta döşemesi asılı duruyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Bex beni omzuna attı ve duvardan zıplayarak kirişe tutundu ve oradan da üst kata çıktı. Bulunduğum açıdan bile Örümcek Adam gibi görünüyordu. Uçması gerektiğini neden düşündüğünü anlamıyordum. Sonuçta duvarları rahatlıkla tırmanabiliyordu.

Claire sıçradı ve ikinci katta bizim bulunduğumuz yerdeki merdiven korkuluğunu tutarak bizim pozisyonumuzu aldı.

"Artık beni indirebilirsin Bex," dedim.

"Henüz değil," dedi yarısı çökmüş çatının kirişine doğru hızla koşarken. Doğrulmama yardım ederek beni bıraktı. "Tamam," dedi. Eskiden çatı katı olduğu anlaşılan birkaç kirişin arasında oturuyorduk.

"Evet," dedi gülümseyerek ve saçlarını düzeltti.
"Bu kadar kuzeyde ne işin var?"

"Ah..."

"Beni kız arkadaşımın evine getirdi," dedi Bex.
Ryan gözlerini kırptırdı ve ardından Bex'i tepeden
tırnağa süzdü. "Ah. Senin Jared olduğunu sanmıştım."
"Bex," dedi elini Ryan'a doğru uzatırken. "Jared'in
küçük kardeşiyim."

"Muhteşem, öyle değil mi?" diyerek sınıttım.

"Şey, ortağımın buluşmam gerekiyor. Seni bu gece
aramın Nina."

"Ortağınla mı buluşman gerekiyor?" diye sordum
şaşkınlıkla.

"Evet. İşle ilgili."

Bex'le birbirimize baktık ve sonra Bex montumu çe-
kiştirdi. "Mandy'mi bekletmek istemiyorum."

Ryan gülümsedi. "Tamam delikanlı. Büyük ihtimal-
le bekletmeyeceksin. Sonra görüşürüz."

Ryan gözden kaybolana kadar yavaşça yürüdük
ve Bex beni bir kez daha koşturmaya başladı. O sanki
koşmuyordu, ama ben Claire'in bizi Lotus'ta beklediği
bir sonraki sokağa ulaşana kadar son hızıyla giden bir
koşucu gibi yol alıyordum.

"Bu bir tuzaktı," dedim nefes nefese. "Ryan'ı bekli-
yorlardı."

"Biliyorum," dedi Claire. Bakışları korkutucuydu.

Brown Üniversitesi'ne ulaşana kadar diğer araçla-
rın arasına girip çıkarak yol aldık. "Ryan'a ne olacak?"
diye sordum.

"Ben halledeceğim. Jared'ın işi bitene kadar Bex bu-
rada bekleyecek. Paketlemem gereken şeyler var."

Kafamı salladım ve hızla uzaklaşmasını seyrettim.
"Söyle hadi," dedim Bex'e dönerek.

"Ryan'ın önünü kesmek için harekete geçerken çok
azını duyabildim, ama Donovan o adamları Ryan'ı ya-
kalamaları için yolladı. Onu yem olarak kullanacak-
lar."

"Öyleyse Ryan bir hedef," dedim kederle.

"Hepimiz hedefiz," dedi Bex.

On Dördüncü Bölüm
Bu Senin Cenaze Törenin

"Haklıydım," dedim Jared montumu çıkarmama yardım ederken. "Noel, konferans salonunu ele geçirmiş gibi görünüyor."

"Haklıydın," dedi Jared yanağını öperken.

Gürültülü, iğrenç müzik birbirimizle konuşmak için bağırımızı gerektiriyordu. Odanın her yanından kırmızı, yeşil ve altın renkli süsler fişkırıyor; çalışanlar ve sevgilileri DJ'in etrafında kusursuz bir yarım ay şeklinde sallanarak dans pistinin sınırlarını aşmaya gayret ediyordu.

"DJ'e gidip şu müziğin sesini kısmasını söyleyeceğim," dedim.

Jared kafasını salladı ve ben ahşap zeminde kararlı bir şekilde ilerlerken neşeli bir şekilde beni izledi.

"Affedersin," dedim. DJ, dikkatini önündeki bilgisayar ekranına vererek kafasını salladı. "Affedersin!" diye bağırdım omzuna vurarak.

"Senin için ne yapabilirim?" diye cevap verdi bağırarak.

"Şunun sesini kısabilir misin? Misafirlerin birbirlerini duymasını istiyorum."

DJ kaşlarını çatı. "Bayan Bankovic, sesi bu seviye de tutmamı söyledi."

"Sasha mı?" diye sordum. "Bu bir iş partisi, arka-

daşlar arasında düzenlenen bir okul partisi değil," dedim müziği bastırmaya çalışarak. "Sesi kıs."

DJ, gönülsüzce kendisine söylenini yaptı ve kendimden memnun bir şekilde yanından ayrıldım. Fakat bu küçük zaferimle elde ettiğim o tatlı his fazla uzun sürmedi. Sasha, Jared'ı punç kâsesinden birkaç adım uzakta köşeye sıkıştırmıştı. Jared sıkılmış ve huzursuz görünüyordu, Sasha ise kıkırdayıp üzerlerindeki ökseotunu gösteriyordu.

"Selam bebeğim," dedi Jared kelimelerini vurgulayarak. Beni yanına çekti.

"Nina," dedi Sasha şaşırarak. "Burada ne yapıyorsun?" Kaşımı kaldırdım. "Yani... neredeydin demek istemiştin."

"DJ'in yanındaydım. Sesi makul bir desibele çekmesini söyledim. Şimdi, eğer flörtleşmen bittiyse, nişanımı ökseotunun altından kurtaracağım ve böylece ortada, onu dışarı taşa rujuyla tehdit etmen için de bir sebep kalmayacak."

Sasha'nın ağzı açık kaldı, ama cevap vermesi için bile zaman tanımadım. Hoparlörden yavaş bir parça yükselmeye başladı ve Jared'ı dans pistinin ortasına çektim.

İstekli ve hevesli parmaklarıyla tenime dokunuyordu. "Kıskanç ve kaba oluşunun çok hoşuma gittiğini söylemem gereksiz mi olur?"

"Evet, ama sen yine de söyle," diyerek gülümseyerek kollarımı boynuna doladım. Çok geçmeden başka çiftler de bize katıldı ve müzikle hareket edenlerin arasında kendimizi kaybettik.

Şarkı sona erdiğinde Jared punç sırası için yanı-

dan ayrıldı ve çalışma arkadaşlarıyla misafirleri karşılamak için geride kaldı. Konukların bazıları Titan'ın ilk günlerinden beri burada çalışmış ve şimdi emekli olmuş kadın ve adamlardı. Onları görmek yüzlerce anıyı çağırıyor ve yeni yüzler görmek, onları selamlamak beni rahatlatmıştı.

"Yavaş bir parça çalışırken ortalıklarda böyle dikilmemelisin, fısıltı," dedi Grant. Yüzünde kuşkusuz ki en çekici gülümsemesi vardı.

"Jared'la geldim Grant," dedim alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Ah, hadi ama," diyerek sırtıttı. "Yalnızca bir dans?"

"Hayır."

Gülerek kafasını salladı. "Sen..." dedi beni tepeden tırnağa süzerek, "muhteşem görünüyorsun. Kırmızı... vay canına."

"Teşekkürler," dedim onun dışında her yere bakmaya özen göstererek.

"Dans etmek istemediğine emi..." Sözlerini bitirememişti. "Jared! Seni gördüğüme sevindim!"

Jared'ın yüzünde bana ufak punç kâsesini uzatırken beliren mutlu ifade Grant'e döndüğünde yok olmuştu. "Keşke aynı fikirde olsaydım," dedi Jared kontrollü bir şekilde. "İsrarcılığından etkilenme ihtimali daha yüksek olan," diyerek odanın karanlıkta kalan tarafındaki stajyerleri işaret etti, "stajyerlerle şansın daha fazla."

Grant'ın gülümsemesi hiç bozulmamıştı. "İkinize de mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedi Jared.

Etrafımızdaki insanlar bizi izlemeye başlamıştı. Jared'ın gösterisini unutturmaya çalışarak bakışlarımı yere çevirdim.

"Sorunun ne?" dedim kafamı kaldırmamaya çalışarak.

"Ondan hoşlandığımı düşünmesini istemedim."

"İstediyini elde ettin. Şimdi tanıdığım ve sevdiğim vakur ve kontrollü Jared olur musun? Buradaki insanların saygısını kazanmak zorundayım."

"Özür dilerim," dedi saçlarımı öperek.

"Nina?" diye seslendi bir ses odanın diğer ucundan. Çıkan korkunç sesle yüzümü ekşittim ve arkamı döndüğümde Sasha'nın yanında biriyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Az önce söylediklerini uygulama vakti," dedi Jared yapmacık bir gülümsemeyle.

Sasha'nın sinir bozucu gülümsemesi zaten keskin olan yüz hatlarını daha da karikatürize ederek, daha da sivrilmişti. Arkasında duran kaslı, koyu renk saçlı adamı gösterdi.

"Arkadaşımın tanışmanızı istiyorum; Ryan Scott. Ryan, bu benim stajyer arkadaşım Nina Grey."

Anında kendini gösteren şokla şaşkınlığımı gizleyememişim.

Ryan elini uzattı. "Stajyer mi? Şirketi yönetmiyor muydu?" diyerek göz kırptı.

Sasha gülerek boğazını temizledi. "İlmi... henüz değil."

Ryan'ın elini tuttum. "Sanırım tanışıyoruz."

"Öyle mi?" dedi Sasha merakla.

Ryan bakışlarını önce Jared'a ve ardından da bana çevirdi. "Seni... bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Jared duraksamadan.

Gergin bir şekilde güldüm ve kirpiklerimin altından Jared'a baktım. "Yalnızca bir dakika."

dan ayrıldı ve çalışma arkadaşlarıyla misafirleri karşılamak için geride kaldım. Konukların bazıları Titan'ın ilk günlerinden beri burada çalışmış ve şimdi emekli olmuş kadın ve adamlardı. Onları görmek yüzlerime anıyı çağırılmış ve yeni yüzler görmek, onları selamlamak beni rahatlatmıştı.

"Yavaş bir parça çalışırken ortalıklarda böyle dikilmemelisin, fistic," dedi Grant. Yüzünde kuşkusuz ki en çekici gülümsemesi vardı.

"Jared'la geldim Grant," dedim alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Ah, hadi ama," diyerek sırtıttı. "Yalnızca bir dans?"

"Hayır."

Gülerek kafasını salladı. "Sen..." dedi beni tepeden tırnağa süzerek, "muhteşem görünüyorsun. Kırmızı... vay canına."

"Teşekkürler," dedim onun dışında her yere bakmaya özen göstererek.

"Dans etmek istemediğine emi..." Sözlerini bitirememişti. "Jared! Seni gördüğüme sevindim!"

Jared'ın yüzünde bana ufak punç kâsesini uzatırken beliren mutlu ifade Grant'e döndüğünde yok olmuştu. "Keşke aynı fikirde olsaydım," dedi Jared kontrollü bir şekilde. "İsrarcılığından etkilenme ihtimali daha yüksek olan," diyerek odanın karanlıkta kalan tarafındaki stajyerleri işaret etti, "stajyerlerle şansın daha fazla."

Grant'in gülümsemesi hiç bozulmamıştı. "İkinize de mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," dedi Jared.

Etrafımızdaki insanlar bizi izlemeye başlamıştı. Jared'ın gösterisini unutturmaya çalışarak bakışlarımı yere çevirdim.

"Sorunun ne?" dedim kafamı kaldırmamaya çalışarak.

"Ondan hoşlandığımı düşünmesini istemedim."

"İsteddiğini elde ettin. Şimdi tanıdığım ve sevdiğim vakur ve kontrollü Jared olur musun? Buradaki insanların saygısını kazanmak zorundayım."

"Özür dilerim," dedi saçlarımı öperek.

"Nina?" diye seslendi bir ses odanın diğer ucundan. Çıkan korkunç sesle yüzümü eksittim ve arkamı döndüğümde Sasha'nın yanında biriyle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Az önce söylediklerini uygulama vakti," dedi Jared yapmacık bir gülümsemeyle.

Sasha'nın sinir bozucu gülümsemesi zaten keskin olan yüz hatlarını daha da karikatürize ederek, daha da sivriltilmişti. Arkasında duran kaslı, koyu renk saçlı adamı gösterdi.

"Arkadaşımla tanışmanızı istiyorum; Ryan Scott. Ryan, bu benim stajyer arkadaşım Nina Grey."

Anında kendini gösteren şokla şaşkınlığımı gizleyememişim.

Ryan elini uzattı. "Stajyer mi? Şirketi yönetmiyor muydu?" diyerek göz kırptı.

Sasha gülerken boğazını temizledi. "İlu... henüz değil."

Ryan'ın elini tuttum. "Sanırım tanışıyoruz."

"Öyle mi?" dedi Sasha merakla.

Ryan bakışlarını önce Jared'a ve ardından da bana çevirdi. "Seni... bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

"Hayır," dedi Jared duraksamadan.

Gergin bir şekilde güldüm ve kirpiklerimin altından Jared'a baktım. "Yalnızca bir dakika."

Jared kaşlarını çatırsa da karşı koymadı.
"Evet," dedi Sasha yüksek, insanı çıldırtan sesle,
"sanırım yalnız kaldık."
"Hemen geleceğim," dedim doğrudan Sasha'ya bakarak.

Ryan kolumu tutarak çabucak sessiz bir köşeye ilerledi. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Anlaşma mı? Jared'ı kandırma konusunda bana yardım ettiğin için sana borçlu olduğumu kabul ettim, ama Claire'le konuşmana yardımcı olacağımı söylemedim. Onu tuzağa düşürmek hiç de iyi bir fikir değil."

İçini çekti. "Şu anda bir sürü derdim var. Ortağım öldürüldü ve bunun geçen yılki polis ölümleriyle ilgisi olduğunu düşünüyorum. Bence hepsi birbiriyle bağlantılı. Bu konuyu araştırmaya başlamadan önce onunla konuşmalıyım. Konu oldukça büyük. Nina. Çok büyük ve aklım her an Claire'de olduğu için konsantre olamıyorum."

"Polis cinayetlerini mi araştırıyorsun?"

Ryan'ın yüz ifadesi o kadar sertti ki kendimi huzursuz hissettim. "Resmi bir şey değil. Öldürülmeden önce Anderson ve ben bir dava üzerinde çalışıyorduk. Daha önce bilmiyordum, ama şimdi Kit öldü ve artık eminim. Kaza gibi görünenler bile birer cinayet."

"Dinle," diyerek söze başladım, ama Ryan konuşmama izin vermedi.

"Hayır, sen dinle. Başım belada. Kimse neye bulduğumuzu bilmiyor ve öğrenirlerse çaylak birinin davayı almasına müsaade etmezler. Ortağımı öldürdüler Nina. Bu kişisel bir olay. Ama neler olduğunu yakında ağıza kavuşturamazsam, bana da veda edebilirsin. Bu

ciddi bir şey ve konsantre olmam lazım, ama düşünemediğim tek şey o cehennem çukurunda tepemde dikilip bana bakan Claire'in gözleri."

"Bitti mi?" diye sordum sinirle.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Ve yalnızca bil diye söylüyorum, üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ne için?" Ben de kaşlarımı çatımtım.

Ryan yüzümü ellerinin arasına alarak beni öpmeye başladı. Öylesine bir öpücük değildi bu; dili ağzımın içindeydi ve beni öyle tutkulu bir şekilde öpüyordu ki birlikte çalıştığım herkesin gözünün önünde gerçekten müstehcen kaçmıştı. Nişanlımdan bahsetmeme gerek bile yoktu.

Utanç duygusu her yanıma sarmadan önce Ryan çoktan odanın diğer köşesine fırlatılarak DJ setine çarpmadan hemen önce kendini dans pistine atmıştı.

Müzik aniden kesildi ve çığlıklarla insanların panikten çıkardığı sesler odayı kapladı.

"Jared, dur!" diye bağırdım o bir kez daha harekete geçerken.

Kanla sonuçlanacak herhangi bir şeyi durdurabilmeyi umarak ahşap zemin boyunca koştum, fakat Ryan'a ulaşmadan önce Claire onun önünde koruyucu bir tavırla dikilmiş ve gözlerini abisine dikmişti.

Jared hareketsizce durdu ve damarlarında akan adrenalinle savaşıyor yavaşça nefes almaya başladı. "Bunu... bilerek yaptı," dedi öfkeyle.

"Ve sen de tam planladığı gibi davrandın," dedi Claire aynı öfkeyle. Ryan'a döndü. "Kız kardeşimi öpmek mi? Dikkatimi böyle mi çekmeyi planlamıştın?" dedi kravatını çekiştirerek.

Ryan boynundaki düğümü gevşetmeden biraz becalamış ve ardından da gülümsemişti. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım," dedi Claire'e ve sonra da Jared'a baktı. "Özür dilerim."

"Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil, Nina'ya bir daha asla bu şekilde dokunmayacaksın. Seni öldüremem, ama yaşadığına pişman ederim." Jared elimi gövveye indirip otoparka çıkardı.

Escalade'e vardığımızda ağzımı tek elimle kapamıştım. Jared hâlâ kızgındı, ama bana baktığında gülümsemeden edememiştım.

"Seni fena oyuna getirdi," dedim sesli bir şekilde kahkaha atmamaya çalışarak.

Gülümsedi. "Öyle yaptı, değil mi?"

Ardından ikimiz de kontrolsüz bir şekilde daha önce hiç olmadığı gibi kahkaha atmaya başladık. Nihayet kahkahalarımız son bulduğunda karnıma ağrıları girerek nefessiz kalmıştım.

El ele tutuşarak eve doğru yol aldık. Durduğumuz her an birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Ryan'ın en sonunda elde ettiği Claire'i görme şansı bir felaketle sonuçlanabilirdi, ama grubumuz tamamlanmışçasına kendimizi rahatlamış hissediyorduk. Claire'in Ryan'a ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gerçeğin ne kadarını anlatacağını bilmiyordum, ama Ryan'ın, Claire'in Talehi olması ve ona âşık olması birbirimizin hayatında var olmaya devam edeceğimiz anlamına geliyordu. Jared'ın tahminleri doğru çıkmamıştı, ama tanıştığımız günden bu yana ilk defa yanlışlığı için bu kadar sevinçliydi.

Ertesi gün uyandığımda lapa lapa kar yağıyor, yumuşak kar tanelerinin her biri kendi senfonisi eşliğinde havada süzülüyordu. Pencereden dışarı baktığımda her yer yarım metre karla kaplanmıştı ve gri bulutlar kar yağışının devam edeceğini işaret ediyordu.

"Gece dörtten beri böyle yağıyor," dedi Bex koridordan.

Sabahlığımyı giydim ve kapıyı açtım.

Bex karşımda sıkılmış bir vaziyette dikiliyor, elinde yarıya yenmiş bir elma tutuyordu. Hapur hupur sesler çıkararak elmasından bir ısırık daha aldı. "Kahve hazırlıyor."

"İyi," dedim banyoya gitmek için onun yanından ayrılırken.

Duştan yayılan buhar hızla etrafıma yayıldı, ama kafamdaki şampuanı durulayamadan kapının açıldığını duydum.

"Jared?"

"Benim," dedi Claire kapıyı arkasından kapayarak.

Buğulu camın ardından baktığımda küçük vücudunu pek de seçemiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bütün gece Ryan'la birlikteydim. Konuştuk. Bolca. Ama konuştuğumuzdan daha fazla da kavga ettik."

"Öyle mi? Hangi konuda?"

"Çölde gördüğüm şey ve orada olup olmadığım hakkında. Geçen yıl kendisini bıçaklayan adamların polis olduğunu öğrenmiş. Düşündüğümüzden daha fazlasını biliyor. Sonunda..." diyerek içini çekti, "sonunda ona söyledim."

"Her şeyi mi? Diğer polisleri ve o görevliyi, Anderson'ı da anlattın mı? Ve... ve ne olduğunu söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Ona her şeyi anlatmadan nasıl bir açıklama yap-
tın?"

"Daha sonra açıklayacağıma söz verdim." Kaşlarını
çattı. "Ona söylemek hiç doğru gelmiyor Nina. Bu sır-
nın ailemizi koruyacağına inanarak yetiştirildik."

"O halde ona söylemek sana doğru gelene kadar
hiçbir şey anlatma."

"Bu ya hiç olmazsa?"

"Bilmiyorum," dedim suyu kapatırken. Bir havlu
düşün üzerinden fırlatılarak tam kafama düştü. "Sağ
ol."

"Rica ederim," dedi Claire dışarı çıkıp kapıyı ka-
parken.

Giyinip hazırlandığımda Claire, Jared ve Bex alt
kattaki mutfakta oturmuş, Ryan hakkında tartışıyor-
lardı. Odaya girdiğim an konuşmanın pek de yapıcı
olmadığını anlamıştım.

"Sen tam bir ikiye bölünmüş!" diye hırladı Claire.

Jared yumruğunu masaya indirdi. "Ona âşık mı-
sın?"

"Hayır!"

"O halde bu bambaşka bir olay!" Jared bana baktı
ve nefes alarak sakinleşmeye ve ses tonunu ayarlamaya
çalıştı. "Kendin söyledin. Ona her şeyi açıklamak
hiç doğru gelmiyormuş."

Konuşmaya başlamadan önce kardeşlere teker te-
ker baktım. Claire besbelli öfkeliydi. Ama gözleri an-
layış dileniyordu. Ryan'a her şeyi anlatmak onun için
büyük bir adımdı ve tıpkı Jared'ın iki sene önceki mü-
cadelesi gibi Claire de karmaşık duygularıyla savaşı-

yordu ve kardeşlerinin kendini desteklemesine ihtiya-
cı vardı.

Jared'ın karşısına geçerek Claire'in yanına otur-
dum. Seçimim manidardı ve bunu fark etmelerini
umuyordum. "Belki de Claire biraz destek istiyordur
Jared," dedim.

"Ya da biraz anlayış," diye söylendi Claire.

Bex ayağa kalktı ve mutfaka giderek bir tabak alıp
önüme koydu. Yeşil biber, pastırma, mantar ve peynir-
li bir omlet yapmıştı.

"Teşekkürler," diyerek gülümsedim.

Bex kafasını salladı ve sonra ablasının omzuna do-
kundu. "Claire, seni seviyorum. Ama bir adım geri
çekilip bütün bunları bir düşünmen gerek. Ryan bir
polis. Senin işlediğin cinayetleri araştırıyor. Ortağını
öldürdüğünü söylediğinde ne yapacağını sanıyorsun?
Çölde gözlerini gördü diye seni affedeceğini mi sanı-
yorsun?"

"Kaçırılmasına ve türlü ölümlere sebep olan orta-
ğı," dedi Claire. "Dinle, nasıl görüldüğünün farkın-
dayım. Ryan'a âşık olmayabilirim, ama o bana âşık
olduğunu söylüyor. Söylemek zorunda olduklarımı
dinlerse ve açıklamamı dikkatli bir şekilde yaparsam
işimize yarayabilir."

"Bu riski alamayız," dedi Jared tartışmayı sonlandı-
rıyormuşçasına bir ses tonuyla.

Claire ellerini masaya dayayarak ayağa kalktı.
"Nina'ya söylediğinde aynı riski almıştın ve işimize
yaramıyordu bile! Kendini ona açtığın beri haya-
tı kontrolden çıktı Jared! En azından, tıpkı senin gibi
kendi seçimimi yapmama izin ver!"

Jared burnunu kırdırdı. "Nina konusunda aylarca üstüme geldin Claire! Doğru şeyi yapmakla ilgili çektiğin nutukları dinlediğim saatleri ne çabuk unuttun. Sırrımızı koru. Sırrımızı koru. Yıllarca bunu söyleyip durdun!"

Yüzü kırpkırmızı olurken Claire'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye bağırdı. "Kimseye sahip olmamanın ve en sonunda olduğumuz şeyin sınırlarından kurtularak özgür olmanın nasıl bir duygu olduğunu, annen ve kardeşlerin dışında güvenip sırrını söyleyebileceğin birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun! Benim kimsem yok Jared! Bunu sen de yaşadın ve şimdi sahip olmakta direttiğin özgürlükten mahrum olmamı istiyorsun, öyle mi?"

Jared oturduğu yerde kıpırdandı, ama gözlerine bakınca teslim olmayacağını anlamıştı. Claire de bunun farkındaydı.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı evden dışarı fırlamadan önce. Kapıyı öyle hızlı çarpmıştı ki duvardaki resim ve fotoğraf çerçeveleri yere düşerek parçalara ayrılmıştı.

"Hata ediyorsun," dedim Jared'ın inatçı gözlerine bakarak. "Claire, bekle!" diye seslendim çekip gitmeden beni duymasını ümit ederek. Dışarıya koşarak arabasının yanına gittim.

Claire gözlerini kuruladı. "Özür dilerim. Kızgın olduğumda ağlarım."

"Ben de," dedim af dileyici bir biçimde gülümseyerek.

"Anderson'ın cenazesine gitmemi istedi." Claire'in bakışları doğruca karşıya bakıyordu. Göz teması kuramayacak kadar duygusal bir an yaşıyordu.

"Gidecek misin?"

"Sorduğunda aklıma güzel bir mazeret gelmedi, ama gitmemeliyim. Bu çok yanlış."

"Seninle geleceğim."

Mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Ne zaman?"

"Bir saat sonra," dedi yüzüne iyimser bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak.

Saatime baktım. "Tamam. Bana giyinmem için bir dakika ver."

Siyah mütevazı elbisemi giydiğimde Jared kaşlarını çatıyordu ve siyah çoraplarımı giymek için yatağın kenarına oturduğumda o da yanıma oturdu.

"Bu, birçok açıdan oldukça uygunsuz," dedi.

"Babanın öldüğü gün onun ölümüne sebep olan kızın yanına oturduğun gibi mi?" dedim ayakkabılarımı giyerken. Jared montumu giymeme yardım etti ve ardından inci küpelerimi taktım. Dönerek çenesini ellerimin arasına aldım. "Haklı olabilirsin, ama bu onun seçimi Jared, aynı senin seçimin olduğu gibi. Kendi kararını vermesine izin vermelisin. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Daha önce hiç söylemek istememişti."

"İşte, bu senin aradığın cevap," dedim yumuşak ve sıcak dudaklarını öperken. Dudakları, benimkilerin üzerinde gezinmeye devam etti, ama Claire'in gergin bir şekilde beni beklediğini bilerek geri çekildim.

Tek başıma yürüyerek Lotus'a dönerek koltuğa oturdum. Claire büyük, siyah güneş gözlüklerini takmıştı. Vitesi geçirerek motoru çalıştırdı ve caddeye çıktı. Muzda gaza bastı.

Saint Peter ve Paul katedrallerinin etrafında onlarca resmi ve hatta sivil araç vardı. Girişteki sıra gözü yaşlı kimselerle öteki sokağa kadar uzamıştı.

"Daha erken gelmeliydik," dedim.

"Burada olmamalıydık," dedi Claire sessizce. "Kahretsin."

Claire'in camı tıklatıldığında camı açtı ve mavi üniformasıyla Ryan belirdi. "Gelmişsin," dedi resmi bir gülümsemeyle. Claire'in kapısını açtı ve ardından benimkini de açmak için arabanın önünden dolandı. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Kısaca kafamı salladım ve Ryan, Claire'e eşlik ederken arkalarından yürüyerek sonu olmayan gözü yaşlı aile ve arkadaşları boyunca hızla ilerledim. Yanlarından geçerken bazıları Ryan'ı görüp ona selam veriyordu. Onu görmek bazı kadın ve hatta bazı adamları ağlatıyor, Ryan onlarla hafifçe kucaklaşarak birkaç kelime konuşuyordu. Ryan'ı tanıyanların ifadeleriyle meraka dönüşüyor, arkasından yürüyen siyah deri elbise içinde, cilalı tırnakları olan, topuklu ayakkabı giyen genç bayanı işaret ediyordu.

Yanından geçtiğimiz her kişi Ryan'a üzgün üzgün bakıyor ve ardından Claire'i şaşkınlıkla süzüyordu. Claire'in elbisesi uzun kollu ve hâkim yakalıydı. Elbisenin boyuysa kısa ve dizkapağının üstündeydi. Onları çeken şey belki güzelliği, belki de yürürken ses çar karan ve topuğunda parlak turkuvaz renginde bir göz şeklinin olduğu siyah topuklularındı.

Bu, bir cenaze töreninde ancak Claire'in giymeye cesaret edebileceği türden bir elbiseydi, ama ona uyuyordu ve Ryan da umursuyor gibi görünmüyordu. Girişe ulaşmadan önce Ryan, Claire'in elini tuttu ve onu koridora doğru yönlendirdi. Claire ne yapacağını bilemez bir halde arkasını dönerek bana baktı.

Koridorda ilerleyerek Anderson'ın ailesinin bulunduğu yerin hemen arkasındaki onunla çalışanların oturduğu ilk sıraya oturduk. Ryan, Claire'le aramıza oturarak içinde bulunduğumuz durumu daha da huzursuz bir hale sokmuştu. Piyanist piyanosunu çalmaya başladığında, kilisede muhteşem bir ilahî şarkı yankılanmaya başladı. İki sıra önümüzde, tam ortada bir kadın ve iki yanında da çocukları oturuyordu. Claire'in önünde oturan bir adam eğilerek kadının omzuna dokundu. Kadın da adamın eline dokundu ve küçük çocuğunu kendine daha da yaklaştırdı.

Parmaklarımla dudaklarıma dokundum. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Ryan kulağıma eğilerek. "Bu, onun eşi ve yanındakiler de çocukları. Küçük kızı üç ve oğlu da yedi yaşında."

Claire'e baktığımda, gözlerimdeki dehşeti saklayamadım. Dayanıklı görünüyordu. Sakinleşmemi işaret edercesine çenesini aşağı indirdi. O andan sonra geçen her saniye bir ömür gibiydi. Anma konuşması, ikram ve şarkılar... Dua merasimi başladığında yerimden kalktım ve bana yol vermek için ayağa kalkıp bacaklarını çekmek zorunda kalanları görmezden gelerek kendimi dışarı attım.

Kapılar açıldığında son bir saattir nefes alamıyor-
muş gibi hissettim. Nefes alıp verişlerimi düzenleme-
ye uğraşırken beni ayakta tutan tek şey tutunduğum
tırabzandı.

"Nina! Tanrı aşkına!" dedi Claire. Kolumu tutup
doğrulmama yardım etti. "Cinayete kurban gitmiş bir
Providence polis memurunun cenazesinden kaçtın!
Yürümedin, resmen koştun. Neden sırtına bir hedef
tahtası da çizmiyorsun?"

"Çocukları vardı! Bir ailesi vardı," diye bağıldım.
"Senin de bir ailen var," dedi. "Ama bizim yalnızca
daha iyi bir amacımız var."

"Onunla konuşmalıydık. Doğru olanı yapması için
ona bir şans vermeliydik."

Omzumu tuttu. "Kit Anderson bir eş ve aynı za-
manda bir babaydı, ama onu öldürmeseydim Ryan'ı
Donovan'ın adamlarına teslim edecektim ve Ryan da
şimdi bir ölü olacaktı."

"Bu hiç mantıklı değil. Neden Ryan'a ihtiyaçları ol-
sun ki? Seni istiyorlarsa neden sadece karşına çıkmı-
yorlar?"

"Baskı ve kontrol," dedi Claire. "Beni asla ele ge-
çiremeyeceklerini biliyorlar ve bu yolla beni kontrol
altında tutmak istiyorlar."

"İyi misin?" diye seslendi Ryan bize doğru koşar-
ken. Çenemi kaldırdı. "Orada ne oldu Nigh?" Bakışla-
rını önce kiliseye ve ardından tekrar bana çevirdi.

"Özür dilerim," dedim. "Jack'in cenazesinden beri
hiç..."

"Ah, elbette. Fark etmemiştim," dedi Ryan beni ku-
caklayarak. "Belki bir şeyler yersen kendini daha iyi
hissedersin. Yemek yedin mi?"

"Aslında hayır," dedim hiçbir şey yemediğimi fark
ederek.

"Çalışanların eşleri, merkezdekiler ve... eve götür-
meleri için bir şeyler pişiriyor. Siz ikinizle eve dönme-
den önce oraya uğrayalım."

"Nina'nın yapacak işleri var," dedi Claire gözlükle-
rini takarken.

Ryan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki
ifadeden yaptığı şeyi düzeltmeye çalıştığı anlaşılıyor-
du.

"Yemek yemem lazım," dedim.

Siyah camlarının ardından dahi Claire'in gözlerinin
kısıldığını görüyordum ve bu yalnız kaldığımız an bu-
nun acısını çıkaracağının bir göstergesiydi.

Ryan'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı.
"Tamam o halde. Benimle gelmek ister misin?"

"Evet," dedim hızla. Birazcık şanslıysam cezamı ya-
nımda Jared olana kadar erteleyebilirdim. Claire'i ne
kadar seviyor olsam da ondan hâlâ oldukça korkuyor-
dum.

Ryan ilk buluşmasına giden bir ergen gibi gevezelik
etmesine rağmen Kuzey Providence polis merkezine
olan yolculuğumuz oldukça gergin geçmişti. Vardığı-
mızda birkaç kişi kiliseden ayrılmıştı, ama yarım saat
içinde ufak boşluk da kalabalıkla dolup taşmıştı.

Ryan ve Claire'le birlikte görev başındaki polis me-
murlarının televizyon seyredip kart oynadıkları kü-
çük bir odaya geçtik. Köşede iki kişi bilek güreşi ya-
pıyordu.

"Scotty!" dedi memurlardan bir tanesi. "Hangisi
eski sevgilin ve hangisi şimdi çıktığın kız?"

"Kes şunu McCarty," dedi Ryan. "Claire, Nina... bu Matt ve bu da Pat," dedi Matt'in elini masaya yatan kişiye işaret ederek. Pat kazanmıştı.
"Dikkatim dağılmıştı!" dedi Matt.
Ryan kahkaha attı. "Tam bir bebeksin McCarty. Adam gibi yenildiğini kabul et."

Matt masaya vurdu. "Hadi, o halde Scotty. Lafı bırak da icraata geç bakalım."

Ryan, Matt'in cebinden elli dolar çıkarıp masaya koymasını izledi. Claire'in vücut dili fark edilir ölçüde değişmişti. Elleriyle ağzını kapatmış, hafif gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

Claire'in yüzündeki ifadeyi Ryan da görmüştü ve bu rakibinin karşısına oturup kollarını sıvamasına yetmişti. "Hadi, bitirelim şu işi."

Elleri ve kolları birbirlerini yenmeye çalışırken titriyordu. Matt'in yüzü kızarmış, alnındaki bir damar belirginleşip atmaya başlamıştı.

"Şu çaylağın seni yenmesine izin mi vereceksin McCarty?" diye sordu Pat gördükleri karşısında gülerek.

Birkaç saniye sonra Ryan, Matt'in elini masaya yapıştırdı. "İşte, bu," diyerek sevinçle ayağa kalktı.

"Of Ryan," dedi Claire gözlerini devirerek. "Bizi öğle yemeğine davet ettiğini sanıyordum, sidik yansıma değil."

"Denemek ister misin?" diye sordu Ryan tekrar yerine otururken.

Claire kaskatı kesildi. Hırslı ve yarışçı biriydi ve kimliğini gizlemek için Ryan'a yenilmek zorunda olması, kolay kolay hazmedebileceği bir şey değildi.

"Yapma," diye fısıldadım.

"Sırf bir kız olduğun için kazanmana izin verecek değilim," dedi Ryan.

Matt güldü. "Bilmiyorum. Kollarında kas var." Yüzündeki ifadeden Ryan'ın ne yaptığını bildiği anlaşıyordu. Daha önce Claire'in ne kadar güçlü olduğunu fark etmişti ve şimdi de teorisini denemek istiyordu.

"Canını yakmak istemiyorum," dedi Claire ilgilenmiyormuş gibi davranarak. "Hâlâ iyileşme dönemin-desin."

Ryan omzunu silkti. "Diğer kolumu kullanırım. Seni öyle de yenerim."

Claire, Ryan'ın karşısına oturdu.

"Claire, hayır," dedim.

Ryan elini kaldırdı ve Claire kendisine uzatılan eli tuttu. Çenesini hafifçe aşağıya indirip Ryan'ın gözlerinin içine baktı.

"Kız çok cesur," dedi Matt meraklı bir şekilde.

"Kes sesini McCarty," dedi Pat.

"Başla de Nina," dedi Claire.

"Bu çok aptalca," dedim ikisinin de harekete geçmesini önlemek için son bir çabayla.

"Başlayın!" diye bağırdı Matt.

Kolları kaskatı kesildi ve sonra titremeye başladı. Asıl titreyenin Ryan olduğunu biliyordum, Claire sıkılmış gibi görünüyordu.

On beş saniye geçtikten sonra masanın etrafındaki polisler Ryan'a hakaret etmeye başlamıştı. "Kazanmasına izin vermeyeceğini söylediğini sanıyordum Scotty?" diye güldü McCarty.

"Hadi ama Scotty, oyalanmayı bırak da bitir işini," dedi Pat.

Ryan'ın yüzü kırmızının her tonuna bürünmüş gibiydi ve kaşlarının üstünde ter damlacıkları birikmişti. Claire tek kaşını kaldırdı ve biraz daha kuvvet uygulayarak Ryan'ın elini masaya biraz daha yaklaştırdı. McCarty kahkaha atmaya başladı. "Onu yenecek! Bir kız Scotty'i yenecek!"

Ryan derin bir nefes aldı ve nefesini tutup o kadar şiddetle abandı ki bayılacakmış gibi görünüyordu. Claire, Matt'e ve ardından Ryan'a baktı. Gözlerini devirdi ve kolunu hafifçe gevşetti. O an Ryan kolunu masaya yapıştırmıştı.

Herkes bağırışmaya başladı ve Ryan kolunu ovalayarak ayağa kalktı.

"Ciddi olamazsın," dedi Matt şüpheyle.

Claire önündeki boş masayı işaret edip gülümsedi. "Gel otur bakalım Bezelye."

"Bu kötü, kötü bir fikir," dedim. "Claire, bence gitme zamanımız geldi."

Matt elini uzattı ve Claire elini tuttu.

Ryan'a döndüm. "Bunu yapmasına izin verme. Dikkat çekecek."

"Neye?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Bakışından kurtulmak için geri hamle yapmak zorunda kaldım. "Hiçbir şeye."

"Başlayın!" dedi Pat.

Matt'in kolu, Claire'inki karşısında hareketsiz kalmıştı. Çok geçmeden yüzü, tıpkı biraz önce Ryan'inki gibi kıpkırmızı olmuştu.

"Yüce Tanrım, çok güçlüsün," diye homurdandı Matt.

"Claire, lütfen," dedim. "Gitmemiz gerek."

"Tamam," dedi Matt'in elini hızla masaya yapıştırarak. "Memur beyler..." diyerek kafasını salladı.

Arabaya kadar koşturmak oldukça zordu. Aklımda Jared'ın bütün bu olaylara vereceği tepki vardı. "Aptalca! Bu çok," topuklarımin üzerinde dönerek Claire'in yürümesini engelledim, "... aptalcaydı!" Claire burnumu öperek, "Hayır, eğlenceliydi," dedi. "Hadi, gidelim."

On Beşinci Bölüm
Altmış Saniyede Gerçekler

Jared perdeleri çekerek biraz gevşememe yardımcı oldu. Sabah güneşi gözlerimi acıtiyordu ve ağrıdan başım resmen zonkluyordu. Ders kitabımın bir sayfasını daha çevirerek iki gündür bensiz ders işleyen sınıftaki diğer öğrencilere yetişmeye çalışıyordum.

Elimi alnuma götürerek, "Bilgisayarcı çocuk ne dediğini bilmiyordu," dedim. "Basit bir şey istediğimi söyledim. Bu dizüstü bilgisayarı kullanmak imkânsız."

Jared sırtımı ovaladı. "İmkânsız değil. Değişime ayak uydurmalısın."

Hızla önümde duran kitabı kapattım. "Bütün yaptığım da bu Jared. Değişime ayak uydurmak. Zaten 'değişmeyen tek şey değişimdir.'"

Jared gülümseyerek omzuma bir öpücük kondurdu. "Ödevini bitirmen için seni yalnız bırakıyorum, sonra biraz dışarı çıkarız."

"Teşekkürler," diye mırıldandım kitabımı tekrar açarken.

Bakışlarım kelimelerin üzerinde geziniyor, ama kafama hiçbir şey girmiyordu. Dügün planları, Kit Anderson'ın çocukları, Ryan'ın tehlikede olması, ölü kuşlar ve kitabın yerinin bir türlü bulunamaması kafamı sürekli meşgul ediyordu. Her birini birkaç saniye düşündükten sonra kanallar arasında geziniyormuş

gibi bir diğer düşünceye geçiş yapıyordum. Ödevimin konusundan koptuğumu hissettiğim an dikkatimi önümdeki şeye vermek için kendimi zorluyor ve bu durumun söz konusu olduğu her seferde de daha fazla sinirleniyordum.

İki saat ve altı sayfa sonra ayakkabılarımı giyip Jared'la buluşmak üzere dışarı çıktım. Yürüdükçe soğuk hava beni kuşatıyor ve kendimi korumak için montumu sonuna kadar iliklemeğe devam ediyordum.

Escalade'e ulaştığımda motor çalışıyordu, yani arabanın ısınmasını beklerken titremek zorunda kalmıyordum. Jared gülümseyerek içeri girmeme yardım etti ve kapıyı kapatmadan önce soğuktan kırmızı olmuş burnumu öptü ve ardından yola çıkarak arkamıza yeni bir iz şeridi bırakarak ilerledik. Yerlerde fazladan on beş santim kar birikmişti, ama yalnızca birkaç saat süren sulu karın ardından yumuşak karların tutunacağı sağlam bir yatak oluşmuştu.

Jared yerdeki buz ve kar tabakasının üzerinde arabayı kullanırken hiç zorluk çekmiyordu, ama kırmızı ve mavi ışık yayan bir arabanın çevremizi aydınlatmaya başlamasıyla iki metrelik bir kar birikintisinin yanında durmak zorunda kaldık.

"Sadece arayamaz mı?" dedi Jared direksiyonu sıkıca kavrayarak.

Ryan camı tıklattığında Jared da camı biraz aşağı indirdi. Ryan konuşmaya başlamış, ama Jared parmağını düğmeden çekerek camı yarıya kadar açmıştı. Ryan sabırla bekleyince Jared düğmeye tekrar basarak camı biraz daha açtı ve cam çene hizasına gelip de

Ryan hem spacer olmasa Jared bir şey daha yapamaz
düşüncelerindeydi. "Tamam," dedi Ryan. "Claire nerede?" Bugün
dün haber almamıştım.

"Her şeyiyle ilgili seçimi ayarlamak için geldi,"
dedi Jared. "Nerede?"

Ryan'ın nabızları hızla arttı. "Orta, Güney
batı."

Bugün geçirdim. Telefonlarına cevap vermiyorum
iş var."

Jared aptalca "Claire'e ulaşamadığın her an beni
düşünüyorum" dedi. "Böylelikle daha çok gö-
rüşme şansın."

"Ben sadece" diye kafaşını salladı. "onunla pay-
laşmak istediğim birkaç bilgiye ulaştım. Soruşturmaya
ilgili."

"Ne gibi?" diye sordu Jared. "Sınırlı, ama aynı za-
manda meraklıydı."

Ryan gözlerini kest. "Walter Graham, Nina'yı bir q-
kışında soymaya çalışan adamdı. Arkadaşları tarafın-
dan Stu olarak bilinen Ronnie Studebaker ise beni bi-
çaklayan kişiydi. Robert Benson da onlarla birlikteydi.
Bu adamlar ne yakalandı ne de ceza aldı."

"Evet. Ne olmuş yani?" dedi Jared sabırsızlanarak.

"Hepsi de Providence Polis Departmanı'nda de-
dektifti ve şimdi hepsi ölü. Graham bir hırsızlık vakası
sırasında öldürüldü. Benson uykusundayken bir daha
nefes alamadı. Stu ise kayıplara karıştı ve cesedi bu-
lunamadı. Saldırıya karışan dördüncü adam içinse bir
şey söyleyemiyorum."

"Nereye varmak istiyorsun Ryan?" diye sordu Ja-
red.

...bir şeyler daha düşünmek istiyordum. Ama aynı zamanda
her şeyiyle ilgili seçimi ayarlamak için geldi. "Tamam," dedi Ryan. "Claire nerede?" Bugün
dün haber almamıştım.

Ryan'ın nabızları hızla arttı. "Orta, Güney
batı."

Bugün geçirdim. Telefonlarına cevap vermiyorum
iş var."

Jared aptalca "Claire'e ulaşamadığın her an beni
düşünüyorum" dedi. "Böylelikle daha çok gö-
rüşme şansın."

"Ben sadece" diye kafaşını salladı. "onunla pay-
laşmak istediğim birkaç bilgiye ulaştım. Soruşturmaya
ilgili."

"Ne gibi?" diye sordu Jared. "Sınırlı, ama aynı za-
manda meraklıydı."

Ryan gözlerini kest. "Walter Graham, Nina'yı bir q-
kışında soymaya çalışan adamdı. Arkadaşları tarafın-
dan Stu olarak bilinen Ronnie Studebaker ise beni bi-
çaklayan kişiydi. Robert Benson da onlarla birlikteydi.
Bu adamlar ne yakalandı ne de ceza aldı."

"Evet. Ne olmuş yani?" dedi Jared sabırsızlanarak.

"Hepsi de Providence Polis Departmanı'nda de-
dektifti ve şimdi hepsi ölü. Graham bir hırsızlık vakası
sırasında öldürüldü. Benson uykusundayken bir daha
nefes alamadı. Stu ise kayıplara karıştı ve cesedi bu-
lunamadı. Saldırıya karışan dördüncü adam içinse bir
şey söyleyemiyorum."

"Nereye varmak istiyorsun Ryan?" diye sordu Ja-
red.

"Bekle," dedi Ryan. "Henüz evlenmediniz mi? Yüzünde açıkça belli olan bir şaşkınlık ifadesiyle bana baktı.

"Meşguldük," dedim utanarak.

Jared'in çenesi gerildi. "Tarihi kararlaştırdık. 1 Haziran. Seni de ortadan kaldırmazsam... bir davetiye yollayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Tekerlekler ıslak karda dönüyor, ama Escalade hareket etmiyordu. "Kahretsin," dedi Jared.

Ryan'ın geri sıçramasına sebep olacak şekilde kapıyı açarak aşağı indi ve arabanın arkasında gözden kayboldu. Kar yığını kendi tarafımdan dışarı çıkmamı olanaksızlaştırıyordu ve ben de konsolun üzerinden tımanarak Jared'ın tarafına geçtim. Ryan'sa arabadan inmeme yardım etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum Jared'a.

"Tekerleği saplandığı yerden çıkarmaya çalışıyorum. Bir dakika sonra oradayım sevgilim."

"Yardım ister misin?" diye sordu Ryan.

"Hayır," dedi Jared hızla.

Kollarımı kavuşturarak Ryan'a döndüm. "Jared'ın gerçekten de ortağının ölümünden sorumlu olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Eğer öyleyse bile, Kit onun öldürdüğü ilk polis değil. Bütün bu ölümleri birbiriyle ilişkilendiren tek bir bağlantı var. Belki de ben neler olduğunu çözene kadar erkek arkadaşını, silahını kılıfında tutması konusunda ikna edebilirsin. Ya da doğruca bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedim alınmış gibi görünmeye çalışarak.

"Hiçkalandığım gece Jared'ın neler yapabileceğini gördüm. Claire'in neler yapabileceğine ilk elden şahit oldum. Onlar... normal değil. Graham ve diğer polislerin suçlu olduğunu biliyorum, ama Anderson iyi bir adamdı. Ölmeyi hak etmiyordu. Sır tutamazmışım gibi davranmayı bırak ve bana her şeyi anlat."

Ryan'ın arkasından Jared'a göz attım; ayağa kalkıp yevresine bakındığını ve sonra da Escalade'e abanarak hiç çaba harcamadan saplandığı yerden çıkardığını gördüm.

"Tamam bebeğim. Hallettim. Hadi gidelim."

Ryan arabaya doğru yürüyerek tekerleklerin oluşturduğu kayma izlerini inceledi ve bir anda kafasını çevirerek Jared'a baktı. "Bunu çözeceğim. Ama doğrudan bana söylemeniz hepimizi zaman ve enerji kayımdan kurtarır."

"Hadi gidelim Nina," dedi Jared.

Kafamı sallayarak arabaya geri bindim.

"Belki de size yardım edebilirim. Bunu hiç düşündün mü?" dedi Ryan.

Jared arabayı çalıştırarak onu karla kaplı sokakta bırakarak yola koyuldu.

Montuma daha da sıkıca sarılarak ellerimi kollarımın altına sokuşturdum. "Polis merkezinde bir bağlantımız olsaydı fena olmazdı."

"Ryan olmaz," dedi Jared.

"Claire'in duygularıyla hareket ettiğini söyleyip duruyorsun, ama senin de tarafsız olduğun söylenemez!"

Jared beni duymazdan geldi ve bir kadının kara sıkışmış tekerleklerle uğraştığını görünce kenara çekti.

Şehrin etrafındaki kısa gezintimiz buz ve kar yüzünden yolda kalanları kurtarmaya yönelik üç saatlik bir yardım çalışmasına dönüştü. Yardım ediyormuş gibi davranıyordum ve Jared da araba ve tırları kardan, girdikleri çukurlardan kurtarıyor, yolun kenarına düşmüş araçları kaldırıyordu.

Ne kadar küçük olsa da Jared'in yeteneklerini diğerlerine yardım etmek için kullanması gerçekten güzel bir histi.

Eve döndüğümüzde Claire'in Lotus'unun yanında bir polis aracının park edilmiş olduğunu gördük.

"Buna inanmıyorum," dedi Jared aşağı inmemeye yardım ederken. Evin yanındaki girişe kadar beni kucağında taşıdı ve onları bulana kadar hızla evi kat etti.

Mutfaktaki kahvaltı masasında oturmuş, kahkahalar atıyorlardı ve Claire ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu; onları böyle görmekse beni gülümsetmişti.

"Siz ikiniz ne zamandır buradasınız?" diye sordu Jared.

Claire'in gülüşü aniden kayboldu. "Endişelenme. Seni bekledim. Ryan'a bilmesi gereken her şeyi anlatacağımı söyledim."

"Hiç soru sormadım," dedi Ryan.

Jared, ellerini iki yanında yumruk yaptı ve boynundaki kaslar gerildi. Harekete geçmemek için bütün gücünü kullanıyordu.

"Ona hiçbir şey söylemiyorum," diye homurdandı Jared. "Hepimizin sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan önce git buradan."

Sırtını Claire'e döndü ve o da abisini durdurmak için önüne geçti.

"Bekleyin," dedim ellerimi Jared'in göğsüne dayayarak. "Oturun, önce sakinleşin. Sadece konuşalım," dedim Claire ve Ryan'ı işaret ederek. "Oturalım ve onları dinleyelim, eğer yine fikrin değişmezse gideriz."

Jared derin bir nefes aldı ve sonra kafasını sallayarak Claire'in karşısına oturdu. Ben de Jared'in yanına oturdum ve elimi dizine yerleştirdim.

Claire de abisi gibi derin bir nefes aldı ve Ryan'a döndü. "Jared'in sana söyleyeceği her şey son derece gizli bilgidir Ryan. Nina sana, en yakın arkadaşlarına, ailesine yalan söyledi. Hâlâ bilmek istediğine emin misin?"

Ryan bakışlarını bana çevirdi.

Öne doğru eğildim. "Bu, bilmek isteyeceğin bir şey değil. Bu durumda cehalet tam bir mutluluk. Buradan çıkıp gitmeni öneriyorum, ama seçim senin."

Ryan'ın gözleri Claire'inkilerle buluştu. "Eminim."

"Tamam," dedi Claire. "İlk olarak." Gömleğini tuttu ve düğmelerini koparak hızla yırttı.

"Hey!" dedi Ryan ellerini havaya kaldırarak.

"Standart prosedür," dedi Claire, Ryan'ın beyaz atletini çıkarıp onu çıplak bırakarak. Parmaklarını iki yanında gezdirdikten sonra sırtını kontrol etti.

"Hadi ama. Üzerimde mikrofon olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi her birimize bakarak.

"Ortağını ben öldürdüm," dedi Claire duygusuz bir şekilde.

"Ne?" dedi Ryan. Kaşlarını çatı ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"Doğruca konuya girdin," dedi Jared kafasını sallayarak. Bu tavrı onaylamamıştı.

"Kit'i neden öldüresin ki? O iyi bir adamdı. İyi bir polisti..."

"Sana tuzak kurmuştu. Donovan diye biri adına çalısan adamlar seni kaçırabilirdi diye, kendisiyle buluşmanı istedi. Seni yem olarak kullanacaklardı." Ryan kafasını salladı. "Hayır. Kit böyle bir şey yapmazdı."

"O halde böyle davranmaya zorlanmıştı. Çocukları var. Büyük ihtimalle işbirliği yapmazsa çocuklarını öldüreceklerini söylemişlerdir."

Ryan'ın omuzları düştü. "Yani beni koruyordun."

"Bu benim işim," dedi Claire.

Ryan'ın kafasının karıştığını gösteren ifadesi hızla şüpheye dönüştü. "N... ne demek bu senin için?"

"İşte, başlıyoruz," dedim ağzımı elimle kapatarak. Jared'ın ne olduğunu açıkladığı günü anımsadım. Ryan'ın da Claire'e inanmayacağını biliyordum.

Claire'in yüzünden bir şey anlamak olanaksızdı. "Ben senin koruyucu meleğimin. Babam bir melek ve annem bir insan. Babam anneme âşık olup onunla kalmaya karar verdiğinde Cennet tarafından lanetlendi. Talehi'ni... insanını korumaya devam etmesi gerekiyordu."

"Benim babamı," dedim.

Claire konuşmaya devam etti, "Lanet kan bağıyla birkaç kuşağa geçiyor, yani Jared, Bex ve benim de Taleh'lerimiz var. Bütün hayatımız boyunca sizleri korumak için kendimizi geliştirdik. İnsanüstü bir hız ve güce sahibiz. Nina, Jared'ın ve sen de... benimsin. Anderson'ı seni korumak için öldürdüm ve... Jared, Nina iyileşirken onunla kalabilirdi diye diğerlerini de Nina'yı korumak için öldürdüm. Seni bütün askerlik

günlerin boyunca izledim ve evet, seni o çölden ben çıkardım."

"Ona her şeyi benim anlatmama izin vereceğini sanıyordum," dedi Jared hoşnutsuzlukla.

"Bütün bir günü bununla geçiremem," diye cevap verdi Claire.

Ryan tek bir kelime etmemişti.

"En önemli kısmı unuttun," dedim.

Claire gözlerini devirdi. "Ah, evet ve lanet yüzünden sen ölene kadar ben de ölemem."

Odaya sessizlik hâkimdi. Jared'ın dizini sıktım. Bana gerçekleri anlatırken Claire'in Ryan'a yaptığı gibi önüne bir anda bütün gerçekleri fırlatmadığı için ona minnettardım. Hepimiz Ryan'ın itiraz etmesini, bağırıp çağırmasını ya da evi terk etmeye çalışmasını bekliyorduk. O yalnızca sandalyesinde oturuyor, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu.

Ellerimi ağzımdan çektim ve masanın üzerinden uzatarak onun eline dokundum. "İyi misin?"

"Evet," dedi gözlerini kırptırarak. "Sadece kafamda her şeyi oturtmaya çalışıyorum."

"Eğer birine bile söylersen seni öldürürüm," dedi Jared korkutucu bir ses tonuyla.

"Hiç sanmıyorum, çünkü kendi kardeşini de öldürmüş olursun," dedi Ryan.

"Dikkatli dinliyordun," dedi Jared.

Ryan'ın dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. "Yani gerçekten de benim için kurşunun önüne atlarsın, öyle mi?"

"Hayır," dedi Claire duygudan yoksun bir şekilde.

"Hayır mı?" dedi Ryan, Claire'in verdiği cevapla şaşkına dönerek.

Claire, bu soruya cevap vermesi gerektiği için sinirlenerek gözlerini devirdi. "Eğer kurşunun önüne atvaktin olur."

"Doğru," dedi Ryan kafasını sallayarak.

"Şimdi asıl soru şu ki," dedim, "edindiğin bu bilgiyle ne yapacaksın?"

Ryan bir an düşünerek duraksadı ve ardından gömleğinde kalan birkaç düğmeyi ilikledi. "Donovan'ı bulacağım."

"Kulübümüze hoş geldin," dedi Bex yanımdaki sandalyeye otururken. "Kim'le konuştum. Harekete geçiyorlar."

"Kim mi? Bizim Kim mi?" diye sordu Ryan hızla bana bakarak.

"Evet, o bir tür Şeytan uzaklaştırıcı."

Ryan bu konuyu uzatmayarak Claire'e döndü. "Büyük şeyi atlamışsın gibi görünüyor."

Claire ayağa kalkarak Ryan'ı da kendisiyle birlikte kaldırdı. "Evet. Görev başında eğitim gibi olacak. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Elimden geldiğince."

"Bu en zor kısmı," dedim ve sonra Bex'e dönerek sordum, "Şimdi neredeler?"

Bex konuşmadan önce Jared'a baktı. "Harekete geçmeliyiz. Yanlarında arkadaşlarını da getiriyorlar, yani uçümüz de gitmeliyiz."

"Tamam," dedi Jared düşünceler içinde kaybolmuş bir vaziyette kafasını sallarken. "Kim nerede?"

Bex aniden kıpırdanarak cevap verdi. "Dışarıda."

Jared kafasını salladı. "Kim, Nina'yla kalıyor."

"Jared!" diyerek itiraz ettim.

Claire montunu giydi. "Bex'i duydun mu Nina? Uçümüz birlikte gidiyoruz. Kim'e ihtiyacımız yok."

"Ryan," dedi Jared. "Nina'yla kalmana ihtiyacım var. Başa çıkamayacağın tek şey şimdi peşine düşeceğimiz şeyi koruyor olacak."

Ryan kafasını salladı. "Gözümün önünden ayrılmamasına müsaade etmeyeceğim."

"Silahın yanında mı?" diye sordu Claire.

Ryan onaylarcasına silahının kılıfına vurdu.

Kollarımı Jared'a doladım ve ona sıkıca sarılarak gözlerimi kapattım. "Lütfen, çabuk gel."

"Göz açıp kapayana kadar geleceğim bebeğim. Göz açıp kapayana kadar," diyerek gülümsedi.

"Ve yine kurşun delikleriyle dolu bir şekilde gelme!" diye seslendim arkasından bakarken.

Kapı kapandı ve bu dünyada en sevdiğim insanlar benden olabildiğince uzaklaşırken, Escalade'in motorunun sesi duyulmaz bir tını haline geldi.

"Kurşun delikleri mi?" diye sordu Ryan.

"Hadi gel," dedim onu koridora yönlendirirken. "Oturacak daha rahat bir yer bulalım. Bunu açıklamak biraz zaman alacak."

On Altıncı Bölüm
Her Şeyi Bilseydin

Yağmur damlaları sınıfın camlarını dövüyor, Profesör Sawyer'ın, kısık sesinin normalde el vereceğinden daha yüksek bir sesle konuşmasına sebep oluyordu. Öğrencilerin kıs kıs gülüşmeleri ve fısıldaşmaları eşliğinde ders anlatmaya çalışırken sözcükler boğazından tiz bir sesle yükseliyordu.

Dizüstü bilgisayarımın boş ekranına bakarken kelimelerini duymaz olmuşum. Bir önceki gece kâbus görmemiştim çünkü zaten uyuyamamıştım. Ryel'ların eve dönmesi günün doğuşunu bulmuştu ve gözlerimi bir saniye olsun kapatmama yetecek kadar olsa da endişelenmediğim zamanlarda da Ryan'ın aralıksız soru yağmuru uyumama müsaade etmemişti.

Ya... kafasından vurulursa?

Ölürsem ve Claire de ölürse, Cennet'e mi gidecek?

Ölmez ve bitkisel hayata girersem?

Onu kimse yere serebilir mi?

Babası bir melekti öyle mi? Şu an beni görebilir mi?

Gabe düşüncelerimi okuyabilir mi? Çünkü bu hiç de iyi olmaz.

Merakını gidermek mümkün değildi. Sonunda sabrım taşmış ve susması için ona bağırıyordum, ama o yalnızca bana gülümsemiş ve daha fazla soru üretmek üzere bir yere çekilmişti. Ryan'ın Brown'a devam etmemesi beni ilk kez memnun ediyordu.

Claire ve Bex'in bu sabah bana tarif ettikleri şeyleri aklımdan çıkarmaya çalışarak parmağımdaki pırlanta yüzüğü çeviriyordum. Isaac ve Donovan'la olan karşılaşmaları kısa sürmüştü, ama insan oldukları için sonuçlar öldürücü olabilirdi. Aklımdaki Isaac figürü son derece canlı ve göz korkutucuydu, onunla yüz yüze gelme fikriyse kanımı donduruyordu. O ve Donovan, Şeytan'ın Doğumu'nu korumakla görevlendirilmişti ve Ryel'ların üçüyle birden savaştıkları için geri çekilmenin daha akıllıca olacağına karar vermişler, ama yine de Bex'in göğsüne dört el ateş etmişlerdi.

Gün doğarken mutfak bir kan gölüne dönüşmüştü ve Bex'in gözleri heyecandan kocaman açılmasına rağmen Claire'in onun göğsünden kurşun parçalarını çıkarmasını izlemek... benim için... fena halde kötü bir deneyim olmuştu.

"Ah, her neyse. Ders bitmiştir," dedi profesör yenilgi içerisinde.

Diğer öğrencilerin vakit kaybetmeden toplanıp sınıfı terk ettiğini gördüğümde, gözlerimi kırıştırdım. Kapı etrafındaki kalabalık dağıldığında yüzünde hafif bir sırıltıyla dikilen Kim'i gördüm.

"Neden sen de diğerleriyle birlikte eve gelmedin?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Bugüne yetiştirmem gereken iki ödevim vardı. Biliyorsun, hâlâ derslere giriyorum."

"Eee, nasıldı?" diye sordum koridorda ilerlerken. Onun uzun adımlarına yetişmek için aceleyle yürüyordum.

Canı sıkkın bir şekilde kafasını salladı.

"Böyle yapma Kim. Sen hiçbir şeyden etkilenmezsin."

"Shax ya da Donovan ve Isaac'la savaşmak işe yaramıyor. Kitaba ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıyız. Ne zaman harekete geçeceğimizi biliyorlar. Dikkatlelerini dağıtmıyoruz çünkü kitap dışında bir şey istedikleri yok."

Kim'in karakterine hiç de uymayan bu endişesi üzerine kaşlarını çatıttım. "Ben hâlâ kitaba ihtiyacımız olmadığını düşünüyorum. Kitap bunca zaman serin aیلendeydi. İçinde neler yazdığını biliyor olmalısın. Hiç açıp okumadın mı?"

"Hayır," dedi tartışmaya açık olmadığını belirtir bir şekilde. "Hiçbir zaman açma iznimiz olmadı."

"Peki ya, amcan? Baban? Onlar ve Rahip Francis'ten Jared'ın istediği bilgiye ulaşamaz mıyız?"

Kim kafasını eğdi. "Sanırım kitabı açma iznimizin olmadığını söylediğim kısmı kaçırdın."

"Sen kendin söyledin!" Kelimelerim, amaçladığımdan daha yüksek bir sesle çıkmıştı. Etrafıma bakındıktan sonra sesimi alçattım. "Ne zaman harekete geçtiğimizi biliyorlarsa kitabı alamayız."

Kim kafasını salladı, ama yüzündeki karamsar ifade, gözleri aklına gelen bir fikirle parladığında uçup gitti. "Kitaptan daha fazla isteyecekleri bir şey var."

Kafamı kabul etmeyen bir tavırla salladım. "Hayır, hiçbir şartla, ne olursa olsun Jared yalnız gitmeyecek."

"Bize gelmelerini sağlamalıyız. Bir yeme ihtiyacımız var."

"Söylediğini bir düşün lütfen. Beni kurtarmak için hayatımı riske atmayacak Kim. Ve bunu dile getirmenden bile nefret ediyorum."

"Selam kızlar!" diye seslendi Beth kendine has Güneyli aksanıyla. "Off. Bu nasıl bir surat böyle?" dedi yüz ifademi taklit ederek.

Kim nereden olduğunu fark etmediğim bir yerden sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. "Biz de Şeytanları alt etmek için Nina'yı nasıl olur da bir yem olarak kullanırsınız, onu konuşuyorduk," dedi olağan bir tavırla.

Beth'in yüz ifadesi anında benimki gibi oldu. "Hangi dersten bahsediyorsunuz?"

Dudaklarım bir gülüşle yukarı doğru kıvrıldı ve bir kolumu Beth'in ince beline doladım. "Hadi, gidelim. Fareli'deki yerimizi kaptırmak istemiyorum."

Birlikte yemek tepsilerimizi köşedeki masamıza taşıdık ve Ryan'ın yerinin dolu olduğunu görünce gülümsedim. Arkadaşları, yüzlerinde kocaman gülümseme, etrafını sarmışlardı. Hepsi konuşup gülüşüyordu ve bu, bizi gördüklerinde üzerlerine sinen ölüm sessizliğini daha da belirgin hale getirmişti.

"Bak, kim gelmiş bebeğim!" dedi Chad, Beth'i selamlamak için ayağa kalkarken.

Beth, kollarını Ryan'ın boynuna dolamak için tepsisini neredeyse masaya fırlatmıştı.

"Selam Bethy," dedi Ryan ona kucaklarken.

"Hey, selam!" Gülümsemesi bütün yüzüne yayılmış, neredeyse bütün dişleri görünüyordu.

Diğerleri için Ryan'la öğle yemeği yemek bir kutlama niteliğindeydi, ama savaşın son günlerine, nasıl yaralandığına ve geldiğini haber vermek için neden bu kadar beklediğine dair sorular sormaya başladıklarında huzursuz oldum ve Ryan'ın da öyle hissettiğini biliyordum.

Ayağa kalktı. "Pekâlâ! Eski üniformamı giymek için... eve gitmem gerek."

"Eminim içinde müthiş görünüyorsundur," diye rek gülümsedi Lisa. "Üniformalı erkeklere bayılırım." Kim gözlerini devirdi. "Benim de çıkmam gerek. Hadi Nina, gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona bakarak.

"Evet. Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Ryan.

Kim, beni ayağa kaldırana kadar kolunu çekti. "Derse gidiyoruz dedektif," dedi Kim. "Uygun mudur?"

Ryan bana baktı ve ardından omzunu silkti. "Sadece sordum."

Kim, kendisini izlememi işaret etti ve otoparka kadar yürüdük. Kafasını kaldırıp yukarı baktı, ama sebebi hakkında bir şey söylemek için durmadı. Uzun bacakları ve hızlı adımlarına ayak uydurmakta zorluk çekiyordum ve Sentra'sına ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım.

Gökyüzündeki gri bulutların arasından sızan güneş ışınları Kim'in arabasının yakınındaki su birikintisinden yansırıyordu. Kim, o su birikintisine basarak pantolonuma kirli su sıçratmıştı.

"Ne bu acelen?" diye sordum kızgın bir şekilde.

"Seni Quincy'ye götürüyorum. Babamla konuşup ne bildiğini öğrenebiliriz ve bildiğini tahmin ettiğim şeyi biliyorsa, yani hiçbir şeyden haberi yoksa fikrimi Jared'a sunabiliriz."

"Ama benim dersim var!" diye itiraz ettim.

"Jared pek belli etmiyor, ama ümitsiz bir durumda Nigh. Bir şeylerin yaklaştığının farkında. Bir şey plan-

lıyorlar, bizim elimizdeyse hiçbir şey yok. Seni neden koruduğumuzu bilmezken seni nasıl koruyacağımızı da bilmiyoruz."

"Şeytanlar," dedi Ryan. "Bütün bilmemiz gereken bu değil mi?"

"Hayır," dedi Kim. "Ayrıca seni davet etmemiştim."

"Öyleyse bu çok kötü oldu çünkü ben de geliyorum," dedi ve arka kapıyı açarak içeri geçti.

Kim bakışlarını bana çevirdi.

"Jared bizi takip edecek," diye uyardım onları.

"Ne olmuş yani?" dedi Kim. "Babamın ne söyleyeceğini bilmek isteyecektir, tabii... bir şey söylese."

Etrafıma bakındım; Escalade gerçekten de ortalıklarda görünmüyordu. "Bütün gün hiçbirinden haber alamadım."

"Karanlıkta kalmak seni daha mı iyi hissettiriyor? Şimdiye kadar neden senden bir şeyler sakladıklarını öğrenmen lazımdı."

"Durum oldukça kötü, öyle değil mi?" dedim vereceği cevaptan korkarak.

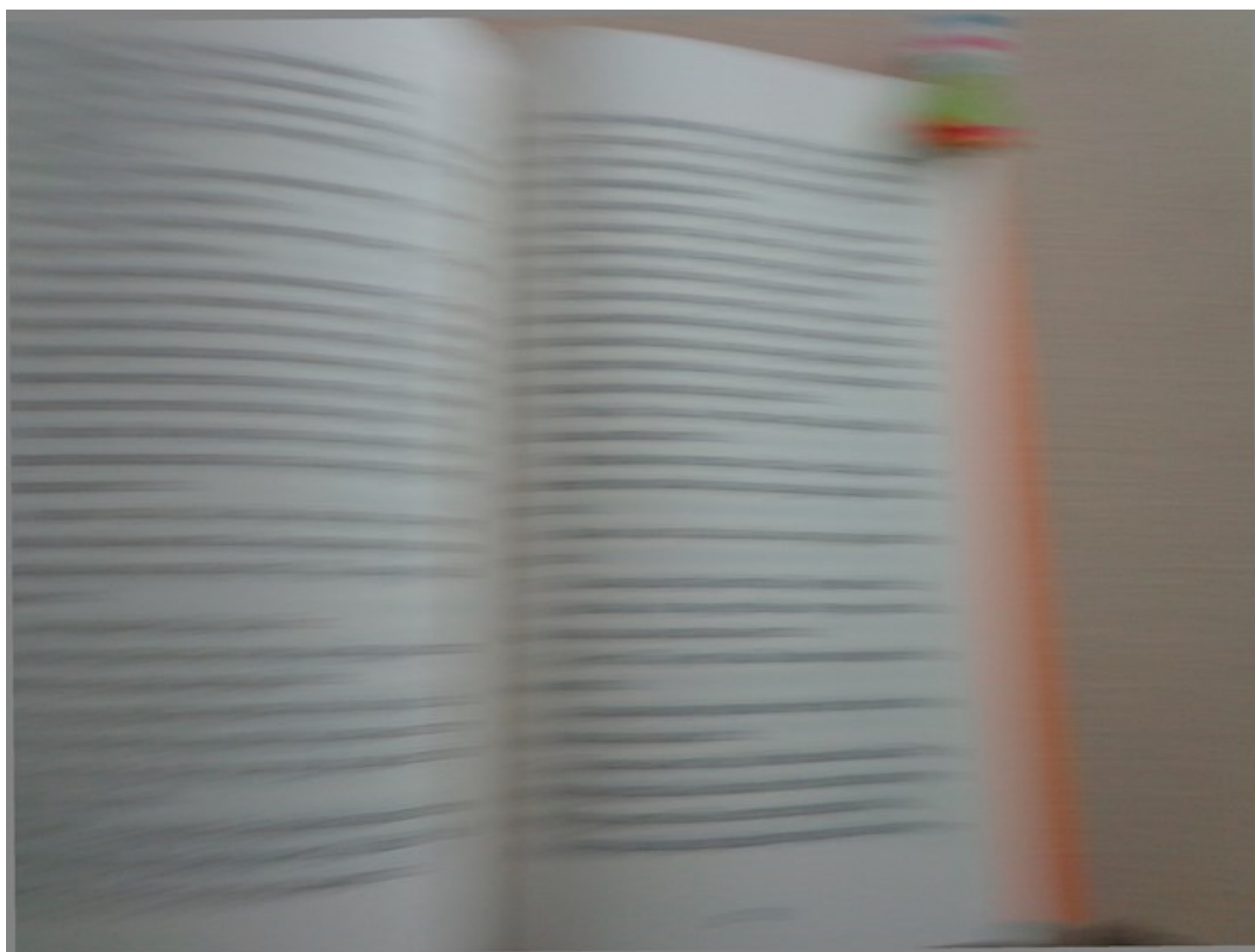
"Yalnızca arabaya bin," dedi Kim direksiyonun başına geçerek.

Quincy'ye varana dek konuşmadık, ama büyük bir kapının önünde durmak için hızımızı azalttığımızda Ryan'la aynı anda nefesimizi tuttuk.

"Bu senin evin mi?" diye sordu Ryan, önümüzdeki kocaman malikâneye bakakalmıştı.

"Evet," dedi Kim kapıyı açmak için şifreyi girerken.

Kapılar yavaşça açıldı ve Kim arabayı yavaşça ilerletti. Çakıl dolu yol Sentra'nın tekerlekleri altında eziliyordu.

vaş hareketlerle yere bırakırken Charlie'ye, bana ve ar-
dından Kim'e baktı.

"Sorun yok Bruce," dedi Kim.

Jared silahı daha gevşek tutmaya başladı ve yanıma
gelerek silahını önümüzdeki konsolun üzerine, hemen
yanına koydu.

Bruce üzerinden bir silah daha çıkararak bunu
Jared'ın yüzüne doğrulttu ve sonra omuzlarını düşür-
dü. "Bunlardan kaç tane var?" diye sordu.

"Üç," dedi Claire. Arkama baktığımda onun da
Jared'la aynı şekilde durduğunu gördüm. "Ve bize bir
kez daha silah doğrultursan, dizkapağını dağıtırm."

"Bruce," dedi Kim kafasını iki yana sallayarak.

Bruce ikinci silahı da yere bıraktı ve pantolonunu
yukarı doğru sıyrarak bir başka silahı gösterdi. Üçü-
nün de yan yana yere dizdikten sonra ayağa kalktı.

"Öteki bacağını da kontrol etmek istemediğine
emin misin?" diye sordu Claire silahı hâlâ çekili vaz-
iyetteyken.

Bruce derin bir nefes aldı ve aşağı eğilerek bir kılıfın
içinden avcı bıçağını çıkardı. "Hepsi bu."

"Kim," dedi Charles sert ve asabi bir tavrıyla, "bura-
da neler oluyor?"

Kim babasının yanına gitti. "Nina, benim arkada-
şım baba. O önemli biri. Bu insanlar da onu korumak
için burada, bize zarar vermek için değil."

Charles yavaşça kafasını salladı ve kardeşinin kolu-
na dokundu. "Sakin ol, Bruce."

Bruce gevşediğinde Claire sabit duruşunu bozarak
silahı kılıfına soktu.

Ve sonra Jared bana döndü. "Burada ne halt ediyot-
sun?"

"Benimle böyle konuşma," dedim savunmacı bir
tavırla.

Gözleri sinirden parlıyordu. "Sen... sen burada ol-
manın ne kadar tehlikeli olduğuna dair hiçbir şey bil-
miyorsun."

"Bana söylemiş olsaydın bilirdim."

"Her şeyi bilseydin evden çıkmak bile istemezdim.
Ve böyle yaşamayı istemiyorum," dedi karanlık bakış-
larıyla. "Ama belli şeyleri yapamazsın Nina ve nere-
ye gittiğini bana söylemeden yanında iki tane insanla
kaçmak bunlardan bir tanesi."

"Özür dilerim," diyerek ofladım. "Bizi takip ede-
ceğini düşünmüştüm."

"Ah," dedi Jared şaşkınlıkla. "Öyle mi düşündün?"

"Ah, Tanrım, Kim'in söyleyeceklerini dinleyelim ve
sonra da buradan çıkıp gidelim," diye çıkıştı Claire.

Taşkınlık anımız yüzünden utanarak etrafımızdaki
seyircilere baktım. "Affedersiniz," dedim boğazımı te-
mizleyerek.

"Kitap," dedi Kim, Charles'a.

"Kim!" dedi Bruce. Charles eliyle ufak bir hareket
yaptı ve Bruce aniden geri çekildi.

"Biliyorlar," dedi Kim.

"Sen Gabriel'in oğlusun, değil mi?" dedi Charles
gözle görülür bir saygı ve hayranlıkla.

"Oğullarından bir tanesiyim," diye cevap verdi Ja-
red.

Bruce'un yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Hırsız. Eğer o,
lanet olası kitabı çalmasaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Claire ileri doğru bir adım atınca Jared onun om-
zunu tuttu. "Babama bir kez daha bu şekilde hitap

edersen," dedi Claire sıkılı dişlerinin arasından, "bu ağzından çıkan son şey olur."

"Bana yardım edecekler," diye lafa karıştı Kim.

"Ne?" dedi Charles kafası karışmış bir halde.

"Jared, kitabı Kudüs'e geri götürmeme yardım edeceğine söz verdi."

Charles'ın bakışları anında Jared'a yönelmişti. "Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Jared. "Önce incelemem için zamana ihtiyacım var, ama bu sürenin sonunda sözümü tutacağım."

Charles geriye doğru bir adım attı ve sonra Bruce'la birlikte uzaklaşarak yanımızdan ayrıldı. Kısık sesle fısıldaşmaları bittiğinde geri döndüler.

"Onlara güvenemeyiz," dedi Charles konuşmaya son noktayı koyar gibi bir ses tonuyla.

"Şimdi bunların bir önemi yok," dedi Kim. "Kötü bir geçmişimiz olduğu bir gerçek, ama soruna odaklanmalıyız. Baba, Nina; kitapta bahsedilen kehanetteki kadın. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

Charles'ın bakışları üzerime sabitlendi ve beni tepeden tırnağa inceledi. "Hayır," dedi. "O kim?"

Kim bana döndü. "Sana söylemiştim. Kitabı açmaya izinli değildik. Hiçbir şey bilmiyor."

"Buraya bu yüzden mi geldiniz?" dedi Jared öfkeyle. "Bunu size ben de söyleyebilirdim! Charles bir şey biliyor olsaydı Gabe ve Jack kitabı alamazlardı!"

"Yine de denemeye değirdi çünkü sonraki hamlemiz, son çare."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Jared.

Çevremdeki kalabalığa baktım; havadaki olumsuz, düşmanca enerjiyi hissedebiliyordum. O an yolun sonuna geldiğimizi fark ettim. Kitabı geri almak her zaman tek seçeneğimizi ve Gabe ile Jack'in geceleri cevaplarla bana gelmesinin sebebi de buydu.

"Kitabı almaya yetecek bir süre boyunca Shax'ın dikkatini dağıtmalıyım," dedim yavaşça.

Jared bana döndü. Kaşlarını çatı. "Sen ciddi misin?"

"Hayır, Jared, komiklik yapmaya çalışıyor. Elbette, ciddi," dedi Kim.

"Bu kötü bir fikir," dedi Ryan.

Uzanarak parmak uçlarımla Jared'ın yanağına dokundum. "Kitabı almanın tek yolu bu."

Jared, Claire'e ve ardından tekrar bana baktı. "Kitabı, seni korumak için ele geçirmeye çalışıyorduk. Onu almak için seni tehlikeye atmak hiç de mantıklı değil."

"Bu çok aptalca, hadi gidelim," dedi Claire.

Kim ellerini kaldırdı. "Bekleyin. Bekleyin. Hepimiz, Nina'nın fazla zamanının kalmadığını biliyoruz."

Benim dışımda herkesin bildiği ve benden saklamayı umdukları bir şeyi sesli bir şekilde söylemesi az da olsa beni rahatlatmıştı, ama kardeşlerin yüzlerindeki ifade yalnızca utançtı.

Jared'ın bakışları yere sabitlenmişti.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu Ryan ağırlığını öteki ayağına verirken. Buraya geldiğimizden beri ilk kez huzursuz görünüyordu.

Kim'in gözleri benimkilerle buluştu. "İki taraf da konuşuyor. Çok şey biliyorsun. Shax intikam istiyor ve senin yalnızca yaşıyor olman bile, Cehennem için

bir tehdit. Rahmini bugün aldırırsak bile, bir mucize olacaklar. Her şekilde öleceksin Nina. Çok sıkı önlemler almanızın vakti geldi."

"Ah, Tanrım!" diye fısıldadı Charles.

Odayı sessizlik kaplamıştı. Herkesin gözü üzerimdeydi, ama cevap veremiyordum. Nefes bile almakta zorlanıyordum.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim Nina," dedi Jared. "Başka bir yol bulacağız."

"Bu doğru mu?" diye sordum yüzüne bakarak.

Gözlerini kaçırınca cevabın ne olduğunu anladım.

"Neden peki? Bütün bunlar neden oluyor?" diye bağırdım kollarının arasından çıkarak.

"Nina," dedi Claire onun yanından geçerken.

Dışarıya, yağmurun altına çıktım. Jack öldüğü günden beri hayatım öyle bir kontrolden çıkmıştı ki diğer kızlar gibi olduğum zamanları hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bu adil değildi. Eli, güçlü olmamı ve bir zamanlar sahip olduğum normal hayat için artık üzülmememi buyurmuştu, ama ölmek istemiyordum. Özellikle de bana ait olmayan bir seçim yüzünden.

Jared derhal yanıma gelmiş, beni kollarının arasına almıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı acı dolu bir sesle. "Başka bir yol bulmama izin ver."

"Hayır," dedim burnumu silerek. "Yapıp kurtulalım."

Birkaç saniye sonra grubun geri kalanı da bize katılmıştı. Sabırla vereceğim cevabı bekliyorlardı.

Charles kıpırdandı. "Keşke sana yardım edebilseydik."

Kim, babasının koluna girdi. "Ben onlara yardım ediyorum," dedi. Gözlerindeki bakış farklıydı; yumuşak ve hüzünlüydü. "Her şey sona erene kadar yanından ayrılmayacağım."

Charles, kızını kendi tarafına doğru çekerken kafasını salladı.

"Tamam," dedim korkumu üzerimden atarak. "Nasıl olacak?"

"Bu delice!" dedi Ryan. "Söyle ona Jared! Onu hiçbir şekilde Şeytanlara yem olarak kullanmayacağımızı söyle!"

Jared yüzünü buruşturdu, ancak hiçbir şey söylemedi.

Claire elimi tuttu. "Kendi kaderimizi kendimiz seçeriz, öyle değil mi Nina?" dedi cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalışırken.

"Evet," dedim. "Eğer bu olacaksa benim seçtiğim gibi olmasını tercih ederim."

"Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız," dedi Ryan dehşete düşmüş bir halde. "Hepiniz onu ölüme mahkûm ediyormuşsunuz gibi hissediyorum!"

Kim, Sentra'sının kapısını açtı. "Şimdi ihtiyacımız olan tek şey bir plan."

Jared elimi tuttu. "Benimle gel."

Parmaklarımı onunkilere kenetledim; benimkiyle aynı kaderle yüzleştiğini biliyordum. Eve giderken oldukça sessizdi; radyoyu açmamış, konuşmamıştık. Bir tek tekerleklerin yol üzerinde çıkardığı seslerle yağmur damlalarının cama çarparak çıkardığı sesleri işitiyorduk.

Silecekler durmadan çalışıyor, diğer damlaların bü-

tün camı kaplamasına yetecek kadar bir sürede camdaki damlaları dağıtıyordu. Karşıdan gelen araçların yanı sıra yanımızdan geçip gidiyor, fakat kötü hava şartları yüzünden herkes arabasını yavaş kullanıyordu. Hız limitini en az 30km/saat'le aşan bir tek Jared vardı.

Kendimi bir yem olarak kullanma fikri bana vardı, ama planı Jared yapacaktı. Her hareketimizi, hayatımızı kurtarmaya yetecek kadar mükemmel olduğunumu umarak planlaması gerekiyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi sonunda elimi dudaklarına yaklaştırırken. "Planımız işe yarayacak. Kitabı alacak ve sonra da seni kurtaracağız."

"Biliyorum," dedim hafifçe gülümseyerek. "Sana güveniyorum."

"Tatlı patates kızartması," dedi karanlık bakışları aydınlanırken.

"Tatlı patates kızartması," dedim gülümseyerek.

On Yedinci Bölüm

Çatı

Jared bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu, derin düşünceler içindeydi ve fikirlerinde, bilhassa bir çıkmazla karşı karşıya kalınca yüzünü buruşturuyordu. Kafasında farklı senaryolar canlandırmaya başladığından beri yüzünün rengi solup gitmişti. İleri geri yürümeye devam ediyor ve ben de yere bakarak ne zaman kuyruğunun çıkacağını merak ediyordum. İçindeki karmaşa odayı ateşe verebilirdi. Onu izlemek dayanılmaz bir şeydi, ama onu ölümümü planlarken yalnız bırakamazdım.

Claire yanıma oturup elimi tuttu, o da benim gibi Jared için acı çekiyordu. Kaybedecek en fazla şeyi olan Jared'di ve bu yüzden plan da yalnızca ona aitti. Evden ayrılıp kitap yine evin duvarları arasına girene dek her karar Jared'in omuzlarındaydı ve bu sorumluluğun onu yavaşça tüketmesini izlemek adeta işkenceydi.

İçinde bulunduğu durumu kesinlikle kıskanmıyordum. Aynı şeyi yapıyor olmanın düşüncesi bile karnıma ağrılar girmesine sebep oluyordu.

Jared tam adım atacakken durdu. "Ryan?"

"Efendim adamım!" diye karşılık verdi Ryan ayağa kalkarak. Hiçbir zaman Jared'dan tam anlamıyla hoşlanmamıştı, ama hepimizin ortak bir paydası vardı. Hoşumuza gitse de gitmese de eğer içimizden biri

yaralanırsa hepimiz kaybedecektik. Bu kayıp hepimizi farklı şekillerde etkileyecek, ama hayatlarımızı ayrı oranda korkutucu kılacaktı.

"Benimle gel," dedi Jared odadan çıkarken.

Ryan, Claire'e baktı ve ardından Jared'ı koridora kadar takip etti. Claire elimi daha da sıkı tutuyordu.

"Onları duyabiliyorsun," dedim.

Bakışlarını ellerine çevirip gözlerini kapattı. "Ben den sana söylememi isteme Nina. Jared'ın bu işi bildi."

"Pekâlâ," diyerek kafamı salladım sağduyusuna

güvenerek. Ryan, yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle geri geldi. Onun için söylenebilecek en iyi şey huzursuz görün- düğüydü, ama korktuğunu söylemek daha dürüst bir davranış olurdu. Claire'e ve bana doğru birkaç adım atıp elini uzattı.

"Bara gitmeye ne dersin?" diye sordu bana.

Gözucuyla Claire'e baktım ve başımı istemsiz bir şekilde hafifçe ona doğru çevirdim. "Hımm... Olabilir," dedim tekrar Ryan'a bakarken.

"Güzel. Ona bir şeyler ver Claire," dedi beni ayağa kaldırırken.

Claire arkasındaki çantasına uzanarak silahını çıkardı. "Al bunu," diyerek omzunu silkti. Her şey olağan seyrinde gidiyormuş gibi davranmak için epeyce çabalıyordu. "Evde daha çok var."

Aklıma ilk gelen bir sürü soru sormaktı, ama içimden bir ses zamanın değerli olduğunu söylüyordu. Jared bunun sona ermesini istiyordu.

Derin bir nefes aldım. "İşin iyi yanı eğer ölürsem sa- bahki sınava çalışmadığım için endişelenmemeye gerek kalmayacak."

"Ölmeyeceksin," dedi Ryan. "Bu sadece bir deneme sürüşü."

"Deneme sürüşü," dedim elimdeki silaha bakarak.

"Tamam. Ellerinde ne varmış, görelim bakalım."

Jared'ın yanından geçerek Ryan'ı koridor boyunca takip ettim. Gözlerime bakmamıştı; gömleğinin kolu- nu kavradım.

"Kendinden pek de emin gibi durmuyorsun. Öyleymiş gibi yapabilir misin?"

Gülümsemeye çalıştım. "Görüşürüz."

"Tebrikler," dedi Ryan beni arkasından çekştirerek.

Arabasına binip bara kadar kısa süren bir yolculuk yaptık. Beynim dünya üzerindeki son saniyelerimin hepsini kaydetmek istermişçesine her tümseği, her çukuru, her sokak lambasını özellikle büyük ya da parlak algılıyordu.

Sokağın karşısındaki otoparka yaklaşınca hızımızı azalttık ve camdan bara doğru baktım. Üniversite öğrencileri kafalarında en ufak bir endişe olmadan kaldırımında yürüyordu. Bazılarını Brown koridorlarında görmüştüm. Haberi duyduklarında ne söyleyeceklerini ve özellikle bu haberin ne olacağını merak ettim. Gazeteler bunu bir kaza olarak mı gösterecekti? Yoksa bir cinayet mi? Belki de bir intihar? Ölümümün ardından olacıklara dair düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Şeytanlar beni rahat bırakıp bana birazcık da olsa huzur verecekler miydi acaba?

"Ryan? Eğer işler o noktaya varırsa beni almalarmı izin verme, tamam mı? Bir şeytan neler yapabilir, bilmiyorum... bilmek de istemiyorum." Sesimin çıkması için uğraşıyordum. "Acı çekmiye izin verme, olur mu? İcabına bakarsın. Ne dediğini anladın mı?"

"Ne?" dedi burnunu kırıştırarak. "Seni kaçırsalarsa sana öldürme kadar işkence etmeden önce, seni vurmanı mı istiyorsun?"

Ryan'ın bu denli duyarsız olduğunu bilmiyordum. Belki de çöl sahip olduğu hassasiyeti ondan çekip kopmuştu.

"O şeylerle yalnız kalmak istemiyorum. Bir dakikalığına olsa bile. Beni ele geçirirlerse beni öldürmen için sana izin veriyorum."

"Sus," dedi Ryan. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Jared, Claire ve Bex'in takipte olduğunu biliyorsun. Daha önce yem olarak kullanılmamış gibi davranıyorsun."

İçimi çektim. "Kullanıldığımı söyleyemeyeceğim. Hadi, bu işi bitirelim."

Ryan dışarı çıktı ve arabanın etrafından dolaşarak kapımı açtı. El ele bara kadar yürüdük. Ryan herkesin yüzünü inceledi ve köşede bir nokta seçti. Bir shot ile iki bira söyledi ve ardından önündeki ahşap masaya dirseklerini dayadı. Müzik gürültülü ve kafa ütüleyen cinstendi, farklı tonlardaki konuşmalar birbirinin içinde kaybolup gidiyordu.

"Eee, plan nedir?" diye sordum müziği bastırarak.

Barmen içkileri getirdi ve Ryan ona bir yirmilik uzattı. "Bilmiyorum. Sadece emirleri yerine getiriyorum. Şimdiye kadar yapmamız gereken şey içki iç-

mektir. Ama düzgün ateş edemeyecek kadar içmemem gerek... yoksa bu Claire'i de etkiler."

"Ateş etmek işe yaramayacak," diye homurdandım.

"Neden sen shot içiyorsun da ben içmiyorum?"

Tek bir bilek hareketiyle içkisini direkt yuvarladı.

"Jared bir tane bira içmeni söyledi."

"Yalnızca bir tane mi?" Şişenin üstündeki markayı işaret ettim. "Sanırım ben içince o da içmiş oluyor."

Bir şeylerin şerefine içmeye tenezzül bile etmedik.

Azırı derecede korktuğumu unutmak için elimden gelenin en iyisini yaparak şişem boşalınca dek sert içkimi yudumladım. Ryan aynılardan bir kez daha içkimi söyledi, ama barmen önüme dolu bir şişe koyduğunda Ryan o şişeyi de eline alarak ikisinden birden içmeye başladı. En son alkol almamın üzerinden oldukça fazla zaman geçmişti ve yalnızca bir bira bile, zaman geçtikçe daha da sinir bozucu bir hal alan arka fondaki kahkahaları bastırmaya yetmişti.

Ryan en sonunda ayağa kalkınca oldukça rahatlamıştım.

"Bu kadar mı? Bitti mi?" diye sordum.

Ryan hayır dercesine kafasını salladı. "Hayır, asıl şimdi başlıyoruz. Montunu giy, biraz yürüyeceğiz. Kapıya ulaştığımızda senden Oscar'lık bir sarhoş taklidi bekliyorum. Kaldırımda kıkırdayan bir üniversite öğrencisi olacaksın, anladın mı?"

"Aslında hayatım boyunca hiç öyle kıkırdayıp durmadım, yine de bu tam bir çocuk oyuncağı olacak," dedim ifadesiz bir şekilde.

Ryan kapıyı açtı ve koluna girdim. Bir sokak boyunca yürüdükten sonra farklı bir yöne saptık. İki sokak sonra farklı bir yöne daha döndük.

"Bu çok belli," dedim karanlık ve çıkmaz sokağı işaret ederek.

"Şişti, takip ediliyoruz," diye fısıldadı Ryan.

"Güzel," dedim adımlarına yetişmeye çalışarak. Biz köşeye ulaşmadan evvel karanlıktan fırlayan iki adam kaldırımın ortasında durdu. Ryan beni arkasına alarak yürümeyi bıraktı.

"Selam çocuklar," dedi.

İçlerinden bir tanesi gülümsedi. "Yanındaki küçük kız pek de tatlıymış."

Ryan açıkça öfkelenmişti. "Sağ olun. Patronunuza da hakarete uğradığımı söyleyin."

"Nedenmiş?" diye sordu diğer adam eğleniyor-muşçasına bir tavırla.

Ryan gülümsedi. "Tahmin ettiğimden daha ufak tefeksiniz," dedi ona tepeden bakan adama bakışını yönelterek.

Hiçbir uyanda bulunmaksızın Ryan ilk serseri-ye kafa attı. Adam şaşkınlık içinde gözlerini dikmiş, Ryan'a bakıyordu. Aniden burnundan kan fışkırmaya başladı ve sendeleyerek geriye doğru yere düştü.

İkinci adam silahını çıkardı, ama yüzündeki yap-macık gülümseme Ryan'la birbirimize bakıp kendi silahlarımızı çıkardığımızda yok olmuştu. Vücudum-daki her bir sinir gerilmişti. Korkmak yerine, gülümse-meye çalıştım. Birini hedef almak ve saldıran taraf ol-mak insanı o kadar güçlü kılıyordu ki heyecan içinde kıkırdamamaya uğraşıyordum.

"Bize tuzak kurmuş!" dedi adam yanındaki arka-daşını tekmeleyerek. Elindeki silahı bize doğrulturken titriyordu.

"Ayaa kalk Lenny! Tuzağa düştük!"

"Silahını yere koy!" diye bağırdı Ryan. Sesi, alı-şık olduğum halinden farklı çıkmıştı. Bunun da Afganistan'dan bir hatıra olduğu su götürmez bir ger-çektir.

Adam kendisine söyleneni yaptı ve arkadaşını da yanına alarak kaçtı. Silahın güvenlik kısmına dokun-dum, bu Jared'la yaptığımız derslerden kalan bir alış-kanlıktı ve silahı pantolonumun arkasına sıkıştırdım.

"Plan bu muydu?" diye sordum.

Ryan ellerini kalçasına dayayarak yere tükürdü. "Hayır. Plan kesinlikle bu değildi. Seni almaları gere-kiyordu."

"Beni almaları mı gerekiyordu?"

"Şey, yani seni almaları değil... seni... almaya çalış-maları gerekiyordu. Sanırım. Gerçekten bilmiyorum."

"Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum!" diye-rek otladım.

Ryan arkamımdan gelen bir klik sesiyle donup kaldı. Donovan, silahının namlusunu Ryan'ın kafasına dayamış bir halde yalnızca bir adım ötemizde duruyordu.

"Şimdi de Talehini koruması için bir insana mı gü-veniyor yani? Bir tür kahraman olman umurumda bile değil. Bunlara karnım tok benim," dedi Donovan etra-fa bakınarak.

Silahıma uzandım, ama sıcak bir el bileğimi yakala-dı. "Kız, cesur çıktın."

Sesi duymamış olsaydım arkamı döndüğümde Jared'ı göreceğimden emin olacaktım. Aynı sıcak ten, aynı koku, aynı sarı saçlar. Ama gözleri Claire'in mavi gözlerinden biraz daha açık bir tonda, neredeyse be-

yazdı. O kadar uzundu ki ona bakabilmek için bir adım geri çekilmem gerekmişti.

"Isaac?" diye fısıldadım.

Gülümsedi ve Donovan'a doğru sırtıttı. "Amma da ünlüyüm."

"Hemen buradan gitmezsek aynı zamanda ölü de olacaksın. Onu tek başına bırakmazlar."

"Hayır, tabii ki," dedi Isaac sakın bir tavırla. "Ama bir oyun oynayacağız."

Isaac ve Donovan bizi hazır olarak bekleyen bir arabaya doğru götürdü. Isaac, tanıştığım diğer kutsal varlıkların birazı kadar bile nazik değildi. Aslında bunun beni şaşırtmaması gerekirdi çünkü Şeytanlar için çalışan birini koruyan bir Melez, kökleri ve esas inançlarını terk etmiş olmalıydı. Neler yapabileceğiniyse, aklıma getirmeye bile cesaret edemiyordum.

İkimizin de ellerini arkamızda bağladıktan sonra Donovan silahıyla Ryan'ın kafasına vurdu ve Ryan sendeleyip dizlerinin üzerine düştü. Isaac, kafasına siyah bir şey geçirdi ve ardından onu arabanın arkasına itti. Ryan'ın kafası diğer taraftaki kapıya çarpmıştı.

"Yapma!" dedim irkilerek.

Isaac gülümsedi ve sonra aynı şekilde benim de başıma siyah bir bez geçirdi. Beni nazikçe Ryan'ın yanına oturttu.

"Kadınlara uygulanan şiddete tahammül edemiyorum," dedi Isaac.

Bir parça rahatlamıştım, ama beni öldürmek istediklerini bildiğim için varacağımız yere gidene kadar Isaac'ın sözlerinin ardında yatan anlamla sersemlemiş bir haldeydim.

Başımdaki bez herhangi bir şeyi görmemi engelliyordu. O şekilde arabadan çıkarıldım ve birkaç basamak merdiven çıktık. Kısa bir süreliğine duraksadık, ama bir kapının açılma sesinin ardından hızla yolumuza devam ettik.

"Yine basamak var," dedi Isaac sabırla adım atmamı bekleyerek. Adımlarımız parke zeminde yankılanıyordu ve sonra bir yere oturtulduk.

Yüzümdeki bezi aldıklarında içgüdüsel olarak etrafıma bakındım; oda genişti ve bakışlarım, duvarda asılı duran baltalarla kılıçlar üzerinde gezinirken içimi bir korku kaplamıştı.

"Bu, Shax'in binası," dedim zorlukla soluyarak.

"Evet," dedi Isaac. "Göreceğin son yer burası olacak."

Güçlkle yutkundum. Isaac'ın ses tonu son derece keyifli, neredeyse çılgın gibi çıkıyordu. Yumuşak sesi gözlerindeki insanlıktan yoksun bakışla birleştiğinde, korkunç olmanın çok ötesindeydi.

"Nina?"

Başımı mümkün olduğunca çevirerek tam arkamda sırtı bana dönük şekilde oturan Ryan'a baktım. "İyi misin ortak?" diye sordum.

Saç diplerinden sızan kanlar şakağından aşağıya süzülüyordu. "Kafamın feci zonklaması ve gözlerimin de dışarı fırlayacakmış gibi olması dışında mı? Hari-kayım."

Gözlerini kıstı, bunu acı çektiği için yaptığı belliydi.

"Bunu yapman gerekmiyordu," dedim Donovan'a homurdanarak.

"İşin güzel tarafı da bu işte," diyerek gülümsedi.

"Shax nerede?" diye sordum.

"Hey, sakın ol şekerim. Ölmek için bu kadar aceleci olma," dedi Donovan masanın üzerinde bulunan not defterine bir şeyler çiziktirirken. "Yakında burada olur."

Isaac önümde durdu ve yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı. "Jared'ı çocukluğundan beri tanırım. Sana bunu söyledi mi? Senin hakkında neler söylediğini hatırlıyorum. Şimdiyse karşımdasın," dedi nazikçe yanığıma dokunarak. "Sende bu kadar özel olan ne gördü, hiç anlamıyorum. Sen de sıradan küçük bir şeysin işte."

"Ah!" diye acıyla haykırdım aşağıya bakarak.

Isaac, başparmağının tırnağını bileğime geçirmişti, hilal şeklindeki kesikten kan akıyordu.

"Onu rahat bırak!" dedi Ryan yerinde hareket ederek.

Isaac kolumdaki kırmızı sıvıyı yaladı. "Göremeyeceğim bir şey olduğunu sanmıştım. Seni, Merovenjlerin geri kalanından ayrı kılan hiçbir şey yok. Hayal kırıklığına uğradım."

Çenemi aşağı indirdim ve gözlerimi ona diktim. "Baban için sen de bir hayal kırıklığı olmalısın. Bütün o inanılmaz yetenek ve becerilerin... Sen bir hainsin, diğerleri için çalışan bir dalkavuksun."

Isaac elini hızla kaldırdı ve elinin tersiyle bana öyle hızlı vurdu ki bağlı olduğum sandalyeyle birlikte yere düştüm.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Ryan kurtulmak için çabalayarak.

"Şiddete tahammül edemeyen biri için bu çok fazla," diye homurdandım.

"Bu sadece bir uyarıydı," dedi beni doğrulturken. "Soygısızlığa olan tahammülüm daha azdır." Yavaşça eğilerek alnımı öptü.

"Gidelim," dedi Donovan. "Az sonra gelecekler."

"İyi misin?" dedi Ryan beni görene kadar sandalyesinde dönerek.

"Yalan söylemeyeceğim. Canım acıyor."

Ryan biraz daha döndü ve kaşımın üzerinde gitgide büyüyen şişliği inceledi. "Jared buna sinirlenecek."

"Eminim şimdiden sinirlenmiştir."

"Şimdiye kadar gelmeleri gerekiyordu. Bir şeyler ters gitmiş olmalı. Jared, birkaç dakika içinde gelmezlerse seni buradan çıkarmam gerektiğini söylemişti."

Çevreme bakındım. "Gidemeyiz. Masanın arkasında bir kasa var, duvarda. Kitap onun içinde."

"Nereden biliyorsun?"

Ryan'ın el ve ayak bilekleri benimkiler gibi sandalyeye bağlıydı ve kolunu çektiştirip duruyor, başarısızca kaçmaya çabalıyordu.

"Jack söyledi. O kasaya ulaşmamız lazım."

Ryan kaşlarını kaldırdı. "Jack, bunu bir sandalyeye bağlarken nasıl yapacağını da söyledi mi? Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor da."

İçimi çektim. "Özel Güçler sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Gülümsedi. "Öğretti: Yanında her daim bir bıçak taşı." Sağ ayağını salladı. "Botumun içinde."

Ben bıçağa ulaşmaya çalışırken zemine sürten sandalyelerden gıcırtilar çıkıyordu. Birkaç dakika süren homurtu ve sızlanmadan sonra bıçağın sapına dokunmuşum.

"Dermis," diyetek bir kez daha beamerlerinin
kız bağlarının üzeri çekiltilen "kennin" silme
Biyetik parmaklarının atavizle tutturuldu,
"hebe" diyetek," dedi bu kez.

"Emin misin? Belki de yanlış odadayız?" dedi Ryan. Itratına bakındım, duvarlarda aynı resimler asılıydı. "Hayır, eminim. Burayı milyonlarca kere gördüm. Kasa duvarın ardında."

Bex, Jared'a baktı. "İki dakikamız var."

Jared içini çekti. "Claire? Çekil."

Claire kendisine söyleneni yaparak kenara çekildi ve Jared yumruğuyla duvara vurdu. Elini çektiğinde duvardaki ince alçılar da dökülmüştü. Claire ona yarıdım etti ve sanjyerler içinde bütün panel ortaya çıktı; kasa, duvarın bir metre içindeydi.

Havada binlerce toz zerreciği oluşmuştu.

"Bu, onları neden sürekli bellerine kadar duvarın içinde gördüğünü açıklıyor," dedi Jared.

Claire elini kaldırdı. "Susun." Kulağını kasaya dayadı ve kafasını aynı anda sallayarak kilidi ileri geri hareket ettirdi. Sanjyerler içinde kasa açılmıştı. Claire ışık görünüyordu. "Bu çok kolaydı. İçinde patlayıcı ya da başka bir şey var."

Jared kafasını salladı. "Ben öyle bir koku almıyorum. Ya sen?"

"Hayır," diye cevap verdi Claire.

"Shax, kendini fazla beğenmesiyle ünlüdür Claire," dedi Jared. "Hiç şaşırmadım."

Claire ayağa kalktı. "Her şey çok kolaydı. Tuzağımıza düştüler, Nina ve Ryan'ı da kasanın olduğu odada oturttular ve bizim geleceğimizi bilerek... gittiler mi?"

Bex kitabı kasadan çıkardı. "Aldım!"

"Gerçek olduğundan emin ol," dedim.

Bex sayfalara göz gezdirdi. "Gerçek."

Jared elimi tuttu. "Gittiler çünkü Shax işimizi bi-

tirmesi için ordusunu gönderiyor Claire. Buraya gelmemizi ve onlara, hepimizi öldürmeleri için bir sebep vermemizi istediler. Onları kızdırdığımız için Cennet bu işe karışmayacaktır."

Bex kapıya doğru birkaç adım attı ve her açısını inceledi. "Ordu tamam da, bence bütün bir Cehennem geliyor. Gitmeliyiz. Hemen şimdi."

"Çatıl" dedi. "Her zaman çayıtı kullandılar!"

"Kim?" diye sordu Ryan.

"Jack ve Gabe'in yaptığı şeyi tekrar etmek istemiyoruz Nina. Bu bizi aynı sona götürür," dedi Claire pencereden dışarı bakıp bir kaçış yolu bulmaya çalışarak.

"Belki de götürmez," dedi Jared kafasını kaldırarak. "Belki de buradan nasıl kurtulacağımızı gösteren rüyalar görüyordu."

"İyi o zaman," dedi Claire kitabı Bex'ten alarak.

Aşağıdan gelen gıcırtı sesleri koridor boyunca yankılanıyor ve kanımı donduruyordu.

Ryan gözleriyle her yeri taramaya başladı. "Bu..."

"Evet, hadi gidelim," dedi Claire kitabı pembe sırt çantasına tıkarırken. "Bex?"

Bex kafasını salladı ve odanın içinde koşarak pencereden atladı.

Ryan'ın yüz ifadesinden tiksime ve dehşet okunuyordu. "Ölen bir hayvanın gibi bir ses bu... binlerce sinin sesi gibi."

Claire silahını kilitından çıkardı. "Sen bir de içlerinden bir tanesini Cehennem'e postaladığında çıkan sesi duysan." Beni işaret etti. "Yolu göster Nina."

Shax'in ordusundan çıkan kükremeler ve cıgıllıklar giderek yükseliyordu. Jared bana döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sonumuz geldi, öyle değil mi?" dedim.
Jared gerçeği kelimeler yerine gözleriyle söylemek
ister gibi gözlerimin içine baktı. Yine de konuştu.
"Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim."
"Korkuyorum," dedim titreyerek. Korku o kadar
güçlüydü ki kendi vücudumu bile kontrol edecek güç-
ten yoksun gibiydim. Sesler yaklaştıkça tam manasıyla
paniğe kapılmamak fiziksel bir çaba da gerektirmeye
başlamıştı. Ryan'a baktım. "Konuştuğumuz şeyi unu-
ma."

Kafasını salladı. "Peki."
Jared'in elini tuttum ve merdivenleri tırmandıktan
sonra da koridor boyu ilerleyerek kaçmaya başladık.
"Bu taraftan!" diye bağırdım. Koridorun sonundaki
kapalı bir kapının önünde durdum. Şeytansı yaratık-
ların çıkardığı sağır edici çığlıklar havayı doldururken
fısıldamanın bir manası yoktu. Kapıyı açmaya çalış-
tım, fakat kitliydi. Jared beni kenara çekti ve kapıya
tekme attı. Aynı anda kapı sonuna dek açıldı ve du-
vara çarparak yere ahşap parçalarının dökülmesine
sebepe oldu.

"Hadi," dedi Jared beni yıkık dökük merdivenlere
çekerken.

Çatıda, rüzgâr amansız bir şekilde esiyor ve gecey-
se aşağıdaki en parlak ışıkları bile bastırıyordu.

Jared kenara doğru koştu. "Hangi bina?"

Sağ tarafı işaret ettim. "Bu."

Ryan şüpheyle Claire'e kaşlarını çatı. "Futbol saha-
sı uzunluğunda bir yeri zıplayarak mı geçeceksiniz?"

Claire gülümsedi. "Evet. Ve sen de benimle geliyo-
sun."

Ryan kafasını salladı. "Ben yangın merdivenlerini
kullanacağım."

Montunu tuttum ve doğruca Claire'in kollarının
arasına ittim. "Bu şeylerden binlercesi yaklaşık yedi
saniye sonra bu çatıya doluşacak. Aşağı inmeyi başa-
ramazsın."

Jared kollarını belime doladı ve üç uzun adım attık-
tan sonra çatının kenarından zıpladı. Parmaklarımla
boynunu sıkı sıkı sarmıştım. Aşağıya bakmaya cesaret
edemiyor, imkânsız bir şey yaptığımızı fark ettiğim an
Jared'in güçlerinin yok olacağından ve beş kat aşağıya
çakılacağımızdan korkuyordum.

Yere indiğimizde zıplarken çıkan sese benzer bir ses
çıkıyordu, ama yere iniş anı beklediğim kadar sert olma-
mıştı.

Ryan'ın bulunduğu bina ve Shax'in binası ara-
sında bir yerde çığlık attığını duydum. Yaklaştıkça sesi
de yükseliyordu ve Claire ayaklarını yere deştiğinde
Ryan'ı bıraktı.

Sırtüstü yere düştü. "Bunu bir daha asla yapmaya-
lım," diyerek ofladı.

Claire elini tutarak onu ayağa kaldırdı. "Bebek gibi
davranma," diyerek sırtı onu çatının kapısına doğru
çektiştirirken.

İki kat indikten sonra ciğerlerim hava almak için
yalvarır duruma gelmişti, ama vücudumdaki adrena-
linle sonsuza dek koşabileceğimi hissediyordum.

Jared durdu ve yukarıya baktı. Bir saniye sonra ça-
tıdan, yalnızca Şeytanların çıkarabileceği türden birbi-
rini takip eden çarpmaya benzer sesler geldi.

"Başaramayacağız," dedi Jared önce bana ve ardın-
dan da Claire'e bakarak. "Nina ve Ryan'ı dışarı çıkar."

"Hayır!" dedim kolunu tutarak.

"Çok fazlalar Jared!" dedi Claire. "Yarısı seni geçecektir."

İkisi de aynı anda Ryan'a baktı ve Jared iki eliyle Ryan'ın montunu tuttu. "Nina'yı buradan çıkar. Onu ara sokağa götür." Ryan, Claire'e baktı ve Jared ondan bütün dikkatini kendisine vermesini isteyerek onu tekrar sarstı. "Nina'yı dışarı çıkar! Onları uzak tutacağız."

Jared, Ryan'ı geri itti ve kılıflarından iki tane Glock çıkardı. Claire çantasını bana fırlattı. "Onun kendini öldürmediğinden emin ol, tamam mı?"

"Tamam," dedim Ryan'ın montundan çekistirerek.

Merdivenleri inerek Ryel'ları arkamızda bıraktık. Ryan, Claire görüş açısından çıkana dek gözlerini ondan ayırmamıştı ve sonrasında bir adımda iki basamak inmeye başladı.

Gıcırdamalar iyice artmış, ortalık iyice kızışmıştı ve hemen sonra silah sesleri gelmeye başladı.

Ryan durdu, silahını göğsüne çekti ve sonra sırtını duvara yasladı. "Kahretsin!"

"Burada kalamayız! Gitmeliyiz Ryan. Gitmek... zorundayız!" diyerek itiraz ettim. Her kelimemle birlikte onu biraz daha çekistiriyordum.

"Onu bırakmam," dedi yukarı bakarak.

"Ona yardım etmenin tek yolu hayatta kalmak!" dedim her kelimeyi vurgulayarak.

Sıkıca gözlerini kapadı ve kolumu tutarak beni kalan son iki merdivenden aşağıya indirdi.

"Bu dışarıya çıkan kapı!" dedim kapıyı işaret ederek.

Ryan, birkaç kez kapı koluna asıldı, fakat kapı açılmayınca silahını kaldırıp kolun etrafına birkaç el ateş

etti. Her yere saçılan kıymıklardan gözümü korumak için başımı çevirdim.

Ryan omuzlayarak kapının açılmasını sağladı. Ara sokağa çıktığımızda nefes almaya çalıştım. Dışarı karanlık ve oldukça sessizdi. Sanki yeni bir dünyaya adım atmış gibiydik. Providence'in normal sesleri çevremizi sarıyordu; uzaktan gelen araba kornaları, sokak ışıklarında gaza basan araçların motorlarından çıkan sesler, oluklardan akan son yağmur damlaları... Kâbuslarımdan birine sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum.

"Uyan," diye fısıldadım gözlerimi kapatarak. Yatağıma, yanımda yatan Jared'in sıcak bedenine odaklandım. Gözlerimi açtım, ama önümde duran sahne değişmemişti. Bu kez daha da sıkıca kapadım gözlerimi. "Uyan!" diye bağırdım.

Ryan omzumu tutarak beni korkuttu. "Bu kez kâbus değil ortak. Gitmemiz gerekiyor!"

Gözücüyla karanlık ve hızlı bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Duman değildi, gölge değildi, ama gece havasından daha yoğundu.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı Ryan bir el ateş ederek. Kurşun, binanın tuğlasına çarparak sekmisti.

Bulut üzerimize doğru yükselip saldırmak için pozisyon alırken, "Dikkat et!" diye çığlık attım.

Ryan beni kenara itti ve sertçe dizlerimle ellerimin üzerine düştüm. Ryan'ın bedeni geriye doğru uçtu ve sokağın diğer tarafındaki binaya çarptı, ardından metrelere aşağıya düştü.

"Koş Nina!" diye bağırdı Ryan sersemlemiş bir şekilde.

Ayaklarımın üzerine dikildim, ama kaçmadan önce tereddüde düştüm. Ryan bir insandı ve Claire'e onu koruyacağıma dair söz vermiştim. Karanlık bu kez bana odaklanmıştı ve Ryan, o şeyin dikkatini bir kez daha kendi üzerine çekmek için tekrar ateş etti.

"KAÇ!" diye bağırdı bir kez daha ateş ederken. Görünmez düşmanımız Ryan'ı ayağından sürükleyip binanın içine çekti ve Ryan silahını önüne çekerek göremediği şeye doğru ateş etti.

İçimdeki her şey kalmak, bir şekilde yardım etmek istiyordu, ama sırt çantasına sıkıca sarılıp ara sokaktan aşağıya, caddeye doğru koştum. Gözlerime dolan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve en sonunda yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladılar.

Karşıma başka bir sokak çıkınca koşmaya devam ettim. Bu da karanlık ve girilmemesi gereken bir yer gibiydi, ama o an en doğrusu bu olduğu için koşmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Çiğerlerime yeterince hava gitmeyince durdum ve ellerimle dizlerimi tutarak nefes almaya çalıştım. Ryan'ı ele geçiren o şey her neyse çok geride olamazdı, bu yüzden binanın arka kapısına yaslandım ve hareket edecek cesareti toplamaya çalıştım. Yarım sokak ileride bir otobüs durağı vardı.

"Bir adım at, Nina," dedim kendi kendime ayaklarımın hareket etmesini isteyerek. "Hemen burada," diyerek nefes aldım. "Git!"

Kapı açıldı ve dengemi kaybedip yere düştüm. Bir şey beni arkamdan yakalamış ve beni içeriye öyle şiddetle çekmişti ki bacaklarım, ellerim ve başım kontrolden çıkarak sallanıyordu.

"Şiş!" dedi Bex eliyle çöğleklerimi bastırırken.

Gözlerimden daha fazla yaş gelmeye başladı ve kollarımı boynuna doladım. Kontrol edilemez bir şekilde rahatlayarak çılgınca ağlıyordum.

Beni kendinden uzaklaştırarak gözlerime baktı. "Diğerleri nerede?"

Kafamı salladım. "Bilmi... Bilmiyorum," dedim zorlukla.

"Kitap?"

Sırt çantasını kaldırdım.

"Tamam," dedi bana sarılarak. "Tamam, hadi seni buradan çıkaralım."

Beni, köşede duran park halindeki Ducati'sine yönlendirdi ve son hızla yol almaya başladık. Sokakta tekerlek izleri bırakarak ilerliyorduk. Bex, bizi Woonsocket'e götürecek olan yollarda sürmeye devam ederken Jared, Claire ve Ryan'ın bizi St. Anne'de beklediğini hayal ettim.

Olanları sürekli kafamda tekrar yaşıyor, farklı bir şey yapabilir miydim ya da Ryan'a yardım etmeye çalışmalı mıydım diye meraklanıyordum. Beni kurtaracak bir kitabı çalmak için onun hayatını tehlikeye atmak ki bu kesinlikle Claire'in hayatı da demekti, tam bir bencillik örneğiydi. Kendi hayatımın Jared'in hayatı demek olduğunu hatırlayınca dek böyle hissetmeye devam ettim. Bunu bilsem bile, doğru seçimi yaptığımdan emin değildim. Bir kehanetin parçası olsam bile, hayatlarımız Ryan ve Claire'inkinden değerli değildi.

Rahip Fransic kapıyı açarak içeri gelmemizi işaret etti.

"Buradalar mı?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

Rahip kapıyı kapadı ve ardından kafasını hayır anlamında salladı, üzgün görünüyordu. "Hayır, henüz gelmediler. Kitabı aldınız mı?"

"Evet, burada," dedim sırt çantasını açarak. Deri kaplı kitabı Rahip Francis'e uzattım ve onu sanki bir bomba tutuyormuşçasına temkinli bir şekilde ellerimden ald.

Kilisenin ön tarafına doğru yürüyüp ilk sıraya oturdum. "Lord Shax'e ait olan Şeytan'ın Doğumu," diye fısıldadı. Istavroz çıkardı ve kitaba doğru dua etmeye başladı.

Bex, gözlerini kapadı ve sonra gülümsedi. "Bu hiç hoşlarına gitmedi."

On Sekizinci Bölüm

Hata

Bir ileri bir geri yürüme sırası bu defa bendeydi.

Rahip Francis ve Bex sayfaları inceliyor, Jared yanımıza geldiğinde ona hediye gibi gelecek bir şeyler bulmaya çalışıyorlardı. Neredeyse bir saat olmuştu ve kiliseye gelenler yalnızca bizlerdik.

Büyük, ahşap kapıdan içeri giren her cemiyet üyesi rahip tarafından nazikçe geri çevrilmişti. Kibar olmak benim için daha zordu çünkü kapının her açılışında kalbim de duruyordu.

Umutlarım altıncı kez suya düşünce artık sinirlenmeye başlamıştım. Yaşlı bir kadın kapsıyı açarak içeri girdi ve koridor boyunca yürüyen beni görünce irkildi. "Levhayı görmüyor musunuz? Kilise kapalı!"

Kadın kaçmak için aceleyle kapının koluna tutundu.

"Daha büyük bir şey gerekli," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Sabırlı ol çocuğum," dedi Rahip Francis yüzünde anlayışlı bir ifadeyle bana yaklaşıırken. "Gelecek."

"Ne zaman?" dedim ciddi bir şekilde. "Şimdiye kadar gelmesi gerekirdi. Delirecek gibiyim."

Rahip beni nazikçe yerime oturtturarak hafifçe omzuma vurdu. "İhtiyacın olan şey inanç."

"Eskiden inancım vardı. Herkes ölümümün kaçınılmaz olduğunu söylerken inançlı olmak zor."

"Ölüm hepimiz için kaçınılmazdır," dedi rahip, Bex kafasını kaldırdı ve gözlerini kıstı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Shax mi?"

"Hayır," dedi Bex gözlerini kırıştıtarak. "Buraya geldiğimizden beri etrafımızı sarmışlardı, ama şimdi..." gözlerini açtı, "hepsi gitti."

"Ama... neden?" diye sordum kuşkucu bir şekilde. Gecenin konusu Shax'ın kitabı bu kadar kolayca almamıza izin vermiş olmalıydı. Geri çekilişleri beni yalnızca daha da germişti. Gerçek bir kavgaya ne zaman karar vereceğini düşünüyordum.

Aniden kapı açılarak duvara çarptı. Bex ayağa kalkarak beni de yanına çekti ve vücudunu beni korumak için bir kalkan olarak kullandı.

"Lavabunuz var mı rahip?" diye sordu Kim.

Rahip Francis koridor boyunca koşturarak kapıyı Kim'in ardından kapattı. "Elbette çocuğum. Hemen şurada," diyerek işaret etti.

"Komik değildi," dedi Bex, Kim yanından geçerken. Kaşlarını çatıyordu.

"Ne?" dedi Kim kayıtsızca. "Yüzlerce Şeytan tarafından takip ediliyorsunuz diye bir kız çişini yapamayacak mı yani?"

Bex yalnızca kafasını sallamakla yetindi ve keyifsiz bir şekilde güldü.

Yorgunluktan tükenmiş bir halde yerime geçtim. "Ters giden bir şeyler var. Şimdiye kadar gelmeleri lazımdı."

Bex bana baktı ve sözlerimi duymazlıktan gelerek kitabın sayfalarını çevirmeye devam etti.

"Ona yardım etmeliydim. Ryan, ölümüne sürüklendi ve ben sadece kaçtım," dedim gözlerimin yakıcı gözyaşlarıyla dolduğunu hissederek.

"Okumaya çalışıyorum," dedi Bex homurdanarak.

Kapı bir kez daha duvara çarptı ve Kim'in sesli adımları kendisinden çok önce yanıma gelmişti.

"Ah, hadi ama. Ağlıyor musun?" diye sordu. "Ve herkes nerede? Dondurma almaya falan mı gittiler?"

Kıyafetimin koluyla gözyaşlarımla ıslanan yakla-rımı kuruladım. "Jared'la Claire; Ryan ve ben oradan kurtulabilelim diye geride kaldılar. Dışarıya çıktığımızda da bir şey Ryan'ı ele geçirdi."

"Bir şey mi?" dedi Kim kaşlarını kaldırarak. "Nasıl bir şeydi?"

"Bilmiyorum. Göremedim. Bir gölge gibiydi... ama... daha çok..." devam edemedim, gördüğüm şeyi tarif edecek uygun kelimeleri bulamıyordum.

"Hayal meyal gibi miydi?" dedi Kim. Olanlardan yine etkilenmemişti.

Gözlerimi devirdim. "Olanlar şaka değildi Kim. Ryan öldü."

"Hayır, ölmedi," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde.

Sözleri dikkatimi çekmişti. "Neden öyle söyledin? Bir şey mi duydun? Nerede olduklarını biliyor musun?"

Kim kapıya doğru kafasını salladı. "Berbat görünüyor, ama burada."

Döndüm ve sıkıca sıraya tutundum. Ryan, Claire ve Jared kir pas içinde, her taraflarında kanlar, fena halde hırpalanmış olarak girişte dikiliyorlardı. Hareket etti-

ğimin bile farkına varmadan son sürat koridorda koş-
tum ve kendimi Jared'ın kollarının arasına bıraktım.
Kollarıyla beni sıkıca sardı ve rahatlatarak içini çekti.

"Sakin ol," dedi Jared gülümseyerek. Öpücükleri-
me elinden gelenin en iyisini yaparak karşılık verme-
ye çalışıyordu. Ağırlığını bir ayağına verdi, pantolonu
yırtılmıştı.

"Ne oldu?" dedim daha iyi bakabilmek için aşağıya
eğilirken.

"Biz kazandık," dedi Claire yüzünde yorgun bir
gülümsemeyle.

Ryan bir koluyla Claire'i sararak koridor boyu yü-
rüdü. Kaşından kan akıyor ve yaralı omzunun acısı-
nı dindirmeye çalışıyordu. Bex'in arkasındaki sıraya
oturdular ve Rahip Francis hızla koşuşturarak onlar-
dan uzaklaştı.

"İlkyardım çantasını getireceğim!" diye seslendi
karanlık koridorda gözden kaybolurken.

Jared bana bakarak gülümsedi. "Başardık."

Dudaklarından öpmek için parmak uçlarımda yük-
seldim. Jared'ın sözleri boşunaydı. Bu küçük savaşı
kazanmak başlattığımız savaşın yalnızca ufak bir kıs-
mıydı.

Jared beni koridordan geçirerek Claire ve Ryan'ın
arkasındaki sıraya oturttu.

Ryan gözüne ufak bir kumaş parçası tutarak geriye
yaslandı. "Bir daha Cehennem ile savaşa girersek gü-
zel bir ziyafet çekmek istiyorum."

Claire yarılan dudaklarını yalayarak gülümsedi. "O
şey, seni ayak bileğinden yakalayıp havaya kaldırdı-
ğında... seni iki kapıyı açmak için kullandığı sırada..."

bir kız gibi çığlık atmış olmana rağmen çabaların etki-
leyiciydi."

"Bir kız gibi çığlık atmadım," diye itiraz etti Ryan.

"Belki de sadece öyle yapmanı umuyordum," diye
sırttı Claire.

"Tekrar," dedi Ryan onun kirli yüzüne dokunmak
için uzanırken. Başparmağını nazikçe yanaklarında gez-
dirdi, "Teşekkür ederim."

Claire'in gözleri kısa bir süreliğine onunkilerle bu-
luştı ve sonra geri çekildi. "Buna alışmaya bak. Koca
poponu her kurtardığımda bana teşekkür etmen ge-
rekmiyor."

Ryan kafasını salladı ve tekrar arkasına yaslanarak
gevşemeye çalıştı.

Claire umutsuzca aldırış etmiyor gibi görünmeye
çalışırken bir süre onu izledim. Bu ifadeyi çok yakın-
dan tanıyordum; başlangıçta Jared da aynı ifadeyi ta-
kınıyordu. Claire'in şanssızlığıysa Ryan, benim inatçı
olduğumdan çok daha fazla inatçı ve kendinden emin-
di; Claire'in yola geleceğinden kuşkusu yoktu.

Bakışlarımı Jared'ın güzel, kirli yüzüne çevirdim.
Bakışları yorgundu, gözlerinin mavisiyse hem hayat-
larımızı kurtardığımız hem de kitabı aldığımız için
parlıyor, heyecan ve şaşkınlığını ele veriyordu. Onu
bu halde görmek kimsenin kiliseye canlı ulaşamaya-
cağını düşündüğünün gerçekçi bir kanıtıydı. Aslında
benim için bu bir rahatlamadan çok, rahatsız edici bir
durumdu.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Jared, Bex'e.

Bex kitabı Jared'a uzattı. "Henüz değil. Durmadan
doğumdan bahsedip duruyor. Bunun dengeyi nasıl

bozacağını ve Cehennem'in bunu durdurup galip geleceğini söylüyor."

Jared sayfaları teker teker geçiyor, her bir sayfayı daha da öfkeleniyordu. "Her kehanetin bir çıkış noktası olur. Nefillerin yaratılma sebebi de bu. Kral Davud'dan İsa'ya kan bağının geçmesini önlemek." Hızla kitabı kapattı. "Rahip Francis ne dedi?"

Beş kısa bir süreliğine bana baktı ve bakışlarını yere çevirerek kafasını salladı. "O da bir şey bulamadı. Ama yalnızca bir kez baktık. Bir şeyleri atlamış olabiliriz."

"Oyumun hangi yönde olduğunu biliyorsunuz," dedi Claire.

"Hangi yöndeymiş?" diye sordu Ryan gözlerini kapalı tutarak.

Kim ayağa kalkıp gerindi. "Jared bir şey bulmak istediğini biliyorum, ama bir anlaşma yaptık."

"Biliyorum," diye homurdandı Jared.

Koluna dokundum. "Kim neden bahsediyor?"

Jared gözlerini sayfalardan ayırmadı. "Ona verdiğim sözden bahsediyor. Kitabı geri almamıza yardım ederse biz de onunla birlikte Kudüs'e gidip.... kitabı ait olduğu yere götürmesine yardım edecektik. Ailesini özgürlüğüne kavuşturacaktık."

Buna karşı çıkamazdım, ama Jared sayfalara bir kez daha göz atmaya başladı. Kim ise hiç olmadığı kadar huzursuz davranıyordu.

"Ne bu acelen?" diye sordum.

Kim, Jared'ın cevap vermesini bekledi, ama dikkatini kitaptan ayırmadığında içini çekti. "Shax, bu durumdan benim ailemi sorumlu tutuyor. İntikam almaktır."

Bunun üzerine Claire kahkaha attı. "Bunu her ne olursa olsun zaten yapacak. Kitabı geri götürdüğün ve onun ulaşmasına izin vermediğin an hem de. Birkaç saat bekleyebilirsin Kim."

"Anlamıyorsun," dedi Kim.

"Sadece şu lanet olası kitabı okumasına müsaade et," dedi Ryan.

Kafamda sorular oluşmaya başlamıştı; cevapları alma konusunda tereddüt ederek yutkundum. Ne söyleyecek olursa olsun bu noktada hiçbir şeyi anlamamazlıktan gelemezdim. Karanlıkta kaldığım günler sona ermişti. "Claire'in anlamadığı şey ne Kim?"

Kısa bir süre duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı. "Orada değilim," dedi kısık bir sesle. "Her zaman yirmi dakika geciktim ve Shax de bunu biliyordu. Babamın evine koca bir orduyu yollayabilirdi ve ben de dakikalar içinde orada olurum, böylece oradan ayrılmak zorunda kalırlardı. Uçağa binip kitabı geri götürmeliyiz ve sonra Shax ne yaptığımızı fark etmeden eve dönmeliyim. Şu anda kehanet için bir çıkış yolu bulmaya çalıştığınızı farkında, ama kitabı sonsuza dek kaybedeceğinden habersiz."

Claire dirseklerini önündeki sıraya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Jared'ın kehanetin bir çıkış noktasını bulmasının Shax için kitabı kaybetmekten daha endişe verici olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Kim doğrucu.

"Nedenmiş?" diye çıktı Claire.

Jared kitabı kapatana dek küçük grubumuzun üzerinde bir sessizlik hâkimdi. "Çünkü burada hiçbir çıkış yolu yok."

Ümitli bir şekilde gülümsedim. "Kes şunu Jared. Bütün kitabı okumadın ki!"

"Okudum," dedi bakışlarını kitabın kapağındaki siyah mühürden ayırmadan. "Çocuğumuzun doğumunu önleyene kadar durmayacaklar."

Kim yanıma oturarak kafasını eğdi. "Jared'ın içinde olduğu kedi fare oyunu, Shax için yalnızca bir oyundan ibaret. Ryan'ın hâlâ hayatta olması sana... onun hepimizle oyun oynadığının bir ispatı."

Kafamı salladım. "Eğer bu doğruysa neden kâbus görüyordum? Neden Jack ve Gabe kitabı almamız için bizi zorluyordu?"

Jared ayağa kalktı. "Çünkü tam olarak ne yapacağımızı biliyorlardı ve kâbuslar da bu saçma şeyden canlı bir şekilde kurtulmamıza yardım etmek içindi."

"Hayır," dedim yanına giderek. "Buna inanmıyorum. Öyle olsaydı bana kitaptan uzak durmamı söylerlerdi, onu nasıl ele geçireceğimi değil. Gabe, bir amacı olmayacağını biliyor olsaydı babama yardım etmezdi."

"Belki de haklısın," dedi Jared. "Belki de biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Jared?" dedi Bex.

Kim öfkeyle elini kaldırdı. "Shax, Cehennem'in efendisi Jared. Evine kadar girip onu alt ettin ve şimdi de seni öylece rahat bırakacağını mı düşünüyorsun yani? İşlerin sahiden de bu şekilde yürüdüğünü mü sanıyorsun?"

Ryan gözündeki bez parçasını çekince derin ve kanlı bir kesik ortaya çıktı. "Öylece çıkıp gitmedik Kim, emin olabilirsiniz. Kavgı ettik. Hayatım boyunca böy-

le bir şey görmedim ve umarım bir daha da asla görmem."

"Jared," dedi Bex bir kez daha.

Jared, Bex'e dönerek kaşlarını çatı ve ardından dikkatini Kim'e çevirdi. "Nina, senin arkadaşın. Kitabı bir daha asla geri alamayacağımız bir yere götürmeden önce biraz daha bekleyemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"O benim arkadaşım, ama burada bahsettiğimiz şey de benim ailem. Kuşaklar boyu bununla uğraşıyoruz biz. Ve şimdi buna bir son verme zamanı geldi. Pollock'ların bundan kurtulmasının tam sırası."

Jared elindeki kitaba ve sonra Kim'e baktı. Yüzündeki ifadeyse acımasızdı. "Durumun ciddiyetinin farkındayım, ama kitap içinde Nina'ya yardım edebilecek hiçbir şey olmadığından emin oluncaya dek bende kalıyor," dedi Jared kitabı kolunun altına sıkıştırarak.

Kim öne doğru bir adım attı. "Anlaşma yapmıştık."

"Unutmuş değilim," diye cevap verdi Jared.

Rahip elindeki ilkyardım çantasıyla hızlı adımlar atarak yanımıza geldi. "Olduğunu düşündüğüm yerde..." sözünü tamamlayamamıştı.

"Jared!" diye bağırdı Bex. "Geliyorlar!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kim bakışları yavaşça tavana kayarak.

St. Anne, sağır edici bir gürültüyle sarsıldı. Bütün camlar kırıldı ve parçaları içeri düşerek zeminin renkli cam parçalarıyla kaplanmasına sebep oldu. Jared beni kaldırarak vücuduyla beni korumaya aldı.

Patlamadan sonra bile, kilisenin içinde kasırga kopuyormuş gibi sesler çıkmaya devam ediyordu.

"Tanrı'nın Evi'nde olmaz!" diye bağırdı Rahip Francis kollarını havaya kaldırarak.

Rahip görünmez bir şey tarafından havaya kaldırıldı ve mihrabın üstündeki güzel fresklere çarpana kadar bacaklarını sallamaya devam etti. Resim parçaları rahip yere yığılırken onunla birlikte zemine düştü.

Bex koridorda yuvarlanıp rahibe doğru öyle bir hızla hareket etti ki vücudu bir anda bulanıklaştı. Vücudu gevşemiş, cansız rahibi kollarının arasına aldı.

Bex rahibin nabzını kontrol ederken kırık camlardan giren rüzgâr Bex'in sarı saçlarını dalgalandırıyor-
du.

"Yaşıyor!" diye bağırdı Bex.

Bir patlamayla daha sarsıldık ve tavandan düşen parçalar dört bir yana saçılmaya başladı. Küçük alçı ve siva parçaları havada uçuşuyordu adeta.

"Gitmeliyiz!" diye bağırdı Jared beni ayağa kaldı-
rırken.

Geniş ahşap kapı hızla açıldı ve kilisenin içinde bir başka sert rüzgârın daha esmesine sebep oldu; Jared'in kolları beni sarıyor olmasaydı çoktan yuvarlanıp düş-
müş olacaktım.

Yüzümü patlamadan korumak için ellerimi siper etmişim ve ellerimi yüzümden çektiğimdeyse kapıda dikilen Shax'i gördüm.

Soğuk, kara gözlerine uygun tamamen siyah bir ta-
kım giymişti. Yüzünde yapmacık bir gülümseme var-
dı. Sonunda savaşıma hazırды.

Jared önüme geçerek pozisyonunu aldı. Claire ise diğ-
er tarafa geçerek kendi Talehi'ni korumaya hazır-
landı.

Shax yüzündeki dramatik ifadesiyle kilisenin iki
yanına bakıyordu. "Samuel'in nerede Jared?"

"Yakınlarda," dedi Jared kaya gibi bir duruşla.

"Korkarım ki bir başka hata daha yaptın ve bu kez
Cennet bu işe karışmayacak."

Shax'in arkasındaki iki gölge kilisenin loş ışığında
görüş alanımıza girdi. Isaac ve Donovan, efendilerinin
iki yanında yüzlerindeki endişeli ve savaşıma hazır
ifadeleriyle dikiliyorlardı. Hepimizi öldürmeye gel-
mişlerdi.

Jared hafifçe yer değiştirdi. "Isaac, beni dinle. Bunu
yapmak zorunda değilsin."

"Kes sesini," dedi Donovan.

"Ölmeni istemiyorum," diyerek devam etti Jared,
"ama Nina'ya yaklaşırsa onu öldürürüm."

Isaac gülümsedi. "Tabii onu ilk öldüren ben olmaz-
sam. Ve öldüreceğim de."

"Sayıca olan üstünlüğünüzü kaybettiniz," dedi Cla-
ire ufak tefekti, ama odayı dolduran sesi korku veri-
ciydi.

Shax sırtı ve gecenin içinden çıkan uzun, pençeli
el ve ayaklar duvarlarla tavanı kaplayarak odayı dol-
durdu. Yukarıya baktığımda garip bir biçimde kusur-
lu biçimlendirilmiş Şeytan süvarilerinin bedenlerinin
yukarı doğru tırmandığını gördüm.

Yanık et ve sülfür kokusu dayanılmazdı ve kusa-
cakmışım gibi hissettim. Shax'in hizmetkârları bu kez
çığlık atmıyor, ama garip ve coşkulu bir şekilde mırı-
ldanıp duruyor, fısıldar gibi sesler çıkıyor ve saldır-
mak için emir almayı bekliyorlardı.

"Kitabı ver," dedi Shax sıkı dişlerinin arasından.

"Hayır," dedi Jared deri kaplı kitabı Kim'e atarak.

"Gel de al bakalım," dedi Kim gülümseyerek.

Shax kafasını yavaşça Isaac'a çevirdi ve ardından Isaac kendinden memnun bir şekilde gülümsemeye başladı. İki eliyle oturları iterek onları birer domino taşı gibi devirmeye başladı. Ağır sıralar birbiri ardına devrilirken Jared ve Claire aynı anda harekete geçerek Ryan ve benim iki yanıma zıpladılar.

Kim yalnızca koridorun ortasına doğru çekildi. Binlerce kilo ahşap gürültüyle yıkılıp, vücudunu az bir mesafeyle sıyrıp geçerken o sakinliğini korumuştur.

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedi Kim.

Isaac birden zıplayarak Kim'in yanına kadar oldukça uzun bir mesafe kat etti ve bir elini Kim'in boğazına dolayarak ayaklarını yerden kesti. "Ben bir Şeytan değilim. Beni kontrol edemezsin."

Isaac seri bir şekilde Kim'i geriye doğru fırlattı, ama Bex hızla hareket ederek Kim kürsünün üzerine düşmeden önce onu yakalamayı başardı. Şeytanlar Kim'e yakın olmaktan korkarak ondan en uzak noktada topladılar.

Bex, Kim'in gözlerinin içine baktı ve Kim iyi olduğunu belirttiğinde ayağa kalkarak son sürat Isaac'a doğru koştu. Çarpıştıklarında kilisede muazzam bir gürültü oluştu.

İnsan gözlerim Bex, Isaac'ı hızla itip vücudunu havaya kaldırırsa dek kimin kime vurduğunu görememişti. Isaac'ın bedeni başladığı noktada, Shax'in yanında belirmişti.

"Tıpkı tenis gibi," dedi Ryan hayranlıkla. "Herkes odanın içinde uçup duruyor."

Isaac vazgeçecek gibi değildi. Bex'e bir kez daha saldırdı, ama üstünlük bu defa Isaac'taydı. Bex yerdeydi ve Isaac, bir insanın sonunu getirecek kadar kuvvetli bir şekilde ona vurduğunda Jared'ın kolu gerildi.

"Bir şey yap!" dedim.

"Seni bırakmam," dedi. "Dikkatimi bir saniye bile senden ayırırsam saldırırlardır."

Donovan tavandan düşen parçalardan kaçınarak koridor boyunca ilerledi. Claire silahını çıkardı ve doğruca yüzünü hedef aldı. O an Isaac'ın dikkati de dağılmıştı ve Bex, Isaac'a kafasıyla vurdu ve onu Donovan'a doğru fırlattı. İkisi de zemin boyunca sürüklendi.

Isaac ayağa kalkıp silahını çıkardı; hedefinde doğruca Ryan vardı.

"Hayır!" dedi Claire hızla Ryan'ın önüne geçerek.

Isaac'ın silahı patladığında Claire ve Ryan birbirine bakıyordu. Claire vurulduğu an iki kez savruldu ve Ryan'ın yüzünde de Claire'inki gibi bir korku ifadesi belirdi.

Claire şaşkına dönmüş bir halde kafasını aşağı eğdi ve sonra Jared'a baktı. "Kurşunlar vücudumdan çıktı."

Claire ve Ryan aynı anda dizlerinin üzerine çöktüler ve Jared hızla kız kardeşinin yanına gitti. Beni de yanında götürdü ve onunla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm.

Ryan'ın başı arkaya düştü ve öksürdü. Ağzından fışkıran kanlar yüzüne saçılıyordu.

"Aman Tanrım! Hayır!" diye bağırdı Jared. Gömleğini çıkarıp top haline getirerek Ryan'ın yaralarının üzerine bastırdı.

Etrafımızı Isaac'ın delice kahkahaları sardı. Her zaman yüzündeki şu aptal gülümsemeyi silmek istedim Claire."

Bex, akmakta olan kanlara baktı ve sonra dikkatini Isaac'a verdi. Elleri iki yanında yumruk haline gelmişti. Çenesini hafifçe aşağı eğdi ve yüzündeki ifade bir melekten görülmeye beklenilenden çok bir şeytana yarasacak şekildeydi.

Claire bakışlarını kaldırarak kardeşine baktı. "Buna bir son ver."

Dehşete düşmüş bir halde Claire'in, Ryan'ın yarısıyla ilgilenmesini izliyordum, ama saniyeler içinde Jared beni tekrar ayağa kaldırmıştı.

Bir eliyle benim elimi tuttu ve diğeriyle de silahını çekti. Doğruca Isaac'a vurdu. Birbiri ardına ateş ediyor ve bunu yaparken beni de yanında sürükleyerek ona doğru hareket ediyordu.

Isaac her bir kurşun darbesiyle sarsılıyor, geriye çekiliyordu. "Seni' orospu çocuğu!" diye bağırdı Jared. Kaşları ve dudakları o denli gerilmişti ki resmen yüzü bembeyazdı.

"Jared!" diye bağırdı Bex. Ama çok geç kalmıştı.

Donovan, elindeki silahı Jared'in alınına dayamıştı. "Sanırım bu yaranın iyileşmesi biraz uzun zaman alacak," dedi Donovan.

Kilise bir kez daha gürültüyle yankılandı ve Donovan dizlerinin üzerine düşüp en sonunda beynini havaya uçurduğum tarafının üzerine doğru yere yuvarlandı.

"Shawn!" dedi Isaac, Talehi'ne ulaşmaya çalışarak.

İkisi için de artık çok geçti. Shawn Donovan'ın hatırı, çoktan yerlere saçılmıştı bile.

Isaac'ın güçsüz kalmasıyla ikisi birlikte yere yuvarlandı.

Jared'in gözleri neler olduğunu idrak ederken kocaman açılmıştı. "Onu öldürdün," dedi bana bakarak yumuşak bir ses tonuyla.

"Kafana bir silah dayamıştı," dedim.

Jared düşmanlar tarafından kuşatıldığımızı kısa bir süreliğine unutarak kahkaha attı.

Sertçe esen bir rüzgârın ardından Shax'le Bex kapışmaya başladı ve onlardan çıkan sesler inanılmaz derecede korkutucuydu. Dikkati dağıldığı için Shax duvar ve tavandaki Şeytanlar üzerindeki hâkimiyetini kaybetti ve Şeytanlar pozisyonlarından çıkıp etrafımızda gezinmeye başladılar.

"Kim'e koş," dedi Jared beni ona doğru iterken.

Kitabı koruduğu kilisenin bir ucu yüzlerce kilometre uzaklıkta gibiydi, ama tereddüt etmeden koşmaya başladım.

Ona doğru koşmak için sarf ettiğim acınası çabayı görünce o da bana doğru koşmaya başladı. Döndüğümde Jared ve Bex'in Shax'e saldırdığını ve Şeytanlarınsa yere doğru alçaldığını gördüm. Adrenalin bütün vücuduma hızla yayılıyor, daha hızlı koşuyor ve Şeytanlar beni yakalamadan önce Kim'e ulaşmak için ümitsizce hareket ediyordum.

"Nina koş!" diye bağırdı Kim. Yüzündeki korku dolu ifade çok kısa bir süre sonra peşimde olan Cehennem tarafından parçalara ayrılacağımla söylüyordu.

Kim'in uzun kolları bana ulaşip vücudumu sardığında çığlık sesleri neredeyse üzerime kadar gelmişti. Yere yatıp dizlerimi karnıma çektim ve Kim vücudunu

benimkinin üzerine siper etti. Şeytanlar, yüzlercesiyle birlikte onu üzerimden çekmeye çalışırken vücudunun hareket ettiğini hissediyordum. Kim'in yapabileceklerini deneyimleyenlerin iniltileri sağır ediciydi, ama uzaktan gelen muazzam uğultu Shax'in Jared ve Bex'e karşı kaybettiğini gösteriyordu.

Kulaklarımı kapadım. Korku ve şiddetin dehşet verici karışımı dayanılmazdı.

Ve sonra etraf birdenbire sessizliğe büründü.

On Dokuzuncu Bölüm

Bekleyiş

Kim'in kolunun altından baktığımda Jared ve Bex'in yavaşça koridorda yürüdüğünü gördüm. Kim ayağa kalkmama yardım etti ve Jared da hiç vakit kaybetmeden beni kollarının arasına aldı. Elleri titriyordu ve alışılmadık bir biçimde sarsılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu en ufak bir travma belirtisi görmek için her tarafımı incelerken.

"Evet, iyiyim," dedim vücudumda dolaşan adrenalinle tir tir titrerken.

Bex, Ryan'ı kucağında taşıyordu ve St. Anne'nin yıkıntıları arasında dolanıp onların üzerlerinden atlayarak girişe doğru yöneldi.

Saniyeler önceki akıl almaz gürültüden sonra gece şimdi, tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi. Parçalara ayrılan, dağılan ve harap olan beton duvar, ahşap ve sıva kalıntıları her adımla ayağıma batıyordu. Kilise yıkılmış ve saldırıya açık bir hale gelmiş olsa dahi, dışarının sessizliğine inat içerideki küçücük sesler bile yankılanıyordu.

"Gidiyoruz," dedi Claire. Ses tonu sakin, ama soğuktu.

"Hemen arkandayım," dedi Jared. Elimden tutarak beni hızlıca kiliseden dışarı çıkardı.

Arkamı dönüp enkaza son bir kez daha baktım ve Kim'in Rahip Francis'e yardım ettiğini gördüm. Kim, rahibin kollarını kendi omuzlarına attı ve bizi Escalade'e kadar takip ederken aksayarak yürüdü.

Zaman yavaş çekimde ilerliyordu sanki. Herkes, Ryan'ı hastaneye yetiştirmek için çarpınsa bile, Jared'ın arabasına giden yol kilometrelerce uzakta, yaralı ve aynı zamanda kanaması olan herkesi yerine oturtmak yavaş, sinir bozucu bir süreçmiş gibi görünüyordu.

Claire arkada boylu boyunca uzanan Ryan'ın yanındaydı ve kafasını kendi kucağında tutuyordu. Yaralalarına baskı uygulamaya devam ederken yüzünü seyreliyor, tamamıyla düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bex arka koltukta Kim ve rahiple oturmuştu, ama dikkati Claire'deydi. Arkaya uzanarak kız kardeşinin omzuna dokundu. Olabilecek şeyleri düşünüp endişelenirken Bex'in yüz ifadesi yürek parçalayıcıydı.

"En yakın hastane, rahip," dedi Jared.

"Landmark Hastanesi. İki dakika uzaklıkta. Bu yoldan devam et ve Cass Caddesi'nden sola dön."

Jared sokak ışıklarını rüzgâr gibi hızlı geçtikten sonra araçların arasından girip çıkarak hastanenin acil servis girişine doğru sert bir dönüş yaptı.

"Yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırarak arabadan dışarı fırlarken.

Arkaya doğru koşturup Jared'ın bagaj kapısını açmasını seyrettim. Bex, rahibi acil servise götürdü ve Jared da Ryan'ı sedyeye yerleştirdi.

Jared tuttuğu kişi Claire'miş gibi nazik davranıyordu. Boğazımdan ufak bir hıçkırık yükseldi ve bu Jared'ın dikkatini bir süreliğine üzerime çekti.

Bakışları koyulaşmıştı ve aniden bir deja vu hissine kapıldım, ama bu daha çok beden dışı bir deneyimdi. Jared ve Claire'i, Ryan'ın cılız bedeni üzerine eğilmiş bir şekilde görmek, hastaneye yaptığım zon ziyaretimi daha farklı, daha gerçekçi bir açıdan görmek gibiydi. Bu hem Jared hem de Claire için ikinci kez katlanılması zor bir acıydı.

Ryan'ın teni sararmıştı, ama artık kan kusmuyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olamıyordum.

Claire'e bakarak hafifçe gülümsemeyi başardı. "Her ihtimale karşı... bir öpücüğe ne dersin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Claire nazikçe alnına dokundu. "Bak ne diyeceğim kovboy; buradan canlı çık ve ben de seni öpeyim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu Ryan.

"Söz veriyorum," dedi Claire elini bırakırken. Arkasını dönmeden evvel hafifçe kaşlarını çatı. Dayanıklı görünüyordu. "İyileşecek."

"Evet," dedi Jared kafasını sallayarak.

Claire derin bir nefes alarak kafasını salladı ve bir milyon düşünce ve endişeyle boğuşmaya başladı.

Dakikalar geçiyor ve geçen zamanla birlikte Claire giderek huzursuzlaşıyordu. Bunu izlemesi bile zordu. Jared'ın koridor boyu yürüyüp benimle ilgili bir şey duyabilmek için beklediği çok da uzak olmayan geçmişini hatırladım.

Jared telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa bastı.

"Annemi arama," dedi Claire.

Bex kısa bir süreliğine Claire'in sırtına dokundu. "Claire. Burada olmak isteyecektir."

Claire kafasını salladı. "Henüz olmaz."

Acil servisin bekleme odasının içinde toplaşmıştık. Jared benim yanıma koltuğa ve Kim de bir sandalyeye oturmuştu. Bex ile Claire de köşede dikiliyordu. Kimse konuşmuyordu, çünkü bir şeyler söylemek son derece gereksizdi. Birilerinin bize Ryan'ı kurtardığını söylemesini bekliyorduk; aksi takdirde Claire de ölecekti.

Claire gözlerini sıkıca kapayarak Ryan'a dair sezdiği her şeye konsantre olmaya çalışıyordu. Kıyafetleri parçalanmış ve kir içindeydi. Sarı saçlarını tutan atkuyruğu saatler evvel dağılmıştı. Ara sıra hareket ettiğinde doktorların neşteri kullandığını mı hissediyor, yoksa Ryan hiçbir şey hissetmeyecek kadar anestezi-nin etkisinde olduğu için herhangi bir şeyi sezmeye de zorlaşıyor mu diye merak ediyordum. Jared bütün bu sorularına cevap verebilirdi, ama hiç sırası değildi.

Odadaki gerginlik dayanılır gibi değildi, ama bu bekleyiş daha zordu.

Gelip geçen insanların yüzlerine bakıyordum. Bazıları ayak takımı grubumuzu fark ediyor, bazılarıysa farkımıza bile varmıyordu. Etrafa bakarak büyük çaplı bir kazadan çıktığımızı düşünüyor olmalıydılar. St. Anne'deki yıkıntı haberi kısa bir süre sonra yayılacaktı ve hastanenin polislerle dolup taşmasından endişe ediyordum.

Bize bakan kişilerin doğruca dikkatlerini çeken o güzel sarışın kızın kırk sekiz saat içinde ölebileceğini bilmediklerini, buna dair en ufak bir fikirlerinin dahi olmadığını fark ettim. Claire tanıdığım en güçlü, en harika kadındı ve o an öylesine çaresiz görünüyordu ki...

En sonunda sessizliği bozan o oldu. "Yeter artık," dedi kapıya doğru hareketlenirken.

Bex onu durdurdu. "Heey... Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Claire ondan kurtulmak için kardeşiyle boğuşuyordu. "Ona yardım edebilirim. Bir şeyler yapmak zorundayım, böylece oturamıyorum!"

Bex, Claire'in yüzünü tuttu ve meleksi yanaklarını ellerinin arasına aldı. "İçeri girmene izin vermezler ve bunu zorla yapmaya kalkarsan dikkatlerini dağıtırsın."

Claire yumruğunu Bex'in göğsüne indirdi. "Bırak beni!"

Bex, Claire'i daha sıkıca tutabilmek için duruşunu değiştirdi, ama Claire hareket etmekten vazgeçmişti. Gözlerinde korku vardı.

"Ölüyor. Onu kaybediyorlar," dedi üzgün ve korku dolu bir sesle.

Vücudu arkaya doğru çekildi ve kaskatı, doğal olmayan bir şekle girdi.

Ellerimle ağzımı kapayarak ayağa kalktım. "Neler oluyor?" diye bağırdım.

Jared da benimle birlikte ayağa kalkmış, Bex kız kardeşini kollarının arasına alıp ardından da yere indirirken ellerini omzuma koyarak hareket etmemi önlemişti.

Claire gevşedi ve vücudu tekrar sertleşti.

"Ona yardım et! Nöbet geçiyor!" dedim.

Jared, Claire'in yerde çırpınan bedenini görmemi istemediği için kafamı başka bir tarafa çevirdi. "Hayır, nöbet geçirmiyor. Ona defibrilatörle şok veriyorlar."

"Ne?" dedim ondan uzaklaşarak.

Claire, Bex'in kollarında yatıyordu. "Ölüyor," diye fısıldadı gözünden akan bir damla yaş şakağından kulağına doğru kayarken. Gözleri neredeyse bomboş bakıyordu ve bakışları tavana sabitlenmişti.

"Hayır," dedi Bex. Gözlerini kapadı. "Onu alma," dedi sessizce. "Lütfen onu da alma."

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi ve yüzümü Jared'ın göğsüne gömdüm. "Bunu bize yapamazlar," dedim. Onu iterek kendimden uzaklaştırdım ve ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Bunu bize yapamazsınız! Biz iyi insanlarız ve sonunda elimizde kalan bu mu oluyor? Buna nasıl cüret edersiniz! Nasıl! Cüret! Edersiniz!"

"Nina," dedi Jared.

"Bu adil değil," diye bağırdım.

Jared beni kollarının arasına alıp saçlarımı öptü. Parmakları tenime baskı yapıyordu ve Jared'ın hem küçük kız kardeşini kaybetmenin acısına hem de benim üzüntüme katlandığını fark ederek aniden kendimi suçlu hissettim.

"Özür dilerim," dedim ona sıkıca sarılarak. Derin bir nefes aldım ve bütün duygularımı bastırmaya yönleniştim.

"Yapma," dedi Jared çabalarını sezerek. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

"Seni olduğundan daha fazla üzmem istemiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru süzülürken.

"Claire?" dedi Bex değişik bir ses tonuyla.

Jared'ın kolunun altından bakıp Claire'in cansız bedenini görmekten ölesiye korktuğum için gözlerimi kapadım. Melezler ve lanetle ilgili bilmediğim daha epeyce şey vardı. Jared, Gabrielle, kendisini çabucak alması için dua etmişti; belki Samuel de ona acımış ve onun acı çekmesini izlemeye dayanamamıştı.

"Nina," dedi Jared hafifçe beni sarsarak. "Bak."

Claire olduğu yerde doğruldu ve kendini inceledikten sonra bakışlarını kapıya çevirdi. Konuşmuyor, yalnızca bekliyordu. En sonunda bir hemşire geldi. Yerdeki görüntü karşısında şaşkına dönmüştü.

"İm... Ryan'ın durumu şu an stabil. Kanamayı durdurmak için dalağını çıkarmak zorunda kaldık, ama o iyi bir savaşçı. Bir şeyler öğrendiğimde tekrar geleceğim."

Kafamı kaldırıp yukarı, tavana baktım. "İmm.. Özür dilerim. Te... teşekkür ederim."

Gözücuyla hemen yanımda duran karaltıyı fark ettim. Aniden yerimden sıçradım ve gelenin Kim olduğunu fark edene dek Jared'a tutundum.

"Samuel," dedi Jared.

Kaçlarımı çattım ve Samuel de buna karşılık gülümsedi. "Benden pek hoşlanmıyorsun, genç Grey."

"Bize pek yardımın dokunmadı," dedim geri adım atamayacak kadar öfkeli bir şekilde.

Gülümseyince siyah teniyle tezatlık oluşturan beyaz dişleri ortaya çıktı. "Bana kalırsa, durum kontrol altında," dedi Claire yaklaşırken. Aşağıya eğildi ve devasa eliyle Claire'in omzuna dokundu. "Ryan'ın iyi olacağını duydum."

Claire bir başka gözyaşı daha aşağı süzülürken gülümsedi. "Sağ ol, Sam."

Bex ve Claire ferahlayarak birbirlerine sarıldılar. İlk kez Claire'in kıkırdadığını duymuştum. Islak gözleri parlıyordu ve kahkaha sesleri havayı dolduruyor, bana Lillian'ı hatırlatıyordu. Bex de onunla birlikte gülmeye başladı, birlikte kutlama yaparken gözlerinde biriken yaşları siliyordu.

Jared beni yanına çekti ve Kim'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Sanki tekrar nefes alıyor gibiydik.

"Yaşayacak mı?" diye sordum. Sorum gereksizdi, ama bunu bir kez daha duymak zorundaydım.

Samuel kafasını salladı ve kendinden emin bir şekilde, "Evet," dedi.

Bana döndü, o an gelip geçenlerden hiçbirinin onu görüp görmediğini merak ettim. Hiç kimse yarı çıplak bir dev fark etmiş gibi davranmıyordu.

"Hâlâ yardımına ihtiyacımız var," dedim. "Kitabı okuduk. Bir kaçış yolu bulmaya çalışırken hepimiz birden fazla ölüm tehlikesi atlattık. Ayrıca Jared hiçbir şey bulamadı."

Samuel, kafasını öfkeyle sallayan Jared'a baktı.

"Bence cevabı zaten biliyorsun," dedi Samuel.

Jared içini çekti. "Bunun gidilecek son yer olmasını umuyordum."

Samuel, Jared'in omzuna dokundu "Yani bir son, öyle değil mi?"

Son sözleriyle az önce bulunduğu yerde gözden kayboldu. Jared sandalyeye oturarak beni de kucağına çekti. Düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bex, Claire'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu koltuğa götürdü. "Haklı. En başından beri yapman gereken buydu."

"Sus," dedi Jared.

Hemşire tekrar yanımıza geldi, bu kez yüzünde bir gülümseme vardı. "Şu an yoğun bakımda. Durumu iyi."

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu Claire.

"Yakında," dedi hemşire. Odadan ayrılmadan hepimizi rahatlatan bir biçimde gülümsemişti.

Claire koltuğa çöktü. "Az kalmıştı."

"Çok az," dedi Bex ona sarılırken.

"Samuel'in haklı olduğu konu ne?" diye sordum.

Bex, Jared'a baktı; cevap vermesini bekliyordu. Cevap vermediğindeyse konuşmaya başladı. "Biz bir savaş başlattık ve kazanmamızın tek yolu da Cennet'i bizimle savaşmaya ikna etmek."

Kafamı salladım. "Ama bunu denemiştik. Yardım etmeyeceklerdir."

Bex'in dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Onlara, uğrunda savaşacak bir şey verirsiniz yardım edecekler. Bebek doğduktan sonra Cehennem'in onu yok etmesine izin vermezler. O noktaya kadar seni korumamız gerek."

"Ne bebeği?" diye sordum.

Jared kirpiklerinin altından bana baktı. "Karnındaki bebek."

Odadaki herkes bana bakıyor, vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Benim karnımdaki mi?" dedim elimi göğsüme koyarken. "Ama ben hamile değilim. Biz şey..."

"Off... tamam, kesin," dedi Claire kafasını sallayarak.

"Yalnızca bir kez," dedi Jared bana utangaç bir şekilde bakarak.

Jared'dan bizi çevreyelen kaosu unutmama yardım etmesi için yalvardığım ve onun da bana kaderle oyun oynamamız gerektiğini söylediği geceyi hatırladım. O an gerçeklerden bahsettiğini fark etmemiştim.

"Ne zamandır biliyorsun?" dedim şaşkına dönmüş bir halde.

"Ertesi sabahtan beri. Bir şeylerin farklı olduğunu biliyordum. Ne olduğunu tam olarak fark etmemse bir hafta sürdü."

"Ben..."

"Hamilesin," dedi Bex. "Bebek bekliyorsun. Hamilesin. Mercimeği fırına vermişsiniz."

"Hey," dedi Jared, Bex'in son sözlerini onaylamayan bir tonda.

"Hamilesin," dedi Claire gözleri parlayarak.

Kim içini çekti. "Bahar tatilimi mahvettin. Bil diye söylüyorum."

Bedenimin içinde farklı bir şeylerin varlığını hissetmeye çalıştım, ama hiçbir değişiklik yoktu. "Hayır. Yani... kendimi hamile hissetmiyorum."

Kim ellerini kaldırıp hızla kalçasına bıraktı. "Cidden, bebişle birlikte Kudüs'e nasıl gideceğiz peki?"

"Gideceğiz," dedi Jared hafifçe gülümseyerek.

Hemşire cama vurarak koridorda sürüklediği sedeyi işaret etti. Bu Ryan'dı. Hemşire onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ryan elini kaldırarak başparmağıyla her şey yolunda der gibi bir işaret yaptı.

Claire onları takip etmek için ayağa kalktı ve kapıda duraksadı. "Hepimiz gideceğiz."

"Ama öyle görünüyor ki seyahatimize çıkmadan önce Ryan'ın iyileşmesini bekleyeceğiz," dedi Jared el-

lerimi dudaklarına götürürken. "O iyileşirken birkaç şey yapabiliriz."

"Ne gibi?" diye sordum duygularımın saldırısı altında.

"Seni götürmek istediğim küçük adada şirin bir kilise var."

Gülümsememek elimde değildi. "Bence de."

"Cumartesi günü ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ödev," dedim. "Bir yığın ödev."

Jared kaşlarını çatı. "Peki ya, pazar?"

Onun gibi kaşlarımı çatı. "Bu gece meşgul müsün?"

Jared'in kaşları yukarı kalktı. "Bu gece mi gitmek istiyorsun?"

Kafamı salladım.

O da hevesli bir şekilde kafasını salladı. "Eğer istersen bu gece gidebiliriz. Hemen şimdi bile gidebiliriz."

"Ben hazırım," dedim.

Yüzümü ellerinin arasına alarak sıcak ve muazzam dudaklarıyla beni öptü. "Sevdiğim her şeyi kaybetme noktasından her zaman istediğim tek şeye kavuşmam nasıl mümkün olabilir... hem de aynı gece?"

"Koruyucu meleklerle inanır mısın?" diye sordum onu tekrar öperken.

Son

"Bir tane bikini, bir tane beyaz elbise ve birkaç iç çamaşır. Düğünüm için yanıma aldıklarımın hepsi bu kadar," dedim Jared'ın kolayca kemerimi takmasını izlerken.

"İhtiyacın olan tek şey onlar sevgilim," diyerek gülümsedi kemeri son bir kez kontrol ederken.

Hostes, kalkıştan önceki rutinini tamamladı ve ardından hoparlörden, pilotun bizi kalkış sıramız ve Nikagagua'daki hava hakkında bilgilendirdiği sesi duyuldu.

"İyi uçuşlar Bay ve 'Çok Yakın Gelecekteki Bayan Ryel,'" dedi pilot.

Jared'ın sırtışı bütün yüzüne yayılmıştı. "Bunu söylemesi için belki de biraz fazla ödeme yapmışımdır."

"O kadarını tahmin ettim," diyerek sataşım. Pence-renden dışarı, Providence'in kasvetli havasına baktım. Yalnızca birkaç saat içinde kocamla birlikte Karayipler'deki en sevdiğim kumsalda yatıyor olacaktım. Bütün bu olanlar ne gerçek gibi geliyordu ne de olayların böyle şekillenmesini bekliyorduk. Bu âni binlerce kere hak etmiştik.

Kiraladığımız jet havalanmak için hareket etmeye başladı ve saniyeler içinde hız kazandı. Tekerlekler yerden kesilip uçak havada ağırlığı olmayan bir kuş gibi zarifçe süzölmeye başlamadan önce, uçağın gövdesi sarsılmış ve Providence'in ışıkları ülkenin diğer

şehirlerinden ayrı birer toz parçası haline gelene kadar giderek küçülmüştü.

Jared'a yaslanarak rahatlamaya çalışıyordum ve gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı.

Jared saçlarını öptü. "Güzel bir rüya göreceğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedim aynı anda. "Belki de rüyamda bebeği görürüm. Belki de kızımızın neye benzediğini görürüm."

"Kızımız mı?"

"Evet, o bir kız," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ya bir erkekse?" diye sordu hafifçe beni dürterek.

"Hayır, değil, bir kız."

"Tabii ki bir sarışın," dedi Jared.

"Gri mavi gözlü," diyerek içimi çektim.

"Hayır, senin gözlerini alacak," diye ısrar etti.

"Bana söyleyebilirdin," dedim burnumu yavaşça koluna sürerken.

"Söylemeyi düşündüm. Sana söylemekle normal yollardan anlayan için beklemek arasında gidip geldim."

"Bizimle ilgili hiçbir şey normal değil," diyerek gülümsedim. "Neden şimdi öyle olsun ki?"

Jared alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Özel bir tercihim yok. Ben sadece kızımızın ya da oğlumuzun..." Sonraki sözlerinin beni nasıl etkileyeceğinden endişelendiği için devam edemedi.

"Bebeğimiz dünyaya gelene kadar bizi korumakla geçecek dokuz ay oldukça uzun olacak."

"Sen sadece hamileliğin normal taraflarıyla ilgilen ve diğer ayrıntıları da bana bırak."

Kaşlarını çattım. "Beşiği kurmaktan bahsediyor gibisin."

"Keşke," diyerek gülümsedi.

"Bence de," dedim başımı sıcak tenine yaslarken. Karayipler'deki sıcak havayı göz önüne alarak kısa kollu beyaz bir tişört giymişti ve bu ince kıyafetle sıcak, yumuşak tenine daha kolay erişebiliyordum. Onun tenine değmek doğal bir yatıştırıcıydı.

Çok geçmeden aylardır olmadığı kadar derin bir uykuya dalmıştım. Rüyamda ne bebeğimizi, ne Jack ile Gabe'i ne de herhangi bir şeyi görmüştüm. Gözlerimi kapattığım andan Jared'ın beni uçağın ineceğini haber vermek için öperek uyandırdığı âna kadar huzurlu bir karanlığın içinde kaybolmuştum.

Pilot uçağın içi dahili telefonda anons yaptı ve Jared son kez kemerimi kontrol etti.

"Taktım," dedim gülümseyerek.

"Yalnızca emin olmak istiyorum," dedi kendi kendine gülerken.

Sorunsuz bir iniş yaptık ve ayaklarımız yere değdiği an gülümsemeye başladım. "Bizi bekleyen insanların sayısı dışında hiçbir şey değişmemiş."

"Yalnızca iki valizimiz var ve teknik hiçbir şey yok. Bu seyahat benim için daha kolay oldu."

"En son buradayken Bayan Ryel'miş gibi davranıyordun."

Yüzüm ani bir gülümsemeyle aydınlandı ve Jared'ı terminal boyunca takip ederek dışarıda bizi bekleyen adamlara doğru yürüdüm.

Jared valizlerimizi eski tozlu bir kamyonu taşıdı ve adamlar eşyalarımızı yüklerken onlarla İspanyolca konuştu. Elimi tutarak arabaya binmeye yardım etti ve sürücüye hareket etmesi için işaret etti.

Kısa bir yolculuğun ardından adadaki şoförümüz bir iskelenin yakınlarında yavaşlamaya başladı. Jared'ın bizim için ayarladığı küçük tekneye bindiğimizde, bir başkasının sabahın bu kadar erken bir saatinde bunca ayarlamayı yapmasının imkânsız olduğunu fark ettim. Jared'ın kafasına koyduğu her şeyi yapacak bağlantısı vardı.

"Okyanusta gezinmek için acayip karanlık değil mi?" dedim kaptan, adanın genel istikametine doğru dümen kırarken. Tekne hızla gecenin içinde kaybolurken sudan yükselen serin hava ceketimin içine süzülüyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Jared kollarıyla beni sararken.

"Artık üşümüyorum," diyerek gülümsedim.

"Bu yolculuğu binlerce kere yaptın. Bence bizi gözü kapalı bile götürebilir."

"Karanlık olduğunda zaten kör gibi oluyor," dedim endişeyle.

Hatırladığım turkuvaz rengindeki suyla tam bir tezat oluşturan karanlık okyanusta yol almaya devam ederken tuzlu hava etrafımızı sarıyordu. Jared pek yerinde oturmamıştı ve ben de olası bir çarpışma için bu kadar endişeli ve gergin olmasaydım, normal davranabildiğim tek yere döndüğümüz için heyecanlanabilirdim.

Yarım saat sonra tekenemiz Little Corn Adası'nın küçük iskelesine yanaştı ve büyük oranda rahatlayarak iç geçirdim. Dalgalar tekneyi normalden biraz daha fazla dövmeye ve ufukta günün ilk ışıkları belirmeye başlamıştı.

Valizlerimizi bir başka küçük kamyonu yerleştirdik ve Jose adında ufak tefek, gözlerinden uyku akan bir adam bizi bir önceki gelişimizde kaldığımız yere götürdü.

Jared gök gürültüleri eşliğinde adamla kendi anadilinde konuşmaya başladı ve sonra kamyonun arkasındaki valizleri alıp benim için kapıyı açtı.

Valizlerimizi yatağın yanına yere bıraktığında yağmur yağmaya başlamıştı ve yağmur kokusunun çatıya düşen yağmur damlalarının çıkardığı sesler ve palmye yapraklarından süzülen damlalarla birleşimi beni her şeyin heyecan verici ve masum görüldüğü yakın geçmişe götürdü.

Odanın içinde yine sade eşyalar vardı, fakat iki şey değişmişti. Yerler parlak yanan mumlar ile döşenmiş ve yatağın ucuna büyük bir vantilatör yerleştirilmişti. Amacına göre kullanılmaya hazır bekliyordu, ben Karayipler'in nemli ve sıcak havasında Jared'ın ateşli bedeniyle uyurken hizmet etmeye hazırdı.

Esnerken elimle ağzımı kapattım. Uçaktaki uzun ve huzurlu uykum beni sersemletmişti. "Burası çok güzel! Hatırladığımdan bile daha iyi!" dedim sesime uygun heyecan verici tonu vermeye çalışarak. Ama esnerken konuşmak bunu yapmamı engellemişti, ama şansına Jared söyleyemediklerimi de hissediyordu.

"Sonunda geri geldik," dedi Jared bir iç çekişle. Gü-lümsüyordu.

Gülüşüne karşılık verdim. Bizim için zaman burada durmuştu ve düğünden sonra buradan ayrılmak istemeyeceğimi hissediyordum.

Jared ayaklarını yerden kesti ve beni yatağa taşıdı. O da yatağa uzandı; yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Mavi gözleri parlıyor ve aynı zamanda yumuşak ve sevgi dolu bakıyordu. Gözlerimi kapatmak ve yüzündeki bu ifadenin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum, ama yorgunluk beni ele geçiriyordu.

"Dinlenmelisiniz Bayan Grey. Yapacak işlerimiz var."

"İş mi?" diye sordum uykulu bir sesle. "Nasıl bir iş?"

"Yarın ismini değiştiriyoruz," diye fısıldadı kulağıma.

İŞİĞİN OLDUĞU YERDE, KARANLIK DA VARDIR.

Nina Grey, Şeytanlarla yaptığı savaşın yaralarını yeni yeni sarıyordu. Geçmişte olanlar çok uzakta kalmış gibiydi. Hem okuluna devam ediyor hem de babasından kalan şirketin başına geçmek için hazırlanıyordu. Her şey normale dönmüştü, geceleri gördüğü kâbuslar dışında...

Nina ve nişanlısı Jared için bu kâbusların tek bir anlamı vardı: Yaklaşan tehlike ve Şeytanlarla yapılacak olası bir savaş...

*Tatlı Bela'nın yazarı Jamie McGuire, Providence üçlemesi-
nin ikinci romanı Cehennem'de hem içinizi ısıtacak hem de
tüylerinizi diken diken edecek!*

